

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YAŞANMIŞ ŞEHİR HİKÂYESLERİ

I

Şenay Düdek

NOKTA YAYINLARI

Yayın No: 22

YAŞANMIŞ ŞEHİR HİKÂYELERİ - I

Yazarı:

Şenay Düdek

© Şenay Düdek, 2004

© Nokta Yayınları, 2004

Genel Yayın Yönetmeni: Oya Uğur

Yayına Hazırlayan: Özgür Kalyoncu

Yayın Koordinatörü : Necati Güç

Yayınevi Editörü: Ece Özbaş

Teknik Editör: Attila Akdemir

Basın ve Halkla İlişkiler: Sayım Çınar

Bilgisayar Uygulama : Adem Şenel

Kapak Fotoğrafı: Ercan Aslan

Kapak Tasarımı: WMC Group Reklam Ajansı

Yazar Asistanı: Özgür Köylü

Düzelti: Sidal Tiryakioğlu

Hukuk Danışmanı: Av. Ersan Taştekin

Kapak Film: Ebru Grafik

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

1. Baskı Şubat 2004 - 2. Baskı Şubat 2004

3. Baskı Şubat 2004 - 4. Baskı Şubat 2004

5. Baskı Şubat 2004

ISBN: 975-8823-15-9

Bu kitabın yayınlanmasındaki katkılarından dolayı WMC Group Ajans Başkanı İ. Hakan Yangın'a, Birlik Medya'ya ve İletişim Açık Hava Reklamcılığa teşekkür ederiz.

NOKTA YAYINLARI

Cağaloğlu Yokuşu No.22 Kat.2-3 P.K. 34440

Cağaloğlu-İstanbul Tel. 519 95 71 - 72

Tel-Fax: 513 72 48

www.noktayayin.com / e-mail: info@noktayayin.com

YAŞANMIŞ ŞEHİR HİKÂYESLERİ I

Şenay Düdek

NOKTA YAYINLARI

Şenay Düdek

İzmir doğumlu Şenay Düdek ilkokulu Kocatepe’de, orta-okulu Eşrefpaşa’da ve liseyi de İzmir Kız Lisesi’nde bitirdi. Ardından Yakındoğu Gazetecilik Yüksek Okulu’nda öğrenimini sürdürdü.

İzmir Kız Lisesi’nde okuduğu yıllarda mesleğe spor yazılarıyla Demokrat İzmir’de amatörce başladı. Profesyonel olarak Ticaret Gazetesi ve ardından Ekspres Gazetesi’nde muhabirlik yaptı. Bir süre sonra Hürriyet Gazetesi bünyesinde Haftasonu Gazetesi ve Kelebek’in İzmir temsilcisi oldu. Yirmi bir yaşında Ekspres Gazetesi’nin yazı işleri müdürleri arasına girdi. İki yıl İzmir Televizyonu’nda ‘Kadın Magazin’ adlı programı yaptı ve sundu, bu aynı zamanda Türkiye’nin ilk kadın programıydı. Merhaba ve Süper Gazete’de yayın yönetmenliği yaptı. Rahmetli Nezih Demirkent, Fikret Ercan, Seçkin TÜresay gibi ünlü gazeteciler tarafından sayfa mizanpajı konusunda da yetiştirildi. Bir süre gazeteciliğe ara verip ünlü sanatçıların menajerliğini yaptı. Halen Posta Gazetesi’nde köşe yazarlığını sürdürüyor. Ayrıca bu köşedeki yazıları Milliyet İnternet ve Hürriyet Gazetesi Avrupa baskılarında yer alıyor. Şenay Düdek profesyonel olarak yirmi beş yıldır meslekte... İzmir Gazeteciler Cemiyeti ve MGD (Magazin Gazeteciler Derneği) onur ödülleriyle sahip. Pek çok özel geceden ve düzenlenen yarışmadan çeşitli ödülleri var.

Unutamadığım babama ve aileme...

İÇİNDEKİLER

Önsöz	9
Gençlik Acısı	11
İhtirasın Bedeli	43
Zor Yıllar	59
Bir Yıldız Doğdu.....	79
Gölge Hayatlar	97
Korkunç Tesadüf	123
Modacının Hazin Sonu	133
Ünlü Tekstilcinin Garip Zevkleri	163
Sosyetik Kulüpçünün Sübyan Merakı	171
Yasak Aşklar	179
Sıradışı İlişkiler	215
Sevginin Bedeli	225

Önsöz

Merhaba, tam otuz yıllık bir emek ve üç yıllık geceli-gündüzlü bir çalışmanın ürünü "Yaşanmış Şehir Hikâyeleri-1". Aslında pek çok yayınevi POSTA Gazetesi'nde yayınlanan röportajlarımı ve yazılarımı kitap haline getirmem için teklifte bulundu. Anılarımı yazmamı isteyen çok oldu. Fakat ben yaşadıklarımın hep özel olmasını ve benim özelimde kalmasını arzu ettim. Belki yazsaydım şu an şöhret olan sanat, sosyete, sahne ve iş dünyasından pek çok ismin yaşamı değişebilirdi, hatta bazıları toplum içine çıkmakta zorlanabilirlerdi. Ben ne kadar özelimin bana ait olmasını istiyorsam onlarla yaşadığım ya da tanık olduklarım da özel olarak kalmalı diye düşündüm. Peki "Bu kitapta yer alan hikayelerde olaylar ve kahramanlar gerçek mi?" diye sorarsanız, tabii ki gerçek. Ama benim geniş hayal gücüm ile birleşmiş gerçekler. Bu öykülerde herkes kendini bulacak, hayatın gerçeğini görecek.

Evet gelelim teşekkür faslına. Bugünkü başarımda büyük katkıları olan aileme, okuyucularıma, yirmi beş yıllık ağabeyim, dostum, iş adamı Acar Yıldırım ve POSTA Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeni o da yirmi beş yıllık dostum Rifat Ababay'a bir de kitabımı alan, okuyan sizlere ve emeği geçen herkese de teşekkürler...

Sevgiyle kalın...

Gençlik Acısı

Herkes tarafından tanınan, ünlü bir kadındı Yeşim Doğru. Örnek bir evliliği, mini mini ikiz kızları ve büyük bir serveti vardı. Geçmişin ünlü assolisti Yeşim Eser, bu mutluluğu yakalayınca kadar çok çile çekmişti. Şimdilerde Yeşim'in en büyük arzusu hayatını dizi film yapıp oynamak. Yaşadıklarını kaleme alıp kocasının kendisine kurduğu Yeşim Prodüksiyon için televizyon dizisi çekecekti. Hatta kocası izin verirse kendisi de oynayabilirdi bu dizide. Pek çok gence de mesaj vardı onun hayatında. Annesinin yıllarca sakladığı ve kendisine bıraktığı bir mektupla ortaya çıkan sırrını da bu dizide ilk kez açıklayacaktı.

Kocasısı Haşmet Doğru ünlü bir müteahhitti, tırnaklarıyla kazıyarak gelmişti bu noktaya. Yoksul bir ailenin çocuğuydu, ailesi yıllarca kapıcılık ardından da onun

bunun yanında çaycılık yapmıştı, amcası Şehmuz sayesinde Haşmet'in şansı dönmüştü.

Baba Rüstem Doğru, Mardin'den İstanbul'a "İstanbul'un taşı toprağı altın" diye gelmişti dört çocuğu ve karısı Gülnaz'la birlikte. Köylüsü Abbas Ataköy'de bir kapıcılık işi olduğunu söyleyerek onu İstanbul'a çağır-mıştı. Abbas çok uyanıktı, kendisi başka işlerle uğraşır-ken kendi apartmanının ve yan apartmanın bütün işle-rini Rüstem ile karısı Gülnaz'a yaptırıyordu. Verdiği her işten de yüklü bir komisyon alıyordu Abbas. Rüstem'in üç kızından en büyüğü Kiraz on yedi yaşındaydı ve hiç okula gitmemişti, annesiyle birlikte temizlik işlerine git-meye başlamıştı. Ortanca kızı Servet ise on iki yaşınday-dı, köyde zar zor ilkokulu bitirmişti, İstanbul'a gelince sekiz yaşındaki Rabia ile altı yaşındaki Haşmet'e bak-ması için evdeydi.

Gülnaz İstanbul'a gelince köylüleri Abbas'ın uyarısı üzerine çarşafını çıkarmış, başörtüsüyle büzgülü, uzun, bol bir etek ve uzun kollu gömlek giymeye başlamıştı. Rüstem Efendi de şalvarı çıkarmış, pantolon, gömlek ve yelek giyiyordu. Apartman yönetiminin şartı olduğu için her gün tıraş oluyordu ama bıyıklarını kesmemişti. Abbas'ın verdiği üç-beş kuruş parayla geçinemeyince Rüstem kendine iş aramaya başladı. Zaten apartmanda-kilerin çoğu gündüz çalışıyordu, sabah servisini karısı-na bırakacaktı. Akşam da çöpleri kızı Kiraz toplayacak-tı. Gülnaz ile Kiraz ev temizliğinde olduklarında da Ser-vet bakacaktı işlere. Servet'i hiç okutma niyetinde değil-lerdi, ne de olsa kız çocuğu evlenip gidecekti elin ada-mına. Tek hayali oğlunu büyük okullarda okutup adam-etmekti Rüstem'in. Bakırköy'de bir sinemanın kantinin-

de iş buldu önce, ardından da bir okulda. Askerden yeni gelen kardeşi Şehmuz'u yanına çağırarak bir taksi durağının çay ocağını da aldı ihaleyle. Taksi durağında seksen araba vardı ve iyi de para kazanmaya başlamışlardı.

Şehmuz liseye kadar devam etmişti okula fakat kar-
da kışta köyden şehre gitmek zordu, paraları da olma-
yınca şehirde iş bulup çalışarak okumak istemişti. Kolay
değildi hem iş hem de okul, sonunda okulu bırakıp as-
kere gitmeyi ve bir an önce de hayata atılmayı seçmişti.
Okulun en başarılı öğrencisi olan Şehmuz okulu bırak-
masın diye çok uğraşmıştı öğretmenleri. Köylüleri de
okuyabilseydi onun başbakan bile olabileceğine inanı-
yordu.

Bir süre sonra çay ocağı küçük gelmeye başlamıştı
Şehmuz'a. Daha çok para kazanıp gece okuluna yazılıp
öğrenimini sürdürmek istiyordu. Gazetelerin iş ilanları
sayfalarını ezberlemişti artık. Bir gün yarım sayfa bir
ilan gördü, tam yüz elli odalı iş hanının çay ocağını işle-
tecek deneyimli kişiler aranıyordu. Teklif suretiyle ve
kapalı zarf usulü yapılacaktı ihale, ihaleye katılmak için
önceden para yatırılması gerekiyordu. Hemen heyecan-
la ağabeyi Rüstem'le konuşup, kısa süre içinde onu da
ikna etti Şehmuz. Sonunda, ellerinde avuçlarında ne
varsa zar zor ihale parasını denkleştirdiler. Müracaat
için gittiklerinde uzayıp giden kuyruğu görünce umut-
suzluğa kapıldılar değil, ancak Şehmuz öyle güzel
yazmıştı ki teklif mektubunu, sonunda istediği oldu, ka-
zanmışlardı ihaleyi.

Bütün bu iş hanının elli yaşlarında, torun torba sahi-
bi çok babacan bir sahibi vardı. Yıllar önce Van'ın bir kö-

yünden İstanbul'a gelen Mehmet Cabbar, varlıklı bir ailenin oğluydu. Rahmetli babası köyde her sattığı toprağın karşılığını İstanbul'da çeşitli semtlerdeki arsalarla yatırmıştı, yıllar sonra da büyük değer kazanmıştı bu topraklar. Mehmet Cabbar gün görmüş biriydi. Şehmuz'un dobra dobra konuşmasına bayılmıştı. Hele hele o yaştan sonra gece okuluna gitmek istemesine, hırslarına.

Kısa zamanda işlerine alıştı Şehmuz ile Rüstem. Gülnaz ve Kiraz ev temizliğine de gitmiyorlardı artık, yalnızca apartman işlerini yürütüyorlardı. Şehmuz Rabbia'yı ve Haşmet'i aynı okula yazdırıp ikisinin de velisi oldu. Hayalleri çok genişti Şehmuz'un ve bir gün hepsine kavuşacağını biliyordu ama yeğenlerinin okumasının önemi ayrıydı.

Yengesi Gülnaz'a son zamanlarda biraz kızırıyordu Şehmuz, kadın aklıyla ona sağda solda kız aramaya başlamıştı. Aslında ağabeyi de evlenmesi için baskı yapıyordu. Kimseye itiraf edemese de köyde eşeklerle, köpeklerle düzüşmekten hiç normal ilişki yaşamamıştı Şehmuz, askerlikte ise çavuşuyla bir ilişkisi olmuştu. İstanbullu bir pop müzik şarkıcısıydı çavuş, fazla popüler olmasa da kasetleri ve klipleriyle tanınan biriydi. Kimse onun eşcinsel olduğunu tahmin edemezdi, gazetelerde pek çok kızla aşk dedikoduları yer alıyordu. Bir gece nöbet sırasında sigara ikram etmişti Şehmuz'a Tekin, öylece başlamıştı dostlukları. Bir çarşı izninde birlikte dolaştılar. Narlıdere'de küçük meyhanelerden birine girip kafaları çektiler. Saatler süren sohbetin ardından alkolün de etkisiyle iyice birbirlerine sarılıp, bir taksiye atlayıp Üçkuyular'a Tekin'in evine gittiler birlikte.

Tekin ile Şehmuz'un sıradışı birlikteliği...

Üçkuyular'da on katlı bir apartmanın teras katıydı Tekin'in minik dairesi. Ailesi bu daireyi oğulları beste ve şarkı sözü çalışmalarını yapabilsin, arada rahat nefes alabilsin diye tutmuştu. Dairenin muhteşem bir deniz manzarası vardı. Hava çok güzel olduğu için birlikte teras çıktılar. Yıldızlar yarı karanlık gecede pırıl pırıl parlıyordu. Tekin bestelerini terastaki kanepede yıldızları seyrederek nasıl yaptığını, çoğu geceler bu kanepede uyuyakaldığını, sabah ise güneşin doğuşuyla birlikte vücudunda hissettiği sıcaklıkla uyandığını anlattı uzun uzun.

Tekin başlarını döndüren sarhoşluğun keyfini sürmek için iki kristal bardağın içine koyduğu bol buz ve JB'yle yanına oturdu Şehmuz'un. Eline gitarını alıp kendi bestelerinden birini söylemeye başladı. Şehmuz bir dikişte devirmişti viskiyi, ikincisini aldı, art arda boşaldı kadehler. Şişenin dibini bulduklarında Tekin kanepeden doğrulmak istedi, biraz da midesi bulanıyordu, ayağa kalktı fakat bir an sendeledi ve tam yere düşecekken Şehmuz omuzlarından tuttu. Tekin, Şehmuz'a sarıldı...

Çırılçıplak vücutlarında güneşin yakıcı sıcaklığını hissettikleri an, sabah olduğunun farkına vardılar. Tekin, "Biraz uyuyalım istersen," dedi, ikisi birlikte yatak odasına geçtiler.

Tekin ve Şehmuz askerlik süresince aralarındaki ilişkiyi belli etmemek için çok gayret gösterdiler. Sabırsızlıkla bekledikleri çarşı izinlerinde soluğu Üçkuyular'da

ki aşk yuvalarında aldılar. Tekin, Şehmuz'un yerli yersiz kıskançlıklarından korkmaya başlamıştı ilişkileri ilerledikçe. Hayatında ilk kez Doğulu bir erkekle beraber oluyordu zaten topu topu iki erkekle birlikte olmuştu. Biri orkestrasındaki gitarist çocuk, diğeri de ekstraya gittiği bir otel sahibinin oğluydu. Aslında otel sahibinin oğlu Candemir, kadınlarla da ilişki yaşıyordu ama erkeklere daha düşküncü. Bir de grup seksi çok seviyordu, Tekin'e birkaç kez teklif etmiş, ancak kadınlardan tiksinen Tekin her seferinde reddetmişti.

Bir akşam nöbeti sırasında Tekin, yatakhane de altındaki ranzada yatan Kürşat adlı çocukla çok sıkı fıkı olmuştu, kıskanan Şehmuz bir güzel Tekin'in ağzını burununu dağışmıştı. Bu olaydan sonra komutan ikisini de cezalandırmıştı.

Kavganın ardından Tekin ile Şehmuz'un da yolları ayrılmıştı. Şehmuz yine de Tekin'i unutamıyordu, askerlik bitiminde ve İstanbul'a yerleştiğinde birkaç kez Tekin'i aramış, aldığı olumsuz cevapların ardından da gururuna yedirip bir daha aramamıştı. Zaten Tekin'in de şöhreti artmaya ve dergilerde, gazetelerin magazin köşelerinde hep kızlarla resimleri çıkmaya başlamıştı. Tekin'den sonra hayatına hiç kimse girmemişti Şehmuz'un. Yalnızca bir gece çok merak ettiği bir gay kulübe gitmiş orada tanıştığı yirmi yaşlarında Bülent isimli çocukla, Taksim'in arka sokaklarındaki iki yıldızlı bir otelde birlikte olmuştu. Banyoya girdiği an çocuk yalnızca kimliğini, pantolon ile tişörtünü ve de ayakkabılarını bırakıp bütün parasını, saatini ve kolyesini alıp kaçmıştı. Bereket, otele geldiklerinde resepsiyonist oğlan parayı peşin almıştı da bu sayede kimse yolunu "para"

diye kesmemişti. Bu olaydan sonra da Şehmuz kendini işlere ve ağabeyinin ailesine vermişti. Sık sık gazetelerin çeşitli sayfalarında çıkan eşcinsel cinayetleri onu korkutuyordu zaten.

Mehmet Cabbar da Şehmuz'a özel bir yakınlık gösteriyordu. Şehmuz ve ağabeyi Rüstem çay ocağının dışında kurdukları bir ekiple hanın temizliğini de üstlenmişlerdi. Bir temizlik gününde Şehmuz işçilerin başındayken, Mehmet Cabbar'ın yazıhanesinden çay ocağı arandı. Mehmet Bey'in yazıhanesi şık bir daireydi ve onun çayını, kahvesini yapan, gelen konukları ağırlayan özel bir kadını vardı. Ancak geç olduğu için Mehmet Cabbar orta şekerli bir Türk kahvesi ile soda getirmesini istedi Şehmuz'dan. Kocaman deri koltuklarla ve ipek halılarla döşenmiş yazıhanesinde elinde tespih tur atarken karşıladı Şehmuz'u. Belli ki canı bir şeylere sıkılmıştı. Şehmuz kahveyi ve sodayı antika ceviz sehpaaya bırakırken "Bir emriniz var mıydı?" diye sordu. Mehmet Cabbar, eliyle otur işareti yaparak "Biraz konuşalım sen akıllı bir delikanlıya benziyorsun. Bana arkadaşlık et," dedi. Şehmuz ve Mehmet Cabbar'ın bu sohbetleri günlerce devam etti. Havadan sudan, hayattan konuşurlarken, Mehmet Bey aile yaşantısından da söz etmeye başladı Şehmuz'a. Karısının kendisinden büyük ve amca kızı olduğunu, akraba evliliği nedeniyle oğlu Şükür'nün sakat doğduğunu, şimdilerde otuz yaşında kocaman bir adam olarak tekerlekli sandalyede, suya "bu", yemeğe hâlâ "mama" dediğini gözleri dolu dolu anlattı. "Allah her şeyi verdi ama bir tek erkek evladımın durumu beni hayata küstürdü. Ailede tek erkek çocuk benimki oldu, o da sağlıksız. Gerçi kızımın iki erkek torunum var fakat onların büyüdüğünü görecektim."

miyim o da şüpheli. Çünkü iki kez anjiyo oldum,” diye anlatmaya devam etti.

Şehmuz, Mehmet Cabbar'ın durumuna çok üzül-müştü. Onu Beyoğlu'nda çok sık gittiği Cumhuriyet Meyhanesi'ne davet etti. Mehmet Cabbar beş yıldan beri ağzına doğru dürüst alkol koymadığını, ara sıra kalbe iyi gelir diye viski içtiğini söyleyerek biraz tereddütle de olsa sonunda gelmeyi kabul etti. O gece meyhanede öyle keyifli bir akşam geçirdiler ki, Mehmet Cabbar, hafta sonu ailesini Silivri'deki yazlığa gönderdiğini söyleyerek Şehmuz'a birlikte yine bir yerlere gitmeyi önerdi. O gece de çok eğlendiler. Şehmuz'un iyi bildiği Karafaki'ye gidip Vaçe ile Rita'yı dinlediler. Şehmuz yıllar sonra Tekin'i tekrar gördüğünde, içinde bir yerlerinin sızladığını fark etti, bu yüzden fazla kalmak istemedi Karafaki'de.

Artık sık sık birlikte Beyoğlu'na gidiyorlardı, her seferinde Mehmet Cabbar arabasını ve şoförünü bırakıp Şehmuz'un kendine büyük bir hevesle aldığı Doğan marka arabasına biniyordu ve Şehmuz onu Bebek'teki muhteşem villasına bırakıyordu.

Bir keresinde Mehmet Cabbar, canının kahve istediğini ve evde kimse olmadığı için gelip bir kahve yapmasını istedi Şehmuz'dan. Villadan içeri girdiklerinde Mehmet Cabbar, Şehmuz'a dönerek ne içeceğini sordu, “viski” cevabını alınca “Kendine de bana da bir viski koy, kahveyi başka seferde yaparsın artık,” dedi. Salonun ortasındaki büyük koltukta yan yana oturup birlikte aile albümlerine bakıyorlardı. Her şey bir anda oldu, Mehmet Cabbar, hayatına giren ilk kadının babasının zoruyla evlendirdiği amca kızı olduğunu ve karısına

birkaç kez ihanet ettiğini anlatmaya başladı. Kadınlardan doyuma ulaşmadığını da açık açık anlattı. Yurtdışı seyahatlerinde birkaç kez erkeklerle ilişkiye girdiğini ve bundan da büyük haz aldığını ama çok önemli bir işadamı olduğu için bu tarafını hep bastırdığını itiraf etti.

O gece karşılıklı itiraflarla başlayan ilişki, artık Şehmuz'un Cabbar'ın yanında işe başlamasıyla daha ateşli bir hal aldı. Şehmuz dışarıdan Ticaret Lisesi'ni bitirmiş, ardından da İstanbul Üniversitesi İşletme bölümünü kazanmıştı. Mehmet Cabbar'ın bütün para işlerini Şehmuz yürütüyordu artık, iş ilişkileri bu kadar iç içe geçen Cabbar ile Şehmuz'un sevgili olabileceğini kimse aklının ucundan bile geçirmiyordu. Cabbar'ın karısı, çocukları ve torunları böylesi bir şüpheye yer bırakmıyordu. Ayrıca Mehmet Cabbar'ın, ünlü ve hayli seksi bir türkücüyle birlikteliği gazete ve dergilerde bol bol yer almıştı zamanında.

Şehmuz iş yaşamında çok başarılıydı artık, Mehmet Cabbar bile neredeyse ondan harçlık alacaktı. Ailede hiçbir kimse de Şehmuz'un neden böyle bir göreve geldiğini sormadı Mehmet Cabbar'a. İmza yetkisine de sahip olan Şehmuz, korumalı bir sitede güzel bir daire tuttu. Üniversiteden de başarıyla mezun oldu, diplomasını aldığı gün Mehmet Cabbar'la soluğu yine Beyoğlu'nda Cumhuriyet Meyhanesi'nde aldılar. Mehmet Cabbar ona bir sürpriz yaparak, son model bir BMW hediye etti, Şehmuz böylesine pahalı bir armağan beklemiyordu...

Şehmuz'u yıkan kaza...

Artık bütün ailenin reisi Şehmuz'du. Ağabeyi Rüstem de beyler gibi yaşıyordu, büyük kızı Kiraz'ı Ataköy'deki taksi durağının yöneticisi Arif'le evlendirdiler. Servet ise doğru dürüst eğitimi olmamasına rağmen mühendis bir koca bulmuştu güzelliğiyle. Şehmuz çok yardım etmişti yeğenine, evlerini tutmuş, dayayıp döşemiş, çok güzel de bir düğün yapmıştı. Damatları Oktay'ı da kendi şirketlerine Doğu'daki inşaatlara kontrol mühendisi olarak yerleştirmişti. Kızlardan Rabia çok akıllı çıkmıştı. İlkokula geç başlamasına rağmen, hiç kalmadan ve çok yüksek bir puanla üniversiteyi kazanmış, Boğaziçi İşletme'de okumaya başlamıştı. Haşmet ise ailenin gururuydu o da Rabia'yla birlikte Boğaziçi İşletme bölümüne girmişti.

İki kardeş daha sonra amcaları Şehmuz tarafından yabancı dillerini ilerletmeleri için Londra'ya gönderildiler. Ne olduysa iki kardeşin bu seyahati sırasında olmuştu. Babaları Rüstem ve anneleri Gülnaz Tekirdağ'dan bir akraba düğününden dönerken trafik kazasında hayatlarını kaybetmişlerdi. Arabada Kiraz'ın minik oğlu Murat da vardı ama çocuk pencereden fırlamış ve çimenlere düşmüştü.

Şehmuz yıkılmıştı kazanın ardından. Her şey aslında o kadar iyi gidiyordu ki bu ölüm onu perişan etti. Mehmet Cabbar bir saniye olsun Şehmuz'u yalnız bırakmıyordu. Artık pek eve gidip gelmiyordu, oğlunun feci ölümü de Cabbar'ın yıkımı olmuştu. Tekerlekli sandalyeyle üst kattaki odasından tek başına inmeye kalan Şükrü, merdivenlerden yuvarlanınca beyin kana-

ması geçirmiş ve kurtarılamamıştı. Ardından da Mehmet Cabbar'ın karısına felç gelmişti. Yaşanan acılar Şehmuz ve Mehmet Cabbar'ı daha çok birbirlerine bağlamıştı.

Haşmet, amcası ile Mehmet Cabbar'ın birlikte olduklarının farkına varmıştı bir akşam. Cumhuriyet Meyhanesi'nde damatları Oktay, Haşmet, Mehmet Cabbar ve Şehmuz içki içmişler, şişenin de dibini bulmuşlardı. Cin gibi olan Haşmet, amcası ile Mehmet Cabbar arasındaki yakınlaşmadan anlamıştı bir şeyler olduğunu. Amcasının bugüne kadar yanında hiç kadın görmemesi, annesi Gülnaz'ın ısrarlarına rağmen bir türlü evliliğe yanaşmaması bu fikrini güçlendirmişti. Üstelik o gece Haşmet bırakmıştı Şehmuz ile Mehmet Cabbar'ı Ulus'taki eve. Şehmuz da farkındaydı Haşmet'in bir şeyler sezdiğinin, Londra'larda okumuş, gözü açık bir oğlandı Haşmet, ondan bir şey saklayamayacağını biliyordu.

Şehmuz şirketlerin büyük çoğunluğunda ortaktı artık. Yeğenleri Haşmet, Rabia ve damatları Oktay'a şirketlerinde önemli görevler vermişti. Nasıl olsa çoluğu, çocuğu yoktu kime kalacaktı ki bu serveti. Londra dönüşü Haşmet'e kendilerinin yaptıkları sitede güzel bir daire ve de lüks bir Opel Vectra araba armağan etti. Oktay ile Haşmet Doğu'daki şirketlere gidip geliyorlardı. Haşmet kız kardeşi Servet hamile olduğu için Adana, Mardin, Van'daki inşaatlarla daha çok ilgileniyordu. Mehmet Cabbar, Oktay ve Haşmet'i de çok seviyordu. Özellikle Oktay'la yaptığı tavla partilerinden müthiş zevk alıyordu...

Aldıkları bir ihale nedeniyle Haşmet'in uzun süre Adana'da kalması gerekiyordu. Şehmuz yeğenine Seyhan Otelinde bir aylığına süit bir oda tuttu. Mehmet Cabbar'ın aşırı kilosu, tansiyon, kalp ve şeker olmak üzere bir sürü de sağlık sorununun ortaya çıkmasına neden olmuştu. Şehmuz ve Mehmet Cabbar, Amerika'ya giderek bir dizi kontrolden geçtiler. Şehmuz artık Mehmet Cabbar'ın çalışmasını istemiyordu. "Sen yalnızca Oktay'la tavla oynayacağın zaman gel. Birlikte şöyle bir dünya seyahati yapalım istersen, senin malını, mülkünü bırakacağın doğru dürüst kimin kimsen de yok. Benim ise yeğenlerim var. Hiçbiri canımızdan kıymetli değil," demişti. Mehmet Cabbar da kabul etmişti Şehmuz'un bu söylediklerini ve Adana'daki inşaatın başlamasının ardından bir Uzakdoğu seyahati planladılar birlikte. Bir gece alt salonda gece haberlerini izlerken patırtılar duydu Şehmuz. Hemen Mehmet Cabbar'ın yatak odasına fırladı. Bir süredir ayrı odalarda yatıyorlardı. Şehmuz çok horlamaya başlamıştı, Mehmet Cabbar da tansiyonu ve şekeri nedeniyle çok sık kalkar olmuştu yataktan. Şehmuz ikişer ikişer çıktı merdivenlerden, Mehmet Cabbar'ın odasına girdiğinde ortağı, canı ciğeri hayat arkadaşının boylu boyunca yerde yatığını ve ağzından köpüklerin çıktığını gördü.

Ev işlerine bakan bir karı-koca vardı yanlarında. Onlar kalorifer dairesinin hemen yanındaki odada alt katta kalıyorlardı. Avazı çıktığı kadar seslendi Şehmuz, "Gülsüm Hanım, Mürteza Bey!" diye. Ne yapacağını şaşırdı, eğilip Mehmet Cabbar'ın başını kaldırdı, kusmaya başlamıştı Mehmet Cabbar. Yaşlı adamı Gülsüm ve Mürteza'ya bırakarak hemen doktorunu aradı ama dok-

tor Bülent geldiğinde artık iş işten geçmişti. Şehmuz'un hayatı karardı. Onun için Mehmet Cabbar Allah'tan sonra gelen tek insandı. Çok sevmişti Mehmet Cabbar'ı. Dost, sevgili, arkadaş, ağabey, kısacası onun için her şeydi. Ölümüyle yıkılmıştı Şehmuz. Uzun süre kendine gelememi. Mehmet Cabbar sağlığında tüm mirası öylesine güzel pay etmişti ki Şehmuz'a kimse bir şey soramamıştı. Zaten son yıllarda bütün işler hep Şehmuz'un sorumluluğundaydı.

Cenaze töreninde Teşvikiye Camii'nin önünde trafik tıkanıp, sanat, siyaset ve iş dünyasından pek çok ünlü isim katıldı törene. Hayırsever bir insandı Mehmet Cabbar, Adana, Mardin, Van, Malatya'da okul inşaatları yapmış, bir kısmından hiç para almamıştı. Şehmuz cenaze sonrası Haşmet'i karşısına alarak şirketlerdeki ortaklıklarını ona devredeceğini ve uzun bir tatile çıkacağını söyledi. Haşmet amcasının durumuna çok üzül-müştü, o sıralarda aslında kendisinin de kafası pek yerinde değildi.

Haşmet'in gizli aşkı...

Bir süredir Adana'da Sürmeli Oteli'nde şarkı söyleyen assolistle birlikteydi Haşmet. Aslında bu birlikteliği çok gizli yürütüyordu. Duyulduğu takdirde sonu olacağını biliyordu bunun. Amcası ona defalarca iyi bir aile kızıyla evlenme zamanının geldiğini söylüyordu. Nitekim K Partisi'nde Başbakan Yardımcılığı yapan Abidin Bey'in ODTÜ mezunu kızını eş olarak kendisine layık gördüğünü, bu konuda da Abidin Bey ve eşinin de oluru aldığını defalarca söylemişti. Haşmet amcasına

durumu nasıl açıklayacağını kara kara düşünüyordu. Kendine en yakın bulduğu ve birlikte okuduğu kız kardeşi Rabia'ya bir keresinde ilişkisinden söz etmiş, ancak gazete ve dergilerden tanıdığı bu assoliste Rabia hiç sıcak bakmamıştı. Kadın piyasada pek çok playboy ile birlikte olmuş, tam bir para avcısıydı. Ancak Haşmet'e duyduğu saygıdan dolayı bir şey söyleyememişti Rabia. Mehmet Cabbar'ın elli ikisinin ardından Şehmuz yurtdışına gitmeden Abidin Bey'in kızı Ceren'i isteyeceklerini söylemişti. Haşmet'i Ceren'e karşı hiçbir şey hissetmiyordu, ne yapıp edip bu durumu amcasına anlatmalıydı.

Mevlüt sonrası Haşmet, amcasına Adana'da Sürmeli Otelinde çalışan assolist Yeşim Eser'e âşık olduğunu ve bir süredir birlikteliklerinin sürdüğünü söyledi. Şehmuz ne diyeceğini bilemedi, Boğaziçi'nde okuttuğu, Londra'lara gönderdiği yeğeni nasıl olur da bir şarkıcıya âşık olabilirdi. O da tanıyordu Yeşim Eser'i ve ona göre servet avcısının tekiydi. Amca ile yeğenin ilk kavgaları şarkıcı Yeşim yüzünden oldu ama yeğenine söz geçiremeyeceğini çok iyi biliyordu Şehmuz. Bu nedenle kızı İstanbul'a getirmesini ve birlikte bir yemek yemelerini önerdi. Yalnız bu yemek medyadan uzak olmalıydı. Bu yüzden karar değiştirip Adana'ya gitmeye karar verdi Şehmuz.

Seyhan Otelinin havuz kenarında yenilen yemek sırasında Şehmuz, Yeşim'in gerçekten büyüleyici bir güzelliğe sahip olduğunu ve her erkeği baştan çıkarabileceğini düşündü, öyle cahil bir kadın da değildi.

Babasız büyümüştü Yeşim, üç yaşında veremden kaybetmişti babasını. Annesi Ayla güzel bir kadındı,

yoksullardı, mahallede dedikodular başlayınca ayakka-bı tamiri yapan, başından bir evlilik geçmiş ve bu evliliğinden de on üç yaşında Akif adlı bir oğlu olan Tümer Efendi'yle evlenmişti. Gültepe'de bir gecekonduya yaşıyorlardı. Yeşim mahalledeki ilkokula gitmeye başlamıştı. Babasının yanında getir götür işlerine bakan Akif'in haylazlığından, tembelliğinden hem Tümer Efendi hem de Ayla yaka silkiyorlardı. Mahalledeki kızların da belalısı olmuştu Akif. Daha on beş yaşındayken sigara ve içkiye başlamıştı. Bir gün Tümer Efendi dükkânını ve evini boşaltarak sabaha karşı mahalleyi terk etti. Daha sonra da kimseler ne Ayla'dan ne kızı Yeşim'den ne de haylaz oğlan Akif'den haber alamadılar. Hayat hikâyesinde ortaokul mezunu olduğunu babasının vefatından sonra zor bir çocukluk geçirdiği için okuyamadığını, annesinin hastabakıcılık yaparak kendilerine baktığını anlatmıştı hep ama ne üvey babası Tümer Efendi'den ne de üvey kardeşi Akif'den hiç söz etmemişti Yeşim.

O gece yenen yemekte Şehmuz, Yeşim'in annesi Ayla'yı tanıdığına biraz ürperdi. Mamalara benziyordu kadın ve çok bilmişti. Zaten dergi ve gazetelerde Ayla için "Kızının birlikte olduğu erkeklere büyü yapıyor, Kızı evlensin diye" gibi haberler çıkmıştı. Haşmet'e de büyü yapmış olabilirlerdi, oğlanın gözü bu kadından başkasını görmüyordu. Yemek sırasında Yeşim'i parmağında kocaman bir tektaş yüzük gören Şehmuz bu yüzüğün kimin tarafından alındığını biliyordu. Kuyumcu Sait Koç'tan gelen faturayı hâlâ unutmamıştı. Çaresiz yeğeninin Yeşim'le olan birlikteliğini kabul edecekti ama asla evlenmesine izin vermeyecekti.

Yemek sonrası Şehmuz, Yeşim'i sahneden çekip evinde oturtmasını ve ona bir ev tutmasını önerdi ve "Evlilik için erken, ani karar verme, bir gidişata bakalım. Bu kadının hayatında ne var, ne yok, bu süre zarfında basın ortaya çıkarır. Ondan sonra evliliği düşünürsün," dedi. Haşmet itiraz etmedi, çünkü onun için bu büyük bir adımdı. Hemen Yeşim'i arayarak bu müjdeli haberi verdi fakat hiç ummadığı bir tepkiyle karşılaştı. Yeşim yeni albümünün piyasaya çıkacağını ve bu durumda böyle bir birlikteliğin medya tarafından duyulmasının hiç de hoş olmadığını söyledi. Haşmet delirecekti neredeyse. Aslında Yeşim de onu seviyordu ama Haşmet'e göre annesi kızının aklına giriyordu. Yeşim, Adana'nın ardından Ankara'da çok büyük bir gazinoya anlaşma imzalamıştı. Bu arada yazılı ve görsel basın hep peşindeydi. Yeni albümüyle istediği çıkışı yapacağına inanıyordu Yeşim.

İstediği de oldu. Özel kanallar Yeşim'i dizilerde oynatmak, şov programları yapmak üzere peşindeydi. Pazar dergilerinin kapakları Yeşim'in fotoğraflarıyla süslüydü. Ayla ortalıkta kasım kasım kasılarak geziyordu. Yeşim ile Haşmet son zamanlarda çok az görüşüyorlardı. Ankara sonrası Yeşim İstanbul'da büyük bir gazinoda assolist olarak çalışmaya başladı.

Hemen her gece gazino doluyordu. İstanbul'un bütün medyatik isimleri ve playboyları Yeşim'in peşindeydi. O da işi gereği birilerine mavi boncuk dağıtıyordu. Medya da allayıp pullayıp bunları malzeme olarak kullanıyordu. Haşmet, Yeşim'le ilgili her haberi okuduğunda çılgına dönüyordu, en çok da amcası Şehmuz'un gazete ve dergileri masasına bırakmasına bozuluyordu.

Sonunda bir İsviçre seyahatine Yeşim'i de alıp gitti Haşmet. Uçakta VIP'de herkes Yeşim'i tanımıştı. Haşmet biraz ürkütlü bu durumdan. Ünlü sanayici Korkut ve dedikoducu karısı Binnaz da uçaktaydılar. Karı-koca Yeşim'i iltifatlara boğdular.

Yeşim ortaokul mezunu olmasına rağmen kendini çok iyi yetiştirmişti, İngilizce dersleri almış, giyimiyle, kuşamıyla ve görgüsüyle sosyetenin popüler ailelerinin özel davetlerinin özel konuğu olmuştu. Haşmet ölesiye bağlıydı Yeşim'e, tek arzusu onunla evlenmekti. Amcası ancak Yeşim'le birlikte yaşamasına izin veriyordu, ama hem Yeşim hem de cadı annesi böyle bir beraberliğe karşıydı, hatta Ayla, "Benim kızım kimsenin dostu, metresi olamaz," diyordu Haşmet'in yüzüne karşı. Yeşim sadece anlı şanlı bir nikâhla müziği ve sahneleri bırakacağını söylemişti defalarca, ancak amcasını nasıl kandıracağını kara kara düşünüyordu Haşmet.

Yeşim'i armağanlara boğdu, içi pırlantalı ve değeri otuz beş milyar olan bir Bvlgari saat hediye etti Haşmet. Yeşim'in annesine de spor bir Cartier saat aldı. Bütün kışlık giysilerini tamamlayan Yeşim, bir valizle gittikleri Zürih'te bir de Louis Vuitton set düzdü kendine.

Havaalanında Haşmet'in koruması ve şoförü karşıladı onları. Birlikte Haşmet'in 500 CEL Mercedes'ine binerken flaşlar arka arkaya patladı, Yeşim de Haşmet de ne olduğunu anlayamamışlardı. Korumalar sağa sola koştururken gecenin karanlığında kayboldu iki kişi. Haşmet'ten çok Yeşim rahatsızdı paparazzilerden, çalıştığı gazinonun patronu özel yaşamına çok dikkat etmesini istemişti ısrarla. Müzik şirketi de öyle. "Her şey çok düzgün giderken bu paparazziler nereden çıktı şimdi!"

diye Yeşim söylenmeye başladı. Haşmet de sıkıntılıydı çünkü o da tanınmış bir işadamıydı ve devletle çok iş yapıyorlardı. Her şeyin ötesinde Şehmuz Amca'sına İsviçre'ye Yeşim'le birlikte gittiğini söylememişti. Yeşim "Tanıdık birileri olsa patronum Ali Bey bütün medya patronları ile iyi ilişki içinde, en azından konuşur durdururdu," diyordu ama gecenin karanlığında iki genç adam fotoğraflarını çekip tazı gibi koşup kaybolmuşlardı.

Yeşim'i eve bıraktıktan sonra Haşmet Amca'sına uğradı. Bir duble viski alıp, her şeyi Şehmuz'a anlattı. Şehmuz olgunca davranıp "Genç ve popüler bir işadamısın. Kimsenin sana bir şey söylemeye hakkı yok. Zamparalık senin de hakkın," deyip geçiştirmişti. Gece yarısına doğru eve giderken Yeşim'i aradı. Genç kadın daha uyumamıştı böyle bir tezgâhı kimin planladığını annesiyle tartıştıklarını söyledi. Yeşim'in bu konuşması karşısında Haşmet gerildiğini hissetti. "Ben sizin dünyanızdan çok uzağım. Bir işadamıyım. Benim tanıdığım gazeteciler köşe yazarları, yayın yönetmenleri paparaziler değil, sen bir araştırmacı bulursun belki," diye karşılık verdi. Yeşim, Haşmet'i kırdığının farkına vararak, hemen konuyu değiştirdi annesinin saati çok beğendiğini söyleyerek teşekkür etti.

Haşmet ertesi sabah gazetelere şöyle bir göz attığında henüz bir haberin yayınlanmadığını gördü. Yurtdışından konukları olduğu için yoğun bir gün bekliyordu kendisini, kahvaltı sonrası misafirlerinin kaldığı Ritz Carlton Otel'ine gitti. Amcası Şehmuz da oradaydı. Öğleden sonra telefonla arayan Yeşim, akşam yabancı misafirlerini gazineye getirmesini istiyordu. Haşmet "Seve

seve” diye karşılık verdi. Gerçi Yeşim’i sahnede izlemek onu biraz rahatsız ediyordu, sahnesi de muhteşemdi, öyle güzel oynuyordu ki, bütün erkeklerin başını döndürüyordu.

Şehmuz akşam uçağıyla birkaç günlüğüne Paris’e gidecekti, döndükten sonra da bir ay ortadan yok olacağını söyledi Haşmet’e. Amcasını da en az Yeşim kadar seviyordu, sarılıp yanaklarından öptü ve “Seni Allah başımdan ayırmasın. Sen benim her şeyimsin, yokluğunda seni çok arayacağım,” dedi. Şehmuz da duygulanmıştı, onun da yeğenlerinden başka kimi kimsesi yoktu. Toplantı bitiminde otelin vitamin barında birlikte oturdular bir süre. Kısa bir sohbetin ardından birbirlerine veda ettiler...

Yeşim’in önlenemez yükselişi...

Aynı akşam yabancı misafirleriyle birlikte Yeşim’i izlerken çok keyiflenmişti Haşmet ama masadaki sekiz erkeğin hepsinin Yeşim’i hayran hayran izlemelerini ise çok kıskanmıştı. Program bitiminde Haşmet konuklarını Yeşim’le tanıştırmak istedi. Aslında “bu güzel kadın benim sevgilim olur,” diyerek haykırmak istiyordu herkese ama yapamazdı. Gazinonun patronu Ali dahil hiç kimse Haşmet ile Yeşim’in birlikteliğinden haberdar değildi. Yeşim, iyi bir alaturka müşterisi olan Haşmet’e karşı da saygıda kusur etmiyordu. Birden fotoğraflar geldi aklına Haşmet’in, hiçbir şey düşünmek istemedi bu konuda, masalarına gelen Ali’ye, konuklarının Rusya ve Kazakistan’ın çok zengin işadamları olduklarını

ve Yeşim'i ülkelerine konser vermek üzere davet ettiklerini, Yeşim'le tanışma taleplerini ilettiler. Program bitiminde Ali'nin gazinodaki görkemli odasına geldi Yeşim, hep birlikte kahvelerini içtiler.

Konuklarını kaldıkları Ritz Carlton Oteli'ne bıraktıktan sonra Haşmet hiç yapmadığı bir şey yaptı ve Yeşim'in oturduğu Ulus'taki siteye gitti, kadını telefonla arayarak kendisini görmek istediğini söyledi. Yeşim ilk kez evine davet etmişti Haşmet'i, çok zevkli döşenmiş bu lüks daire Yeşim'e aitti. Son dönemde çok iyi para kazanıyordu, albümü üç yüz bin satmış, iki şarkısı listelere girmişti. Televizyonda yayınlanan dizisi de en çok izlenen programlar arasındaydı her hafta. Bu kadar başarıya rağmen genç kadın da evlenmek ve çoluğa çocuğa karışmak istiyordu bir an önce. Belki de evlendiği an kurtulacaktı o baş belası üvey ağabeyi Akif'den.

Hayatını karartan bu adamdan annesinden başka kimsenin haberi yoktu, geceleri korku içinde sıçrayarak uyanmaktan bıkmıştı artık. Bugüne kadar hayatına iyi kötü birileri girmişti ama kimse Haşmet gibi ona inanıp sevmemişti. Haşmet maddi ve manevi yönden güçlü bir erkekti. Çevresinde onu kollayan bir sürü insan vardı, onlar Akif köpeğini nasıl olsa yanına yaklaştırmazlardı. Evlenmeliydi Haşmet'le çünkü şöhretin de sonu yoktu. Üstelik Akif köpeğinin rezilce kendisini kullanmasından, şantajla para istemesinin de sonu yoktu. Bir süredir cezaevinde olduğu için rahattılar ama çıkan af yasası onun da işine yaramıştı. Aşağılık herif evin telefonunu bile bulup, gecenin bir yarısında rahatsız etmeye başlamıştı annesini ve kendisini. Ulus'taki evlerini de öğrenmişti. Annesi de tedirgindi Akif'ten. Kızının şöhreti bir

anda yok olabilirdi Akif pezevengi yüzünden. Ayla da kızının Haşmet tarafından korunacağına inanıyordu. Yeşim, Haşmet'le yalnız kalmak istediğini söyleyerek annesinin yatmasını istedi.

Yeşim, bir kadeh viski aldı, Haşmet de bir kanyak istedi, Davidoff purosundan birkaç nefes çekti heyecanla. Yeşim "Evlenelim. Amcanın bilmesine gerek yok. Kendi aramızda bir nikâh kıyalım. Her şeyi bırakmaya karar verdim," dedi. Haşmet çok şaşırılmıştı, artık onun da Şehmuz Amca'sı umurunda değildi. Kırk yaşına gelmişti, çoluk çocuğa karışmak istiyordu. Zaten bu evliliğe karşı çıkan kız kardeşi Rabia da onların yanındaydı ve Yeşim'le de çok iyi arkadaş olmuşlardı. Hatta Rabia'nın Yeşim'in İngilizcesinin gelişmesinde büyük katkısı vardı.

"Nikâh şahidimizin biri Rabia, biri de eniştem Oktay olur," dedi Haşmet sevinçle. Yeşim "Dört gün sonra gazino bitiyor. Hiç uzatmayacağım. Çırağan'da bir düğün, Antalya'da da Lares Oteli'nde bir bayi toplantısı var. Menajerim Orhan'a bundan böyle ekstra da almasını söyleyeceğim ama beni müzikten tamamen koparma. Yardım konserlerine çıkayım en azından," dedi. Haşmet kabına sığamıyordu, o gece ilk kez Yeşim'in evinde, koynunda uyudu.

Sabah kalktıklarında Ayla "Haftabaşı gazetesinde birlikte fotoğraflarınız var," dedi. Haşmet heyecanla gazeteyi açtığında. "Ünlü assolist Yeşim, trilyoner sevgilisi ile yakalandı" manşetiyle verilen haberi gördü. Sayfanın bir köşesinde Yeşim'in bugüne değin çıktığı playboyların da fotoğraflarını koymuşlardı. Rahatsızlık duydu Haşmet ister istemez, ama katlanmalıydı tüm

bunlara. Evlendikleri an bazı medya patronlarına rica edip kullandırmayacaktı Yeşim'in eski fotoğraflarını. Ne de olsa çoğu yakın dostuydu. Üstelik her yıl trilyonluk ilanlar veriyordu bu gazete ve dergilerin çoğuna. Yeni aldığı süt ve peynir fabrikasının ilanları çıkmıştı bu gazete ve dergilerde sayfa sayfa.

Kahvaltı sırasında hizmetçi telefonu getirdi Yeşim'e, arayan gazinonun patronu Ali Ayar'dı, bu beraberliğe inanmadığını söylüyordu. Daha dün akşam Haşmet'le aynı masaya oturup konuşmuşlardı. Yeşim, "Evleneceğiz. Sahneyi bırakıyorum," dedi Ali'ye ve telefonu kapattı. Ayla kızına hayretle baktı. "Ne zaman aldınız bu kararı, niye benim haberim yok?" diye sordu kırgın bir sesle. Yeşim annesine cevap verme gereği bile duymadan Haşmet'e dönerek, "Ali Bey'in dili tutuldu şaşkınlıktan," dedi.

Haşmet, hemen Rabia'yı aradı, bir solukta kardeşine olanları anlatırken Ayla şaşkın şaşkın olanları seyrediyordu. Haşmet, Yeşim'i öperek, "Ne zaman işlemleri başlatayım sevgilim?" diye sordu Yeşim "Biraz bekle sana nüfus cüzdanımı ve birkaç fotoğraf vereyim. Eksik gelirse ve başka evraklar da istenirse söyle, hemen hazırlayıp şoförüm Kazım'la gönderirim," dedi. Haşmet, Ayla'nın elini sıkarak kapının önünde duran arabasına bindi. Kendi evine gidip, üstünü, başını değiştirdi.

Şirkette kız kardeşi Rabia ve eniştesi Oktay'la hemen bir toplantı yaptı. Artık kimselerden korkmuyordu. Dergide fotoğraflarının ve haberinin yer almasından sonra ne kadar iş arkadaşı ve dostu varsa hepsi aramışlardı Haşmet'i. Haşmet de herkese Yeşim'i çok sevdiğini ve evleneceklerini söyledi.

Sade bir nikâh olacaktı ama Yeşim gelinlik giymek istiyordu. Haşmet gelinlik için Yıldırım Mayruk', Rabia da "Nikâh şahidi olarak benim de çok şık olmam gerekiyor," diyerek Canan Yaka'yı aradı. Düğünü Çırağan'ın kral dairesinde yapmaya karar verdi Haşmet. Yeşim'in yalnızca annesi gelecekti. Bir de gerçekten onda emeği çok olan gazino patronu Ali'yi davet edeceklerdi. Haşmet ablalarını ve eniştelelerini de çağırmak zorundaydı. Şehmuz Amca'sı Paris'ten dönmeden halletmeliydi her şeyi. Amcasına verilecek cevabı hazırdı, Yeşim hamile kalmıştı ve bebeğini aldırma istemiyordu. Böyle bir rezalettense evlenmeyi tercih ettiğini söyleyecekti amcasına Haşmet.

Yeşim o gün matine için erken çıktı evden. Şoförü Kazım kapıda bekliyordu onu ve annesini fakat arabanın yanında üstü başı hayli temiz, kirli sakallı otuz yaşlarında bir adam daha vardı. Yeşim biraz dikkatli bakınca bu adamın onu canından bezdiren, kan kusturan üvey ağabeyi Akif olduğunu anladı. "Lanet olsun bu adam nereden çıktı anne!" diyerek çılgık attı. Ayla da şaşırmıştı. Koşarak arabaya doğru ilerledi Yeşim. Kazım, "Abla, bu bey sizi bekliyordu. Hayranınızmış, resim istiyor. Ben de üzerimde olmadığını sizin matineye gitmek üzere evden çıkacağınızı ve beklemesini söyledim. Bir fotoğraf verir misin?" deyince biraz rahatladı Yeşim. "Demek ki insafılı çıkmıştı alçak!" dedi. Yeşim gülümseyerek Akif'e döndü, Ayla bacaklarının titrediğini hissetti, ayakta duramayacağını anlayınca hemen arabanın içine geçip oturdu. Tansiyonu çıkmıştı kadının, şoför Kazım Ayla teyzesinin bu kadar heyecanlanmasına bir anlam verememişti. Yeşim hemen annesine

dönerek “Ben sana kahvaltıda iki yumurta yeme demedim mi! Hiç olmazsa yalnızca beyazını yeseydin,” diyerek durumu idare etmeye çalıştı. Akif pis pis sırtarak, “Sizden bir de ricam var. Annem de hayranınız bu mektubu size gönderdi” diyerek elindeki zarfı Yeşim’e uzattı. Yeşim Akif’in bu mektupla yine kendisine bir şeyler anlatmak istediğini anladı. Elinden geldiğince yumuşak davranmaya çalışarak fotoğrafını imzaladı ve Akif’e uzattı, arabasına bineceği sırada bu kez Akif, “Sizi öpebilir miyim?” diyerek iyice yanına yaklaştı, Yeşim çıldıracak gibi olmuştu, bir an orada Akif’i öldürüp kurtulmak istedi ama bir rezalet çıkartmamalıydı, kendini toplayıp gülümseyerek yanaklarını uzattı, “Tabii,” dedi.

O gün hayatının en zor matinesini yaptı Yeşim, kadınlara, “Beni son kez sahnede seyrediyorsunuz. Artık müziği de her şeyi de bırakıyorum,” dedi. Hanımlar çattaları, bıçakları tabaklara vurarak, Yeşim’i bırakmak istemediler. Salonda bulunan gazeteciler şoke olmuşlardı. Hemen Ali Ayar’ın odasına giderek bir şey bilip bilmediğini sordular. Gazinocular Kralı matine sonrası birliğe basın toplantısı yapacaklarını söyledi.

Nikâhın gizlisi saklısı kalmamıştı artık, Yıldırım Mayruk’a verdikleri gelinlik siparişi hemen duyulmuştu. Yeşim terini kurularken, Haşmet’i arayarak, “Sevgilim açıklamak zorundayım, bu evliliğin gizli tarafı falan kalmadı. Zaten seninle fotoğraflarımız yayınlandığı için herkes bana seni sormaya başladı,” dedi. Haşmet de artık her şeyi göze almıştı, ama çok özel gününün medya tarafından berbat edilmesini istemediğinden “yalnızca nikâh tarihimizi ve yerini kimseye söyleme canım,” dedi. Yeşim, “Benim bilmediğim bir tarihi nasıl söyleyebi-

lirim ki sevgilim,” diye karşılık verdi. Haşmet kahkahalarla cevap verdi: “Yarın Çırağan’da yıldırım nikâhı”.

Ali Ayar’ın odasının önüne biriken kameralardan içeri zar zor girdi Yeşim. O akşam bütün ana haber bültenlerinde Yeşim’in ünlü işadamıyla birlikteliğini açıkladığı ve yakında evlenecekleri haberi yayınlandı. Yeşim kendini çok yorgun hissediyordu, üstelik akşam da sahnesi vardı. Annesine Haşmet’in dışında kim ararsa uyandırmamasını söyledi. Bir iki saat tavşan uykusuna yatacaktı kendi tabiriyle. Ayla da Haşmet’e artık damadı gözüyle bakıyordu. Tek sıkıntısı Akif’di. Birden aklına Akif’in o gün Yeşim’e verdiği mektup geldi. Hemen çantasından çıkardı, bir sayfalık mektubu bir solukta okudu. “Aman Alahım! Aman! Yeşim” diye çılgık çılgığa kızının odasına daldı, Yeşim sıçrayarak uyandı. “Anne delirdin mi sen ne var, ne oluyor?” dedi. Ayla bayılmak üzereyken mektubu kızına uzattı. Yeşim “Ben unutmuştum. Ver bakayım şunu,” dedi. O da bir solukta okudu Akif’in mektubunu. Hayatını mahveden, genç kızlığını elinden alan Akif, şimdi de medya önüne çıkıp Yeşim’in hayatını anlatmakla tehdit ediyordu. Yüz milyar lira karşılığında bundan vazgeçebileceğini yazmıştı mektubunda. Yeşim “Yorulдум anne. Bu Allahın belası adamı nasıl yok edebiliriz? Tam da en mutlu günümde. Siktirip gideceğini ve yakamızdan düşeceğini bilsem bu parayı veririm ama bıktım artık,” dedi.

Yıllardır Akif’in annesini ve kendisini sömürmesinden bıkmıştı Yeşim. Kime ne anlatabilirdi ki, “Bu pislik on üç yaşında ırzıma geçti. Beni bayıltıncaya kadar dövdü. Üstelik çırılçıplak soyup fotoğraflarımı çekti. Beni sermayesi yaptı. Yıllarca ona buna sattı,” nasıl diyebilirdi.

Tam bir serseriydi Akif. Kumarbaz, alkolik, hapçının tekiydi. Yeşim, Akif'e ev almış, altına da bir araba çekmişti şoförlük yapıp geçinsin diye, ama hepsini satmıştı Akif. Üstelik çalıştığı taksi durağında sıra yüzünden tartıştığı bir iş arkadaşını da bıçaklamış, adamcağız ölmüştü. Hapishaneye girmiş ama oradan da yetişmişti Yeşim ve annesine. Yeşim'in çırılçıplak fotoğraflarını hep koz olarak kullanıp sömürüyordu yıllardır ikisini. Yeşim kimselerle konuşamamıştı başındaki bu belayı, kimselere anlatamamıştı. Düşünmek istemedi yine, sahne saati yaklaşıyordu. Üstelik düşünse de ne işe yarardı ki Akif'in ne nerede oturduğunu ne de telefonunu biliyorlardı. Haşmet'i tanıdıktan sonra kullanmadığı Zanak's'a o gece yeniden başladı Yeşim. Korkuyordu aslında. Bir keresinde viskiyle birlikte Zanak's almış, Adana'da sahnede şarkıları unutmuş, yerli yersiz konuşmuştu. Durumu fark eden Haşmet'e yalnızca Zanak's kullandığını, artık sırtındaki bu ağır yükten kurtulmak istediğini anlatmıştı sadece ama ne Akif'den ne de on üç yaşında başına gelenlerden söz etmemişti. Kaç kere açıklamaya niyetlense de hep çekinmiş, susmuştu.

O akşam her şeye rağmen müthiş bir program yaptı Yeşim. Evliliğini açıkladığı için gazeteciler yine gazinonun salonunu doldurmuşlardı. Paparazzi programlarından gelen bir sürü de kamera vardı. Ancak Ali Ayar, müşteriler rahatsız olur diye hiçbirini salona sokmamıştı. Bu nedenle Yeşim hepsiyle kuliste görüşmek istedi. Kimseyi de kırmak istemiyordu. Gazetecileri menajeri Orhan, Yeşim giyindikten sonra kulise davet eti. Yeşim herkesin sorularına büyük bir içtenlikle cevap veriyor, evleneceğini ve sahneleri müziği bırakacağını ama ko-

casının izin verdiği sürece yardım konserlerine çıkacağını anlatıyordu. Kalabalıktan biri el kaldırarak, evlilik tarihini sordu. Yeşim bu sesi çok iyi tanıyordu. Sesin geldiği yöne doğru başını çevirip baktı. Oydu Akif'ti bu sesin sahibi. Yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden "Tarih henüz belli değil. Zaten yurtdışında evleneceğiz. Haşmet Bey'in kız kardeşi ve eniştesi şahidimiz olacak. Sizin beklediğiniz gibi bir düğün olmayacak," dedi. Akif'i gördüğü an Ayla'nın eli ayağı yine titremeye başladı. Yeşim toplantıyı bitirmesi için menajeri Orhan'ın kulağına fısıldadı. Matine, suare ve ardından da Akif, çok yorulmuştu bütün gün. Akif'i de kaçırmak istemiyordu, onunla konuşup evleneceğini ve hayatından çıkmasını isteyecekti. Yeşim Orhan'a, Akif'i göstererek, kulağına "O genç gazeteciye kendisini nereden bulabileceğimizi bir sor? Ne zamandan beri peşimde, eve kadar da geldi, ben çocuğa hep şımarık davrandım. Ayıp oldu?" dedi. Orhan Akif'i hiç tanımadığını bugüne kadar da görmediğini, hangi gazeteden olduğunu da bilmediğini ama öğreneceğini söyledi.

Yeşim arabasına binerken Orhan'ın uzattığı telefonu hırsla alıp çantasına koydu. O akşam Haşmet'le bulaşacaktı, çok yorgun olduğunu söyleyerek eve gitti ve hemen Akif'i aradı. En emin yer olarak da evinde randevu verdi. Oturduğu koltuğun altına her ihtimale karşı silahını da koydu. Artık gözünü karartmıştı, yıllardır Akif korkusuyla yaşamaktan da ona bakmaktan da bıkmıştı. Ayla Akif'i bahçe kapısından aldı. Yeşim, istediği yüz milyarı tek şartla, Türkiye'yi terk etmesi koşuluyla verebileceğini söyledi. Akif o kadar rezil biriydi ki, "Artık istediğim yüz milyar değil. Haşmet Doğru Türkiye'nin en

zengin adamı. Fotoğrafların ve susmamın bedeli beş yüz milyar!" dedi. Yeşim çıldırmıştı Akif'in üzerine saldırdı. Ayla ikisinin arasına girdi. Akif'e dönerek, "Seni ben büyüttüm. Üzerinde hakkım var. Babanı öldürdün. Adam senin ahlaksızlıklarına dayanamadı gitti. Şimdi bizi de mi mahvetmek istiyorsun. Senelerce sana baktık. Kızımın fotoğraflarını ver ve defol buradan!" dedi. Akif pis pis sırtarak, "Son sözüm bu, karar sizin, nasıl olsa bunlara para verecek birilerini bulurum," diyerek geldiği yerden çıkıp gitti.

Sabaha kadar uyuyamadı Yeşim, o gün gazino yoktu. Yalnızca Kadıköy yakasında bir kitabevinde yeni çıkan albümünün imza gününe gidecekti. Akşam da nikâhı vardı. Bu arada gelinlik provasına da gidecekti. Annesi Ayla da sabaha kadar uyumamıştı. Ana-kız Akif'e nasıl bir çözüm bulacaklarını bilemiyorlardı. İsteddiği miktar zaten Yeşim'de yoktu. Ulus'ta çok güzel bir evi, Bodrum'da bir yazlığı, BMW arabası ve çok kıymetli mücevherleri vardı belki ama o kadar nakit yoktu. Böyle bir parayı Haşmet'ten de isteyemezdi Yeşim. Ne yapacaklardı ikisi de bilmiyordu.

İmza gününün ardından gelinlik provasını da tamamlayıp birkaç parça eşyasını aldıktan sonra Çırağan'daki kral dairesine gitti Yeşim, kuaförü Veysel'i çağırdı. Düğün yemeğinden sonra cumaya kadar Londra'ya gitmeye karar verdiler. Çarşamba matinesini nikâh nedeniyle erteleyeceklerdi. Saçları taranırken Ayla geldi. Suratı sapsarıydı. Yeşim korktu, Veysel'i dışarıya yolladı ve annesine ne olduğunu sordu. Ayla, Akif'in yolunu kestiğini ve sabaha kadar verdiği adrese parayı teslim etmelerini istediğini söyledi. Aksi takdirde bütün

medyaya fotoğrafları dağıtacaktır. Üstelik bir gazeteyle pazarlık halinde olduğunu da söylemişti Ayla'ya. Yeşim bir an için kalbinin duracağını sandı. Annesine Akif'i aramasını ve en geç salı sabahına kadar kendilerine izin vermesini istedi, bu arada düşünüp bir yolunu bulacaktı.

Ve beklenen son...

Sonunda Şehmuz da gelmişti nikâha. Rabia haber vermişti, o da dayanamamıştı, zaten yufka yürekli biriydi. Çok güzel bir gelin olmuştu Yeşim. Ayla nikâh kıyılırken gözyaşlarını tutamamıştı. Şehmuz pırlanta bir bilezik, Rabia firuze ve kenarı iri pırlantalarla süslü bir yüzük, Servet ile Kiraz da bir küpe ve kolye takımı taktılar. Haşmet muhteşem bir gerdanlık taktı Yeşim'e. Yemek çok keyifli geçti. Rabia düğün sırasında ve yemekte bol bol hatıra fotoğrafı çekti. "Bunları medyaya dağıtıp yolunu bulacağım," deyip espriler yapıyordu. Özellikle de Şehmuz'un keyfi çok yerindeydi. Yaptığı esprilerle herkesi gülmekten kırdı geçirdi. Haşmet, "Yarın öğle uçağıyla Londra'ya gidiyoruz, biletlerimiz hazır," diye açıklamada bulundu. Ayla birden telaşlandı, birkaç gün erteleyemez misiniz, Yeşim'in burada tamamlaması gereken bazı işleri var. Her şey çok apar topar oldu," dedi. Haşmet kayınvalidesinin bu kadar telaşlanmasına bir anlam verememişti. Bütün sorunlarını kız kardeşi Rabia ve Genel Müdürü ile çözebileceğini söyledi Ayla'ya. Birden ürperdi Ayla, başlarındaki Akif belasını kim anlatabilirdi ki. Yeşim de çaresizdi ama bildiği bir şey vardı o da Akif'in gözdağı verdiğiydi. Paranın konusunu almıştı bir kere, öyle kolay kolay dağıtmazdı fo-

toğrafları. Üstelik Haşmet Doğru'nun ne kadar kuvvetli biri olduğunu da biliyordu. Zaten Yeşim, telefonda Akife, "Başına bir şey gelemek olduğunda Haşmet'in kendisini kazıyacağını, asla affetmeyeceğini vurgulamış ama yılışık Akif pek umursamamıştı bu sözleri.

Yemek sonrası Ayla'yı evine Haşmet'in şoförü bıraktı. Çok huzursuzdu Ayla. Her şey bitebilirdi, birden ani bir kararla Akif'in telefonunu çevirip sabah buluşmak istediğini söyledi. Sabahı zor eden kadın kızının silahını çantasının içine attı ve duraktan çağırdığı taksiye bindi. Şoför tanıdıktı, "Hayrola abla sabah sabah?" diye sorunca, Ayla bir akrabasının İzmir'den geleceğini, Gümüşsuyu'na Varan tesislerinde onu karşılayacağını söyledi. Akif'in verdiği adres Gümüşsuyu'nda arka sokaklarda bir yerdeydi. Ayla taksiden indikten sonra köşede duran simitçiden bir simit aldı ve ısırarak elindeki adrese doğru yürüdü.

Akif Gümüşsuyu'ndaki meşhur Çin Restoranı'nın hemen yanından inen merdivenlerin bitiminde dört katlı bir apartmanın alt katında yaşıyordu. Apartmanın diğer katlarında iki eşcinselle bir travesti oturuyordu. Bir gün Akif travestiyle kavgaetmiş ve karakolluk olmuştu. Arzusu parayı kapıp kendine güzel bir semtte güzel bir daire kiralamak ve bir de altına araba almaktı. Bu aralar Kemancı Bar'a takılıyordu. Bir de Ece adlı bir kız bulmuştu. Kız Ankaralıydı, geçimini gece kulüplerinde dans ederek temin ediyordu, o da uyuşturucu bağımlıydı, Akif'le çok iyi anlaşıyorlardı.

Ayla kapıyı hafifçe tıkırdattı. Akif uykulu gözlerle açtı kapıyı. Yüzü şişti, "Geç otur ihtiyar. Parayı getirdin

mi?" diye sordu pis pis sırtarak. Ayla, "Bir kısmını. Yeşim ile Haşmet bu sabah Londra'ya gittiler, dönüşte sana tamamını verecek Yeşim, yalvarırım ver şu fotoğrafları ve hayatımızdan çık git artık," dedi. Akif yine pis pis sırtarak, "Yahu sen kızından da güzelsin biliyor musun. Ben seni nasıl kaçırmışım. Bizim moruk maldan anlarmış," diyerek Ayla'nın üzerine saldırdı. Zavallı kadın zor kurtardı kendini. Yüzü, gözü tırmık içinde kaldı Akif'in. Can acısıyla Ayla'ya bir tokat attı, söylenerek banyoya gitti. "Sana ne yapacağımı bilirim ben ama dua et işim var, çıkar şu paraları çabuk!" dedi. Ayla ayağa kalkarak çantasını açtı, susturucu takılı olan silahı, yavaşça elindeki havluyla salonun ortasında yüzünü silen Akif'e doğrulttu. Akif son anda silahı fark edip Ayla'nın çantasına doğru bir hamle yaptı ama tutamadı, başı kan içindeydi "Ah yandım orospu!" deyip tekrar bir hamle yapmaya çalıştı. Art arda yağın kurşunlar bütün vücuduna işledi. Etraf kan içindeydi, Ayla silahı çantasına koyarak hızla evden çıktı. Sağına soluna bakındı. Kimsecikler yoktu تنها sokakta. Nefes nefese caddeye kadar yürüdü. Bir arabaya atladı, Ortaköy'e geldi. Kimse görmeden silahı caminin kenarından denize fırlattı.

Evine geldiğinde gücünün tükendiğini hissediyordu. Ne yapmıştı, ama hak etmişti Akif. Bir Zanaks attı ağzına. Yatak odasına gidip derin bir uykuya daldı. Öğle sıralarında kızı Yeşim'in telefonuyla uyandı. Yeşim, annesine Londra'dan bir şey isteyip istemediğini soruyordu. Ayla teşekkür etti, Yeşim hiçbir şeye üzülmemesini dönünce de Akif sorununu tamamen ortadan kaldıracığını ve her şeyi seyahatte kocası Haşmet'e anlatacağını söyledi. Ayla heyecanla "Ben Akif'le konuşuncaya

kadar hiçbir şey anlatma. Belki Akif'i razı edebilirim," dedi. Ayla bir tane daha Zanakı aldı. Yeniden uykuya daldı. O gece canı pek bir şey yemek istemedi. Sabahı zor etti. Sabah olunca bütün gazeteleri almasını istedi şoför Kazım'dan. Hepsini yatak odasına getirip bir solukta incelemeye başladı. Merak ettiği haber *Hürriyet* gazetesinin üçüncü sayfasındaydı: "Travestinin işlediği cinayet" diye...

İhtirasın bedeli

Titreyen parmaklarının arasında neredeyse düşecekmiş gibi duran sigaradan derin bir nefes çekip havaya üfledi. Gözleri ağlamaktan ve uykusuzluktan şişmişti. Açlıktan ağzı kokuyor, midesinden acayip sesler geliyordu. Çok sık ölümü düşünür olmuştu, ama ölüm bir kurtuluş muydu onun için bunu da bilmiyordu. Yanına gelen iri yarı, memeleri karnına kadar inmiş, üzerinde rengi kaçmış basma bir eteklik ve kırmızı kolsuz tişört bulunan, tırnakları kirli ve saçları yağ içindeki Sultan'ın sesiyle kendine geldi. Sultan'ın "Üzülme be kızım, kurtulursun. Geçer hepsi. Sen şöhretli bir insansın. Bastırır-sın parayı, tutarsın üç-beş avukat, üstelik suçum da yok diyorsun!" demesiyle bu kez gözlerinden sicim gibi yaşlar boşalmaya başladı.

Trilyonların sahibi, ünlü bir film yıldızıydı ama o hiç bitmeyen ihtirası, sonunda onu bu dört duvar arasına

mahkûm etmişti. Avukatını bekliyordu umutsuzluk içinde. Bu dört duvardan kurtulmak, özgürlüğüne kavuşmak için tüm servetini verebilirdi. Üstü sararmış eski bir pikeyle örtülü karyolanın üzerine ayaklarını topalayarak çıktı. Açlıktan ve uykusuzluktan artık bitkin düşmüştü. Yastığa başını koymasıyla kendinden geçti, tüm yaşamı gözlerinin önünden akıyordu şimdi...

Çiftlik evinden sefalete...

Ege'nin bir köyünde dünyaya gelmişti. Babası Hasan, köyün ileri gelenlerinden biriydi. Ailenin en küçüğüydü Handan, el bebek gül bebek büyüdü. Ağabeyi Necdet haylaz bir oğlandı, babası on sekizine geldiğinde Necdet'i köy muhtarının kızı Gülşen'le baş göz etmişti. Yeni evliler için çiftliğin bir ucuna iki göz odalı bir de ev yaptırmıştı babası. Ablası Iraz çocukken geçirdiği menenjit nedeniyle bakıma muhtaçtı. Handan daha sekiz yaşında babasına resti çekmiş, Iraz'ı doktora götürdüklerinde görüp hayran kaldığı İzmir'e yerleşmelerini istemişti. Çiftçilikle uğraşan baba da malını mülkünü satıp şehre göç etmekten yanaydı aslında, çünkü öldüğü an haylaz oğlu nasıl olsa bu mallara sahip çıkamayacaktı. Menenjitli kızı Iraz'ın da tedavisi İzmir'de daha iyi yürütülürdü, ama karısı Azize, "Benim anam, babam, akrabam, komşularım hep burada. Ben ne yaparım şehirdel!" deyip deyip dövünüyordu. Handan annesinin direnmesine deli oluyordu, ama anasını da çok seviyordu.

Bir gün sabaha karşı çığlıklarla yatağından fırladı Handan, ahırda yangın çıkmıştı, gittikçe de büyüyordu

alevler. Babası şalvarını, anası entarisini zor giyebilmişti. Babası çılgınca, Iraz'ın odasına girdi ama Iraz yoktu. Annesi "Iraz! Iraz!" diye bağırmaya başladı. Necdet ve karısı Gülşen de üzerindikilerle fırlamışlardı ortaya. Yangın ahıra çok yakın olan Necdetlerin evine de sıçramıştı. Muhtar Arif, karısı Süheyla ve köy halkı ayaklandı. Hepsi ellerinde kovalar, kazma ve küreklerle yangını söndürmeye geldiler, ama bütün çiftlik çok kısa bir sürede kül oldu. Annesi çırpınıyor, babası başını ellerinin arasına almış dövünüyordu. Birikimlerini bankaya koyan insanlar da değillerdi, ellerinde, avuçlarında kalan yalnızca annesinin kolundaki bilezikler ve boynundaki metrelerce uzunluğundaki altın zincir ile incilerdi. Bu arada yüze yakın cumhuriyet altını da o kargaşada yok olmuştu. Koşuşturma içinde Iraz'ı unutmuşlardı. Her yeri aradılar, ahır kapısının girişinde terliklerini, ahırın içinde de yanık cesedini buldular en sonunda. Iraz'ı ahıra götüren neydi? Yangın nasıl çıkmıştı? Bütün bu soruların cevabı muamma olarak kaldı.

Ailece köyden göç etmeye karar verdiler. Elllerinde, avuçlarında ne varsa sattılar. İzmir'in Eşrefpaşa semtinde eski iki katlı, hatta virane denilebilecek dört göz odalı, tuvaleti bahçede olan, mutfağında kocaman lağım fareleri cirit atan bir eve taşındılar. Çiftçilikten başka hiçbir becerisi olmayan baba, oğluyla birlikte birkaç eş dostun önerisi üzerine bir sandviç büfesi açtı. İzmir'e gelişlerinin ikinci yılında, Handan ilkokul dördüncü sınıfındayken babasının ölüm haberiyle yıkıldı. Halbuki henüz daha ellisindeydi babası. Şehir hayatı yaramamıştı Hasan Efendi'ye. Büfesinin başında uyuklarken ağabeyi uyandırmak istemiş ama yığılıp kalmıştı babası.

Hasan Efendi'nin ölümüyle aile ne yapacağını şaşır-mıştı. Ağabeyi de beş para etmezden biriydi zaten. Kazandığını kuruşuna kadar mahallenin kahvesinde itlerle oynadığı kumarda kaybediyordu. Annesinin ne kolumunda, ne de boynunda artık satacak bir şeyi kalmamıştı. Bereket, evleri kira değildi ama Handan nasıl okula devam edecekti, nasıl geçineceklerdi bilmiyordu. Babasını Karabağlar Mezarlığı'na gömerlerken o küçücük aklından hep bunlar geçiyordu. Bir sabah annesinin fer-yatlarıyla uyandı. Yengesi yan odadan fırladı. Alt kata indiklerinde salonun ortasında annesini "Yandım yandım, civanım da gitti!" diye dövünürken buldu. Kahve-de bir itle alacak verecek yüzünden dalaşan ağabeyi üç-beş bıçak darbesiyle oracığa yığılıp kalmıştı. Kaldırıldığı Eşrefpaşa Devlet Hastanesi'ne getirilinceye kadar da kan kaybından ölmüştü.

Öyle ya da böyle artık başlarında bir erkek de yoktu. Ağabeyinin kırkından sonra yengesi Gülşen köyüne dönmüştü. Bereket, çocukları olmamıştı, daha doğrusu çocuk yapmaya fırsatları, çünkü rahmetli ağabeyi doğru dürüst eve bile gelmiyordu. Kazandığı üç-beş kuruşu ya kumarda ya da İzmir'in meşhur pavyonlarında konsomatrislerle yiyordu.

Annesinin ailesi varlıklı değildi. Zaten bir tek dayısı vardı, o da hastalıklıydı, hiç çocuğu olmamıştı. Karısıyla bir ayağı çukurda yaşıyordu. Seksen yaşındaki anne-annesi de bakıma muhtaçtı. Babaannesi ve dedesini Handan hiç görmemişti. Bir otobüs kazası sırasında ölmüşlerdi. Babası da evin bir oğluydu. Kısacası kimse-leri kalmamıştı hayatta onlara akıl verecek, destek olacak. Yan kapı komşuları Hüseyin Efendi ve karısı Gülay kol

kanat gerdiler. Hüseyin Efendi çok iyi bir adamdı, aynı zamanda mahallenin de bakkalıydı. Kızı Meltem ile Handan da aynı sınıftaydılar. Oğulları Metin de bir üniversitede okuyordu. Hüseyin Efendi önce büfeyi devretmelerine yardımcı oldu. Ardından da çok büyük olan evlerini satıp, daha küçük bir yere taşınmalarını sağladı. Artan parayı da bankaya faize koydular.

Handan'ın bundan sonra çocukluğu yokluk içinde geçti. İlkokulu takdirnameyle bitirdi. Ortaokula Eşrefpaşa'ya yazıldı. Ortaokulu da başarıyla bitirdi, ama lise ikide biraz da annesinin rahatsızlığı nedeniyle dersleri kötü gidince okuldan ayrıldı. Çocukluğu sefalet içinde geçmişti, gençliğinin de aynı sefalet içinde geçmesine izin veremezdi...

Şöhrete ilk adım, ilk hayal kırıklığı...

Handan aslında bir an önce çalışma hayatına atılıp annesini rahat ettirmek istiyordu. Çok alımlı, güzel bir genç kız olmuştu. Köşe başında mahallenin delikanlıları yolunu bekliyordu ama onun akıllı zengin bir kocada ve filmlerde, televizyonda izlediği lüks yaşamdaydı. Handan hayata ne kadar asılsa da herkes güzelliğinin bedelini ödetmek ister gibiydi. Ne mahallede ne de çalıştığı işlerde rahat vermiyorlardı ona. Sürekli başı önde yürüdü, fabrika fabrika dolaştı, sonunda bir un fabrikasında paketleyici olarak çalışmaya başladı. Burada da ustabaşı Halil'le arası hiç iyi değildi. Pis adam bıyıkları bükerek, orasını burasını karıştırarak hep yanına yaklaşıyordu. Annesinin hastalığına, yalvarmalarına rağmen Handan'ı hep gece vardiyasına bırakıyordu. Bir iş

bitiminde Handan'ı onunla konuşacağını söyleyerek bekletmiş. Herkes gidince de kıza saldırmıştı. Handan da Halil'in yüzünü gözünü parçalamış, ertesi gün de işi bırakmıştı.

Bu arada Gülay'ın kızı ve Handan'ın en yakın arkadaşı Meltem iki yıl üst üste lisede sınıfta kalınca annesi onu da okuldan almış ve mahalledeki nakış dikiş kursuna göndermişti. Meltem erkek gibiydi, kısa sürede buradan da ayrıldı. Haylazlıklarıyla ailesini bezdirmişti. Handan ile Meltem'in ilkokuldan beri içtikleri su ayrı gitmezdi ama çok değişen Meltem Handan'a kötü davranmaya başlamıştı. Handan da gittikçe uzaklaşmıştı arkadaşından. Meltem'in ağabeyi Metin de okulunu tamamlamış ve doktor olmuştu. Metin içten içe Handan'a yanıkta ama annesi asla böyle bir şeye izin vermezdi. Onun da gözü yükseklerdeydi. Oğlu Metin'e zengin bir kız alacaktı. Herkes yavaş yavaş kendi yolunu çiziyordu hayatta, bir tek Handan tek başına oradan oraya sürüklenmek zorunda olduğunu hissediyordu.

Bir gün, Gülay bir gazetenin düzenlediği fotoroman güzeli yarışmasının ilanlarını gördüğünde, hemen aklına Handan gelmiş, yarışmaya muhakkak katılması gerektiğini söylemişti. Handan'ın da aklı yatmıştı, artık sürekli taciz edilmekten, mahalleden, çalışmaktan, fakirlikten çok bunalmıştı ve kısa yoldan hayallerine, o pırlıtlı dünyaya ulaşabileceğini düşündü.

Yeni bir hayat...

Handan girdiği yarışmada yüz güzeli seçildi. Gazete onunla fotoroman çekimi için anlaştı. Ama üzerine gi-

yecek ne doğru dürüst bir giysisi ne de alacak parası vardı. Kıyıda, köşede birikmiş birkaç kuruşu da yarışma sırasında harcamıştı. Elbisesi, kuaförü, fotoğraf çekimi derken eldeki, avuçtaki de bitmişti. Gazetenin verdiği üç kuruşu da getirip annesine teslim etmişti. Kara kara düşünürken imdadına ağabey dediği Metin yetişti. Metin'in konfeksiyoncu bir arkadaşı vardı. Handan'a isterse buradan güzel kıyafetler alabileceği gibi, tezgâhtar olarak da çalışabileceğini söyledi Metin. Handan sevinçle karşıladı bu teklifi. Fotoroman çekimleri için zaten daha iki ay vardı. Üstelik İzmir'de geçiyordu hikâye, yani iki işi birden idare edebilirdi. Birlikte gittiler konfeksiyon atölyesine, her şey yoluna girmişti bir anda. Atölyeden dönüşte Metin, Handan'a yarışmadaki başarısını kutlamak için bir yerlerde bir şeyler içmeyi teklif etti. İlk kez hayatında birayı tattı Handan. Bir bira bir bira daha derken başı döndü. Metin, bir arkadaşının evinde doğum günü kutlaması olduğunu, çok iyi insanlarla tanışacağını söyleyince onunla birlikte gitmeyi kabul etti. Narlıdere'de muhteşem bir villanın bahçesindeydi doğum günü partisi. Açık büfede her şey vardı. Kızlar haince ve kıskanç bir şekilde Handan'ı süzerken erkekler Metin'e rağmen ağızlarından salyalar akıtarak Handan'a bakıyorlardı. Bu partide Handan'ın körpecik vücudu bir erkekle ilk kez tanıştı. O güne değin güzel ve serpilmiş bir kız olarak peşinde çok koşanı olmuştu, ama pek kimseye aldıracağı yoktu. Ağabey dediği Metin'in yumuşacık parmaklarını saçlarında gezdirmesi, ardından onu dudaklarından öpmesi Handan'ın başını döndürmeye yetmişti. Metin'in elinden sıkıca tutarak koşar adımlarla, soluk soluğa çıktıkları villanın üst ka-

tındaki bir odada üzerindeki bluzu sıyrarak memelerini okşaması heyecanını daha da arttırmıştı. Tüm direnme gücünü yitiren Handan gözlerini kapattı ve Metin'in güçlü kollarına sonunda teslim oldu. Her şey bir anda olup bitmişti. Hıçkıra hıçkıra Metin'e sarıldığını ve annesine ne diyeceğini sorduğunu, Metin'in ise "üzülme yavrum, hallederiz," deyişini, ertesi gün, kızlık zarını Metin'in muayenehanesinde usta bir terzi gibi dikişini hep gözyaşları içinde hatırladı Handan. Annesine ve Metin'in ailesine hiç söz etmediler yaşananlardan. Daha sonraki günlerde Metin Handan'ı hiç arayıp sormadı.

Handan ilk fotoromanında sinemanın ünlü aktörlerinden Zeki ile birlikte geçmişti kameranın karşısına. Fotoromanın reklamı için yakışıklı aktörle dudak dudağa poz poz fotoğraflar çektiirmişti. Annesi çıldırmıştı bu pozlar karşısında, ama çaresiz kalmıştı Azize. Çünkü kıızı şöhret olacak ve para kazanacaktı. Gülay Ablası ve arkadaşları Meltem de ona cephe almıştı. Artık İzmir onlara dar geliyordu ve İstanbul'a göç ettiler. Bu arada fotoromanın ardından ünlü bir yapımcı olan Muhlis kendisine film teklifinde bulundu. Çıktıkları bir yemeğin ardından Nişantaşı'ndaki garsoniyerine getirdi Handan'ı. Adam biraz da sapık ruhluydu. Sabaha kadar porno filmler izlettirip sevişmişti Handan'la. Yaşı elli beş civarındaydı, Handan hiçbir şey hissetmedi bu sevişme sırasında, kuzu gibi sessizce teslim oldu. Muhlis yataktan heyecanla fırladı. "Senin kız olduğunu bilmiyordum meleşim," dedi. Artık Handan bu dünyada nasıl rol yapıldığını öğrenmişti. Adamın yağlı göbeğini öperek, "Hayatımdaki en kıymetli hazinemi en kıymet verdiğim insana teslim ettim. Çok da mutluyum," dedi.

Muhlis, artık Handan'ı himayesi altına almıştı. Ataköy'deki bir göz oda evden Florya'ya, bahçeli bir villa-ya taşındı Handan.

Oyunu kurallara göre oynuyor...

Türkiye'nin sayılı yapımcılarından biri olan Muhlis, şöhret kapılarını sonuna kadar açmıştı Handan'a. Handan da çok başarılıydı. Üst üste yeni filmler çekip yeni başarılar elde ediyordu.

Özel bir TV kanalından da bir dizi teklifi aldı Handan. Muhlis, kanalın Genel Müdürü'nün çok çapkın bir insan olduğunu ve bu diziyi çevirmesini pek istemediğini söylese de Handan'a dinletememişti. Handan'ın birden bu kadar açılıp saçılması, magazin basınında gözde olması annesini artık çileden çıkarmıyordu. O da oyunun kurallarına göre oynamasını öğrenmişti. Başını açmış, kısa kollu elbiseler, yüksek ökçeli ayakkabı ve terlikler giymeye başlamıştı. Bu arada Muhlis, Azize'ye doğum gününde sırf hoş görünmek için çok şık bir inci kolye armağan etmişti. Aslında Azize ne gün doğduğunu bile bilmiyordu ama Handan bir gün uydurmuştu işte. Amacı yalnızca annesini mutlu görmektir. Sinemanın en güzel kadınlarından biriydi artık Handan. Ama ufak tefek takıntıları vardı. Biraz kalçaları yağlıydı. Göğüsleri de büyüktü. Bir de kulakları pek hoşuna gitmiyordu. uygun bir zamanda ismini gazetelerden duyduğu ünlü estetikçi Onur Erol'a gitmeyi planlıyordu ama önce bu özel kanaldan o diziyi kapmalıydı.

Görüşmek için gittiği genel müdürün odasında en işveli halini takındı, eteğini hafif dizinin üzerine çekti.

İlk görüşme resmi geçti. Ardından ikinci görüşme için çapkın genel müdür Bekir, onu Swissotel'in restoranına davet etti. Handan bu daveti Muhlis'ten sakladı, ancak Muhlis'in kendisine çıkardığı kredi kartıyla Galeria'dan çok şık bir elbise ve bir çift ayakkabı aldı. İki dirhem bir çekirdek girdiği Swissotel'de bütün gözler üzerindeydi. Yemeğin ardından Bekir, oteldeki odasına davet etti onu. Hiç çekinmeden gitti. Bekir elli yaşlarında ve Muhlis'e oranla daha yakışıklı bir adamdı. O gece birlikte olmadılar fakat Bekir'i şuh kahkahaları ve sohbetiyle çıldırttı Handan. Sohbet sırasında her hareketi planlıydı. Zaten çok seksi bir kadındı artık. Annesinin rahatsızlığını bahane ederek eve gitmesi gerektiğini söyleyip, Bekir'i en heyecanlandığı noktada geceyi bitirdi.

Ertesi gün Bekir, dizi anlaşması için Handan'ı televizyona çağırdı. Hatırı sayılır miktarda para verdi. Bu arada Handan, Muhlis'le buluşmamak için ona türlü bahaneler uydurmaya başlamıştı. Ardından da dizi başlayınca Muhlis'i pek göremez olmuştu zaten. Florya'daki evin kirasını Muhlis veriyordu. Bir de kredi kartını ödüyordu. Ama Handan'ın gözü yükseklerdeydi. Üstelik Muhlis'i hiç sevmemişti. Bir de onun sevişirken ağızındaki takma dişlerini çıkarıp bir su bardağının içine koymasından hep iğrenmişti. Halbuki Bekir hoş adamdı, bir kadına nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Artık Muhlis'le olan ilişkisine son vermek istiyordu. Hemen bir plan yaptı. Muhlis'e oturdukları evin satılacağını ve almak istediğini söyleyecek ve kendisine yardım etmesini isteyecekti. Bu doğrudu ama bu parayı Muhlis nasıl olsa çıkarıp kendisine vermeyecekti. Florya'da Kaşibeyaz'da buluştular. Handan hemen konuya

geçti ama Muhlis'ten hiç beklemediği bir cevabı aldı. "Ne demek yavrucuğum. Üç gün sabret evin tapusu sende!" dedi Muhlis. Handan ne yapacağını şaşırdı. Bir yandan da sevindi, çünkü öyle bir evi nasıl alabilirdi tek başına. Bir yandan Bekir'i öte yandan Muhlis'i idare etmeye karar verdi. Zaten ikisi de evliydi. Üstelik Bekir, karısından çok korkuyordu ve dizi için anlaşmayı imzalamış, parasının yarısını almıştı. Üstelik de gazetelerde bu imza sırasında boy boy fotoğrafları çıkmıştı. Artık Bekir'e de ihtiyacı kalmamıştı. Ayrıca bu dizi onun şöhret yaşamında da dönüm noktası olacaktı. Birlikte oynadığı aktör Yeşilçam'ın dev isimlerinden biriydi. Çekimlerin bir kısmı Bodrum'da bir kısmı ise İstanbul'da yapılacağı için Muhlis'i idare etmesi kolay olacaktı. Ama film çekimleri sırasında Handan birlikte başrol oynadığı aktör Fırat'a abayı yakmıştı. Ateş bacayı sarmıştı, bu aşkın haberi gazetelerin manşetlerine geçince Muhlis köpürdü ve resti çekti ama Handan'a da deli gibi âşıkı. Bekir'den ise hiç ses seda çıkmadı.

Bu arada yakışıklı aktörün de başını döndürmüştü Handan. Yalnız onun mu film çekimlerinin yapıldığı tatil köyünün sahibi Rıza da Handan'a delicesine tutulmuştu. Adam altmış yaşındaydı. Handan kadar torunu vardı. Paranın kokusunu alan Handan için artık her şey mubahtı. Bir seslendirme işi için Fırat İstanbul'a gidince, Handan, Rıza'nın teknesiyle geziye çıktı. Rıza ise daha sonra motoruyla ona katıldı. Rakı kadehlerini art arda tokuşturdular, ama Rıza istediğini o gün elde edemedi. Handan öyle kolay yutulur bir lokma olmadığını gösterdi ona da. Rıza yakında İsviçre'ye gideceğini söyleyerek onu da davet etti. Handan çocuklar gibi elini cır-

parak, “a çok hoş olur. Orada sanırım Rolex saatler daha da ucuz galiba. Bu arada bir türlü paramı denkleştirip alamadım da!” dedi gözlerini çapkınca kırparak. Rıza tuzağa düşmüştü, “Hemen yarın istediğin saat konusunda prensesim!” dedi ve söylediğini de yaptı yaşlı adam.

Bir yanda Muhlis, öte yandan Bekir ve Rıza, bir de aktör Fırat. Bunların içinde en çok Fırat’a âşıktı Handan, fakat Fırat’ın tam on yıldır birlikte olduğu ünlü tekstilci sevgilisi vardı. Bu nedenle Fırat’tan hoşlansa da bu beraberliği içi acıyarak bitirmeye karar verdi. Çekimler sonrasında Fırat’a soğuk davrandı. Birlikte yemek yeme tekliflerini reddetti hep. Bu duruma bir anlam veremeyen Fırat, bir gece Handan’ın odasının kapısına yüklendi. Otelin güvenliğini çağıran Handan Fırat’ı rezil etti. Üstelik olay Rıza’nın kulağına kadar da gitti. Handan hemen yolunu bulmuştu. Rıza’ya, Fırat’ın kendisine deli gibi âşık olduğunu, odasına saldıracak kadar gözüünün karardığını ama kendisinin reddettiğini söyledi. Rıza, Fırat’la hemen konuşacağını gerekirse ona bir ders verebileceğini söyleyerek Handan’ı rahatlatmaya çalıştı. Handan, Fırat’la kendisinin konuşmasının daha iyi olacağını, iki meslektaşın arasında bu sorunun halledilmesi gerektiğinde ısrar edince, Rıza da yumuşayıp razı oldu. Fırat’a ilişkilerinin bittiğini ve geleceğini düşünmek zorunda olduğunu söyleyen Handan hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaştı. Rıza ile Handan’ın arasında bir ilişkinin yaşandığının farkındaydı Fırat. Nitekim bir gün sette, “orospu” diye yüzüne tükürerek Handan’ı bütün film ekibine rezil etti.

Zengin adamlar, lüks villalar ve milyarlık mücevherler...

Handan yeni hayatında artık başarıdan başarıya koşuyordu. Sürekli yeni dizi ve film teklifleri alıyordu. Rıza, ona Kanlıca'da bir yalı dairesi hediye etmiş birlikte gittikleri İtalya seyahatinde de gardırobunu dünya markalarından yenilemişti, ama Handan kendini çok yalnız hissediyordu. Yanında dostum diyebileceği kimsesi yoktu annesi dışında. Birden aklına birlikte büyüdüğü ama yıllardır arayamadığı çocukluk arkadaşı Meltem geldi. Meltem annesi Azize'yle sık sık konuşuyordu. Zaten Handan da Meltem'le ilgili haberleri annesinden alıyordu. Meltem iki kez nişanlanmış ama ayrılmıştı. Annesi Gülay'a üzüntüden felç gelmiş. Babası Hüseyin Efendi de kalp krizi geçirip ölmüştü. Metin bir psikologla evlenmişti. Karısı o kadar iyi çıkmıştı ki Metin'in annesinin bakımını bile üstlenmişti. İsyankâr Meltem ise Kuşadası'nda bir otelin barında barmaid'lik yapıyordu. Handan, annesine Meltem'i yanına alacağını söyleyerek çağırmasını istedi. Azize hemen Meltem'i aradı. Bankadaki hesabına uçak bileti alması için bir miktar para gönderdi. Meltem çılgınlar gibiydi. Sevinçten ne yapacağını şaşırmıştı.

Meltem lezbiyendi ve çocukluğundan beri Handan'a âşıktı. Ama aralarında bugüne kadar cinsel bir ilişki yaşanmamıştı. Ta ki Rıza'nın otelinde kaldıkları güne kadar. Çok yorulan Handan yeni dizi çekimleri başlamadan bir süre önce yanına annesini ve arkadaşı Meltem'i de alarak Rıza'nın oteline yerleşmişti. Annesine ayrı bir oda, kendine de süit istedi. Meltem'i de yanı-

na aldı. Bir akşam otelin barında müzisyen Tarkan'ı dinlediler. Rıza, torunları olduğu için ayrı bir masadaydı. Ama içi yanıyordu. Bir fırsatını bulsa sarılacaktı Handan'ına. Handan iyice sarhoş olmuştu. Pek fazla sevmeydi içkiyi, arada sıra kanyak içerdi sadece. Bu kez canı balıkla rakı istemiş, ardından da birkaç kadeh votka limon yuvarlamıştı. Eğlencenin sonunda Meltem'in kollarında odasına çıktı. Meltem, Handan'ı soydu, elleri titreyerek ve iç geçirerek. Bir an için göz göze geldiler. Artık dayanma gücü kalmamıştı Meltem'in. Handan'ın saçlarını okşamasını fırsat bilerek dudaklarına yapıştı. Handan da karşılık verdi. Çılgınca seviştiler.

İki sevgili bundan sonra tuzaklarına düşürdükleri erkekleri istedikleri gibi kullanmaya, Handan'ın tabiriyle erkeklerin kafalarını koparmaya başladılar.

Zavallı Rıza'nın dünyadan haberi yoktu. Zaten olsaydı da bir şey değişmezdi, çünkü Handan gözünü döndürmüştü. Artık hiçbir şeyden çekinmeyen Handan, otelde tanıştığı Arap bir işadamlarıyla da Meltem kanalıyla haberleşmeye başlamıştı. İstanbul'a diziyle ilgili senaryo görüşmesi var diyerek giden ve annesini otelde bırakan Handan gizlice Arap işadamı Muhammed'le Çırağan Kempinski'nin kral dairesinde buluşmuştu. Aslında basın haberi olacak diye de ödü patlamıştı, ama Meltem her şeyi çok iyi idare ediyordu. Fakat Arap işadamı çok kurnazdı. Meltem ile Handan'ın arasındaki yakınlığın farkına varmıştı. Bir gece ikisine birden oyun oynamak istedi. Kral dairesine Handan'ın yanı sıra Meltem'i de davet etti. Birlikte yemek yiyip, getirdikleri bir fasıl heyetiyle eğleneceklerini söyledi. Sabaha kadar içtiler. Meltem de Handan da iyice sarhoş oldu. Ardından

birer cigaralık uzattı kızlara Muhammed, kendisi de dumanaltı oldu. En büyük arzusu Meltem ile Handan'ı seviştirmekti. İsteddiği de gerçekleşti. Kadınlar çılgınca sevişirken onları seyrederek zevkten çıldırıyordu. Ona Meltem bir an için Handan'dan daha çekici geldi. Üzerindeki elbiseyi sıyırdı ve Meltem'in arkasına geçti. İşte o anda bir çığlık odada yankılandı. Meltem delirmişti, hemen masanın üzerinde duran meyve bıçağını kapıp Muhammed'e doğru sallamaya başladı. Handan çıldırmıştı, oda kan gölüne döndü. Meltem gözü dönmüş bir şekilde bıçağı sağa sola şuursuzca sallıyordu. Handan çığlık atarak, "Yapma Meltem, lütfen. Aman Allahım ne olacak!" dediğinde kaldıkları kral dairesinin kapısı çalmaya başladı. Gelenler güvenliklendi, bir omuz darbesiyle yıktılar kapıyı. Herkes bir an için ne olduğunu anlayamadı. Meltem üzerine gelen güvenlik görevlilerine "Gidin, gitmezseniz kendimi öldürürüm!" diyerek bıçağı boğazına dayadı. Handan Meltem'in üzerine atılıp, bıçağı almak istedi ama artık çok geçti.

Tüm günlük gazeteler ve haftalık dergilerin manşetlerinde Handan vardı. Kimse cinayetin neden işlendiğini bilmiyordu. Handan verdiği ifadede Muhammed'in konuğu olarak odaya geldiklerini, çok güzel eğlendiklerini ama Muhammed'in kız arkadaşıyla ters ilişkiye girmek için ısrarının bedelini sonunda hayatıyla ödediğini söyledi. Fakat anlattıklarına hâkimler inanmamıştı ve Handan tutuklu yargılanmak üzere demir parmaklıkların arkasına gönderildi...

Zor Yıllar

Ağzından köpükler fışkırıyordu Veli Efendi'nin, karısı Nazire'nin oğlunun üzerine çöküp, "Yeter gayrı, vurma oğlana, öldüreceksin!" diye bağırmasına aldırdığı yoktu. Tek koluyla tuttuğu kemeriyle dövüyordu Bedri'yi, tek suçu, ablası Züleyha'yı korumaktı daha on üçündeki çocuğun. On yedisine yeni basan ablası Züleyha'yı babası kendisi gibi alkolik bir adama verecekti, kırk beş yaşındaki damat adayının bir gözü de takmaydı. Züleyha "Ölürüm de olmaz!" diyordu.

Kendi ekmeğini kendi kazandığı gibi ailesine de bakıyordu Züleyha. Konu komşuya dikiş dikiyor, kazandığı paranın kuruşuna dokunmadan annesine veriyordu. En küçük kız Pembe ilkokul beşinci sınıfta, Bedri de orta sondaydı. Nazire'nin babasından kalan derme çatma üç katlı evinin iki katından gelen kiraların da yardımıyla kıt kanaat geçiniyorlardı.

Evlendiklerinde Veli Efendi bir çırcır fabrikasında ustabaşıydı. İyi de kazanıyordu ama bir iş kazası sonucu kolunu makineye kaptırdıktan sonra girdiği bunalım yüzünden bu hallere düşmüştü. İçkisi sigarası olmayan, namazında niyazındaki adamın yerini alkolik, günde iki paket sigara içen, karısının zoruyla yıkanan hırçın bir ihtiyar almıştı. Veli Efendi de memnun değildi bu halinden, birkaç kez intihara yeltenmiş ama her seferinde kurtarılmıştı.

Veli Efendi, Bedri'nin sağ kaşını patlatmış ve yüzünü kanlar içinde bırakmıştı, dayağa son verince bu kez kendini cezalandırmış ve elindeki kemeriyle sağına soluna vurarak ağlama krizine girmişti. Artık herkes evde Veli Efendi'ye acıyordu. Komşuların maskarası olup çıkmıştı koskoca adam. Nazire, "Ölse de kurtulsak Allahım!" diye sabah akşam dua ediyordu. Kimi kimseleri de yoktu. Tüm ailesini bir sel felaketinde kaybeden Veli Efendi zaten yuvada büyümüştü. Nazire'nin babası Durmuş Usta biricik kızının düğününü bile görememişti. Annesi Hasibe ise, babasının acısına dayanamamış, iki yıl sonra o da ölmüştü. Ölümünün ardından bir de Veli Efendi'nin başına o mahut kaza gelince çoluk çocuk tüm ailenin hayatı mahvolmuştu.

Bir sabah uyandıklarında Nazire, Veli Efendi'nin hâlâ gelmediğini gördü. Veli Durak genellikle eve geç saatlerde gelir, tüm aile uykuda olduğu için salondaki kanepeye kıvrılıp üstü başıyla uyurdu. Sabahın köründe kalkar, kışın sobanın üzerinde, yazın ocakta kendine bir Türk kahvesi yapar, bir de sigara tütürür, ağzına bir lokma bir şey atmazdı. Öğleden sonra da biraz peynir ekmek ile şarabını koyardı önüne, demlenmeye başlar-

dı. Akşama doğru da kendine damat olarak gördüğü bakkal Mehmet Efendi'nin dükkânında kepenkleri yarıya kadar indirip geç saatlere kadar tavla atıp içerlerdi. O saatte Veli Efendi'nin hâlâ eve gelmemesi, Nazire'yi çok meraklandırdı. Hemen Züleyha ve Bedri'yi kaldırdı. Kızı Pembe çoktan okula gitmişti ama Bedri'nin pek okul-la ilgisi olmadığı için hâlâ yataktan çıkmamıştı.

Bedri'nin tüm arzusu iyi bir şarkıcı olmaktı. Allah'ı var sesi de güzeldi. Yanık yanık türkü okur, evde herkes onu dinlerdi. Hatta Veli Efendi Bedri'yi dinlerken, "Ah ulan ah! Para olacaktı da sana bir kaset yapacaktım. Bak o zaman ne olurdu," deyip ağlardı.

Nazire oğlunu hemen bakkal Mehmet Efendi'nin dükkânına gönderdi, çok sarhoş olup da belki oralara bir yere kıvrılıp kalmıştır adamcağız diye düşündü. Nefes nefese koşup gelen Bedri babasının o gece hiç bakka-la gitmediğini söyleyince, Nazire'nin içini bir korku sardı. Hemen mahallenin karakoluna gittiler, zaten herkes tanıyordu Veli Efendi'yi, sık sık sarhoş halde etrafa küfrederek, sağa sola laf atar, sonunda da mahallenin bekçisi kolundan tuttuğu gibi karakola getirirdi onu. Komiser Nihat'ın ikram ettiği kahveyle biraz ayılınca da evine bırakırlardı. Nazire kocasının bir gün önce öğlen sıralarında evden ayrıldığını bir daha da uğramadığını söyledi Komiser Nihat'a. Bugüne kadar hiç böyle bir şey yapmamıştı Veli Efendi, bu yüzden herkes telaşlanmıştı.

Veli Efendi kayıp, Züleyha'nın tercihi...

Aylarca arayıp durdu Veli Efendi'yi Nazire, ancak nereye başvurduysa hep eli boş döndü. Artık kaç kez

karakola gittiğini bilmiyordu, Komiser Nihat'a "Ölüsüne de razıyım yeter ki..." diye yalvarıyordu ama nafileydi yalvarması.

Tüm yaptıklarına rağmen seviyordu kocasını Nazire, tam on dokuzundaydı evlendiğinde. Hayatına ilk giren erkekti Veli ve son olmuştu. Bir senenin sonunda artık iyice umudu kesip unuttular Veli Efendi'yi. Bedri ortaokuldan sonra annesine rest çekti ve daha fazla okumayacağını söyledi. Zavallı kadıncağız günlerce gözyaşı döktü oğlunun okuması için. Erkeği yoktu başında. İyi kötü Veli Efendi'den korkuyorlar, sözünü dinliyorlardı. Son zamanlarda Züleyha'ya da bir şeyler olmuştu. Babasının kaybolmasının ardından evde çalışmayacağını söyleyerek gazete ilanlarından Merter'de bulduğu bir konfeksiyon fabrikasında işe başlamıştı. Gerçi iyi para alıyordu. Üstelik kendisini kısa zamanda sevdirmiş, bir de ustabaşlığa terfi etmişti, ama hep trafiği bahane edip hava kararınca eve geliyordu. Üstelik annesinin "Sofraya gel," diye çağrılarını "Karnım tok, arkadaşlarla sıkı yedik iş uzayınca," deyip geri çeviriyordu.

Kısacası dağılmıştı yuvası Nazire'nin. Bazı geceler de Züleyha annesinin bütün karşı koymalarına rağmen arkadaşlarıyla sinemaya gitme bahanesiyle evden iki dirhem bir çekirdek çıkıyor, üstelik yaşına hiç de yakışmayan ağır bir makyaj yapıyordu.

Bir tek Pembe annesinin dizinin dibinden ayrılmıyordu. Ortaokula başlamış, daha birinci sönestr iftihara geçmişti. Tüm öğretmenleri çok memnundu Pembe'den. Okuyup, doktor olmayı kafasına takmıştı Pembe. Nazire, Bedri'yi ne yapacağını ise hiç bilemiyordu, artık büyümüştü, bıyıkları terlemeye başlamıştı, biraz

da deli dolu bir oğlan olmuştu. Çok istediği için videocu Kamil'in yanında çalışmaya başlamıştı. Adam da çok sevmişti Bedri'yi, dükkânını ona teslim etmişti, hesaba kitaba kafası işliyordu Bedri'nin. Bütün gün dükkânda kaset dinliyor, Türkü ezberliyor, akşam da evde konser veriyordu ev halkına. Nazire korkuyordu Bedri'nin geleceğinden ama elinden de bir şey gelmiyordu. Oğlunun akli fikri şöhret olmaktaydı, Nazire ise oğlunun bu yolda heba olacağını düşünüyordu. Yatağa girdiği an iki gözü iki çeşme ağlıyor, yemenisine siliyordu göz yaşlarını.

Kocası Veli Efendi gibi bir gece Züleyha da yok oldu ortalıktan. Tekrar mahalle karakolunun yolunu tuttu çilekeş kadın. Veli Efendi'ye benzemezdi Züleyha'nın kaybolması, gencecik güzel bir kızdı Züleyha. Çok talibi çıkmıştı ama o kimseleri beğenmiyor, burun kıvırıyordu, onu bu mahalleden kurtaracak beyaz atlı prensi bekliyordu. "Koca İstanbul, birilerine yem olacak bu kız," diye düşünmekten sabaha kadar uyuyamadı Nazire. Kulağı hep kapıdaydı. İki gün geçmişti Züleyha'dan haber almayalı. Bedri, annesine "Bu kızı kaçırdılar mı acaba? Öyle bir şey olursa çeker vururum," demeye başlamıştı. Nazire eriyip bitmişti, "Kızım kötü yola mı düştü yoksa, pezevenklerin elinde sermaye mi oldu zavalım!" diye ağlayıp duruyordu. Komiser Nihat elinden geldiğince araştırıyordu kızı, bütün tanıdık bildik karakollara kızın resmini dağıtmıştı.

Bir ay sonra sabah postacı bir mektup bıraktı Nazirelerin kapısına. Heyecanla açtı Nazire zarfı ve okuması için evden çıkmaya hazırlanan oğluna uzattı. Bedri bir solukta okudu mektubu, Züleyha kendisini merak

etmemelerini, çok mutlu olduğunu, yakında da eve gelip teliyle duvağıyla annesinin elini öpüp af dileyeceğini yazıyordu. Başka da hiçbir bilgi vermiyordu. Bedri çılgın gibi mutfağa koşup büyük et bıçağını aldı, “Ben işe mişe gitmiyorum! İstanbul’un dibine kadar bu orospuyu arayıp bulacağım. Mahallede arkadaşlarımla yüzüne bakamaz oldum, bizi madara etti elâleme orospu!” diye söylenmeye başladı. Zavallı Nazire’nin artık bu darbelere dayanacak gücü kalmamıştı. Oğlunun elinden bıçağı alırken boydan boya avcunun içi kesildi, kan akmaya başladı. Bedri annesini bu halde görünce dayanamadı. Kanlı elini alıp öpmeye başladı. Bütün bu sinirli halinin dışında yufka yürekliydi Bedri. Akan kana Nazire’nin ve Bedri’nin gözyaşları karışıyordu. İmdatlarına Pembe yetişti. Hemen eski bir bez parçasını yırtarak annesinin eline tampon yaptı ama kan durmuyordu. Bedri arka cebinden bugüne kadar annesinden sakladığı sigara paketini çıkardı. Üç-dört tane kırıp kanayan yere bastırdı. Pembe bu arada ağlamaya başlamıştı. Kanı duran Nazire iki çocuğuna sarılarak “Buraları satalım, küçük bir daire alalım. Kurtulalım bu muhitten,” dedi. Bedri birden çocuk gibi zıplamaya başladı, o da istiyordu bu mahalleden gidip, başka bir hayat kurmayı. “Anne hemen simsar Ali Ağabey’e bildireyim,” dedi heyecanla. Nazire “Şimdi sofrayı hazırlayım, sonra konuşuruz,” diyerek ayağa kalktı. Aslında ne yapacaktı ki bu mahalleden gidip. Hiç olmazsa konu komşu az çok onları tanıyordu. Başlarına bir şey geldiği zaman Komiser Nihat sanki aileden biri gibi gelip dertlerini dinliyordu. Birden vazgeçti Nazire bu fikirden. Zaten Pembe, “Ben arkadaşlarımdan ayrılamam,” demişti. Bedri’ye bunu

bahane edecekti. “Pembe arkadaşlarına çok bağlı, hem şimdi okulunu, öğretmenlerini değiştirirsek belki başarısına da etki eder,” diye geçiştirecekti. Yemekte soğanlı yahni bir de mercimekli köfte vardı.

Züleyha ortadan yok olduktan sonra yetişemiyordu Nazire hiçbir şeye. Evlere temizliğe de gitmeye başlamıştı, koşuşturmadan bir deri bir kemik kalmıştı. Yemek sonrası bir titreme geldi Nazire’ye. Bedri ve Pembe çok korktular. Dişleri birbirine vuruyor yorgan ve battaniye altında vücudu bir sağa, bir sola dönüyordu Nazire’nin. Sağlık ocağına götürmek üzere Nazire’yi kucaklayan Bedri’yi yine Nazire’nin ısrarları durdurdu. Doktor falan istemediğini üstünü örtmelerini ve bu titremenin geçeceğini söyleyip duruyordu. Bedri annesini tekrar yerine yatırdı ve Pembe’ye sıcak bir ıhlamur yapmasını söyledi. ıhlamuru içtikten bir saat sonra Nazire hırıldayarak uykuya daldı. Bedri çok üzülmüştü annesinin bu durumuna, erkek olarak bir şeyler yapmak istiyordu ama ne yapabilirdi ki...

Züleyha’nın sırrı...

Nazire’nin bu titreme nöbetleri üst üste olmaya başlayınca zavallı kadın endişelendi ve sonunda evlerine temizliğe gittiği Doktor Serdar’ın eşi Elif’e derdini anlattı. Üşüdüğünü, titrediğini, hep uyumak istediğini ve vücudunun hiçbir organının tutmadığı söyleyince merhametli bir insan olan Elif çok üzüldü. Hemen kocasından randevu alarak Nazire’yi gönderdi. Doktor Serdar yaptığı muayenede, Nazire’nin kan kanseri olabileceği ihtimali üzerinde durdu. Zavallı kadına bir şey söyle-

meden, "Birtakım tahlillerin yapılması lazım. Ben seni şimdi Sigorta'da benim okul arkadaşım Bülent var, ona göndereceğim. Çok üşütmüştün ve bir de bünyen zayıf, iyi beslenmiyorsun. İşimiz çok seninle Nazire Hanım," deyip istirahat etmesini önerdi.

Nazire eve döndüğünde hava kararmıştı, bu kez Bedri yoktu ortalıkta. Pembe ders çalışıyordu, şimdi de oğlana sıkılmaya başladı Nazire, artık on sekiz yaşına gelen Bedri sigaranın yanı sıra içkiye de başlamıştı. Mahallenin birahanesinde arada sırada bir bira içtiğini söylemişti annesine ama Allah korusun başka şeyler de içebilirdi. Sofrayı hazırlarken kapı çalındı. Heyecanla açtı Nazire, karşısında yüzü gözü kan içinde kalmış Bedri'yi gördü. "Ne oldu sana oğlum, kim, ne yaptı?" diyerek içeriye aldı oğlanı. Bedri, annesine tek kelime etmedi, sıcak suyla pansuman yaptı Bedri'nin yüzüne Nazire. Sağ kaşı patlamış, bir de ön dişi kırılmıştı, ağzı da leş gibi içki kokuyordu. Nazire kendisi ayakta zor dururken, oğlunun bu durumu onu daha da yıkmıştı. Bedri'nin çenesi kilitlenmiş sanki, sofraya da oturmada genç delikanlı Nazire'nin de canı bir şey yemek istemedi ama Pembe'ye zorla eşlik etti.

Nazire tam sofrayı toplarken kapı bu kez güm güm diye çalındı. Sanki alacaklı gelmişti. Nazire telaşla kapıya yönelirken, bir saattir divanın üzerinde iki büklüm hiçbir şey konuşmadan oturan ve tek bir noktaya bakan Bedri birden yerinden fırlayarak annesinin kapıyı açmasına engel olmak istedi. Daha da hızlı vurulmaya başlayan kapının gerisinde kalabalık bir grup olduğu bağırış çağırışlardan belliydi. Nazire korku içinde kapıyı açtı, karşısında ellerinde telsizleriyle tam beş kişi duruyor-

du. Nazire, “Buyurun, ne oldu?” diye sormaya fırsat bulamadan Bedri “Geliyorum, buyurun,” dedi. Polislerin içinde saçları hafif dökülmüş, göbekli ve kıdem olarak da diğerlerinden üstün olanı, Nazire’nin bu çaresiz durumuna üzülererek, “Bacım sizin oğlan Topal Nermin’in randevuevinde ablasını bıçak darbeleriyle öldürmüştü,” deyince Nazire kapının eşiğine düşüp bayıldı.

Nazire kendine geldiğinde kapı komşuları Çişli Ni-met kolonyayla bileklerini ovuşturuyordu. Pembe de annesine kolonya koklatıyordu. Evi olaylardan haberi olan komşular doldurmuştu. İlk sözü, “Ne oldu oğluma Allahım nedir bu başımıza gelenler!” oldu Nazire’nin. Bir süre sonra da üzerine bir şeyler giyip polislerin bıraktığı karttaki adreste, Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü’nde aldı solugu. Hemen oğlunu sordu, geç olduğu için Bedri’yi nezarethaneye atmışlardı, sabah mahkemeye çıkaracaklardı. Komiser merhametli bir adamdı, hemen bir çay söyledi ve Bedri’yi çıkartıp kendi odasına getirtti. Annesini yıkılmış bir durumda gören Bedri, elleri kelepçeli çöktü Nazire’nin ayaklarının dibine. “Beni affet anneciğim ama mecburdum namusumuzu temizlemeye. Uzun süredir arıyordum Züleyha’yı, mahalledeki manav Fikret Ağabey söylemişti ablamın kerhane-ye düştüğünü, inanamamıştım ama kendi gözlerimle gördüm anne. Müşteri gibi girdim. Delirdim. Beni karşısında görünce ne yapacağını bilemedi. Kapıdaki pezevenge girerken para verdim üstümü aramasın diye. Öldürdüm, namusumuzu temizledim anne, annem benim!” diyen Bedri’nin gözlerinden yaşlar sicim gibi Nazire’nin çıplak ve cılız ayaklarına akıyordu. Komiser bile bu acıklı manzara karşısında etkilenmiş, gözleri dolmuştu.

Kimse Züleyha'nın o kerhaneye nasıl düştüğünü öğrenemedi. Bedri ertesi gün çıkarıldığı mahkemede tutuklandı, tam yirmi yıl yedi. Henüz on sekizinde demir parmaklıklarla tanıştı gencecik çocuk. Mahkemeden gözleri ağlamaktan şişmiş bir şekilde döndü evine Nazire. Hayatında yalnızca Pembe vardı artık, aslan gibi oğlu da demir parmaklıkların arkasında çürüyecekti...

Değişen kader...

Nazire'nin tahlillerinden kötü bir hastalık çıkmadı. Doktor Serdar ve eşi Elif, Nazire'ye kendi ailelerinden biri gibi bakmaya başladılar. Nazire yalnızca Doktor Serdar'ın evine ve muayenehanesinin temizliğine gidiyor, ikizlerine bakıyor ve yemek yapıyordu, karşılığında belli bir aylık alıyordu. Pembe Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde okumaya başlamıştı, Doktor Serdar'ın yardımıyla kıza bir de burs bağlanmıştı. Allah dualarını kabul etmişti Pembe'nin de annesinin de. Haftada bir gün Nazire, oğlu Bedri'yi Bayrampaşa'da ziyarete gidiyordu. Nazire'nin en büyük sıkıntısı kızı Züleyha'nın mezarının nerede olduğunu bilememesiydi. Kime gidip sorabilirdi, böyle bir olay için kimden yardım isteyebilirdi. Gerçi "Ablası ile randevuevinde karşılaşan kardeşin cinayeti", "50 bıçak darbesi ile ablasını bastığı randevuevinde öldürdü. Genç delikanlı namusunun temizlendiğini söyledi!" gibi haberler pek çok gazetede yayınlanmıştı. Oğlunun elleri kelepçeli fotoğraflarının çıktığı bu gazeteler mahallelinin de elindeydi ama kızının ölüsünü kimlerden takip edeceğini bilememişti Nazire.

Bir sabah mutfakta kahvaltıyı hazırlarken, kızı Pembe'nin sevinç çığlıklarıyla kendine geldi Nazire. "Anne genel af çıkıyor. Ağabeyim kurtuluyor!" Nazire telaşla elindeki çay bardağını düşürdü. Etraf cam kırıklarıyla doldu. Pembe'nin mutfığa doğru gelmesine engel olmak için "Aman ayağına batmasın! Dur bakayım, ne diyorsun sen? Bedri'm gerçekten kurtulacak mı?" diyerek yerden cam kırıklarını toplamaya koyuldu. Elinde gazete sevinçle işe gitti. Elif az çok kanunları biliyordu. Hukuk ikiden ayrılmıştı. Aslında ikizlere hamile kalınca okulu dondurmuş, sonra da devam edememişti. Haberi o da okumuştı. Bir ay içinde çıkacaktı Bedri.

Hapishanedeyken hiçbir olaya karışmamıştı Bedri ama bıçkın biri olup çıkmıştı. İlk aylarda Nazire'nin kendisine verdiği birkaç kuruş parayı geri çevirmiyordu, ama hapishaneye girdiğinin altıncı ayında artık Nazire'nin verdiği harçlıkları geri çevirmeye başlamıştı. Annesine, "Şuradan bir çıkayım, göreceksiniz sizi yaşatacağım," diyordu. Nazire oğlunun bu sözlerine bir anlam verememiş ve meraklanmıştı. Bir bayram görüşünde Bedri karşısına pırıl pırıl takım elbiseyle çıkmıştı. Kolunda yeni bir saat ve parmağında da pahalı bir yüzük taşıyordu. Açık görüş olduğu için Nazire ve Pembe'yi "Benim ağabeyim ve buradaki hamim," deyip Topal Necmi diye biriyle tanıştırmıştı. Adamın suratında kocaman bir et beni vardı, sevimsiz ve korkutucu biriydi ama çok şık giyinmişti. Boynunda kocaman bir kolye, kolunda altın bir saat taşıyordu. Fakat ne Pembe ne de Nazire hoşlanmamıştı bu adamdan. O görüşmenin ardından pek çok kez Topal Necmi'nin adını duymaya başladılar. Üstelik evin bütün mutfak ih-

tiyacı da artık Topal Necmi'nin dışarıdaki adamları tarafından görülmeye başlanmıştı. Bir de annesini aylığa bağlatmıştı Topal Necmi.

Bir ziyareti sırasında Bedri annesinin huzursuzluğunu anlamıştı. Topal Necmi'nin aslında çok iyi bir adam olduğunu, onun da namus davasından yattığını söyledi. Topal Necmi'yle kaderleri aynıydı, onun da kız kardeşini serseriler kaçırmış, ırzına geçmişlerdi. Adamlarına biçtirmişti o serserileri Necmi, fakat cinayete azmettirmekten o da içeriye girmişti. Necmi'nin Ankara ve Hollanda'da gazinoları, gece kulüpleri vardı. Hollanda'ya işçi olarak gitmiş, kısa sürede köşeyi dönmüştü. Kimilerine göre Necmi uyuşturucu işine girip, çok para kazanmış, bir operasyon sırasında ayağından vurulunca da tövbe etmişti.

Necmi koğuşun ağasıydı. Bir keresinde Talat adlı bir oğlanı Bedri'ye kafayı takmış, onu yakın takibe almıştı. Hiç rahat vermiyordu çocuğa. Bunun farkına varan Necmi şişletmişti Talat'ı. Hiç hoşlanmıyordu eşcinsel ilişkilerden. Hayatında hiç evlenmemişti Necmi ama yıllardır Hollanda'da tanıdığı çok güzel bir kızla beraberdi. Kız bir keresinde cezaevine ziyarete geldiğinde Bedri'nin deyimiyle bütün mahkûmların dibi düşmüştü. Topal Necmi asıl adı Anjelika olan fakat Yasemin diye çağırdığı imam nikâhlısına bir daha cezaevine gelmesini söylemişti. Anjelika, Topal Necmi'nin ailesini memnun etmek için Müslüman olup Yasemin adını almıştı. Türkçeyi de çok güzel konuşuyordu, çok da akıllı bir kadındı. Diyarbakırlı olan Necmi'nin ailesinin muhafazakâr olmaları nedeniyle bütün işleri Yasemin ile Necmi'nin tek erkek kardeşi Bulut idare ediyordu.

Necmi, Bedri'nin o yanık sesine bayılmıştı, her akşam konser verdirtiyor ondan sonra da cebine üç-beş kuruş harçlık koyuyordu. Aslında Bedri asla para kabul etmiyordu ama zorla veriyordu Necmi. Bedri'nin annesinin her ziyaretine gelişinde hatırı sayılır birikimleri olmuştu ve tüm bunları da annesine vermişti, Nazire de bankada bir hesap açıp oğlu adına biriktirmeye başlamıştı bu paraları. Topal Necmi cezaevinden çıktıklarında ilk işinin Bedri'ye bir kaset yapmak olduğunu ve istediği dükkânında da çalışabileceğini söylemişti...

Bedri'nin önlenemeyen yükselişi...

Topal Necmi ve Bedri genel aftan yararlanıp çıktıklarında Bedri karşılamaya gelenleri görünce şaşkınlıktan ölüyordu neredeyse. Dört tane lüks Mercedes, iki son model BMW ve davul zurna eşliğinde halay çeken insanlar. Yalnız Bedri değil, annesi ve kız kardeşi Pembe de hayretler içinde baktılar kesilen kurbanlara, akan kanlara. Bedri'ye Mercedes'in birini tahsis etti Topal Necmi. Kendisi ise konvoyla Ankara'nın yolunu tuttu. Ayrılırken ikisinin de gözleri doldu, tam bir can dostluğuyla sarıldılar birbirlerine. Necmi "Bedri bir hafta içinde ananı, bacını al, ben senin oturacağın evi hem de Gaziosmanpaşa'da hazırlıyorum. Şöyle bir gazioları, gece kulüplerini dolaşalım. Önce çalışacak mısın yoksa kaseti mi yapacağız karar verelim," dedi. Bedri eve gittiğinde annesinin en sevdiği yemeklerle masayı donattığını gördü. Anasına ve kardeşine doya doya sarıldı. Aslında hapisane hayatı Bedri'yi görüntüde bıçkım biri yapmıştı yapmasına da ailesine karşı saygı ve sevgisi daha da artmıştı. Fiziği de yerine oturmuştu, bayağı yakışıklı bir

delikanlı olmuştu. Bedri, yemekten sonra annesinin bundan böyle çalışmasını istemediğini ve dilerlerse hep birlikte Ankara'ya yerleşebileceklerini söyledi. Nazire pek istekli değildi. Pembe son sınıftaydı ve okul değiştiremezdi, Bedri annesine Topal Necmi'nin Etiler'de de iki dairesinin olduğunu ve isterlerse burada da oturabileceklerini söyledi. Nazire yine tedirgin oldu. "Evladım, öyle lüks bir semtte kim kime bedavaya daire verir! Bu adam nasıl biri böyle? Ben korkuyorum," dedi.

Topal Necmi gerçekten Bedri'yi çok sevmiştii ayrıca geleceğinin parlak olduğunu sezmişti. Gaziosmanpaşa'daki daireyi de üstüne yapmak istemiş ama Bedri tokgözlü olduğu için kabul etmemişti. Bunun üzerine Necmi bu daireyi istediği kadar oturması için vermişti Bedri'ye.

Annesini ve kız kardeşini Etiler'deki lüks daireye yerleştirdikten sonra birkaç gün İstanbul'u turlayan Bedri, bir akşam üstü uçağa atladığı gibi Topal Necmi'nin yanına gitti. Tam bir ay boyunca Necmi'yle büyük gazinolarda, lüks gece kulüplerinde gezdiler, fotoğraflarını magazin dergilerinde gördüğü ünlü türkücülerle tanıştı, misafir sanatçı olarak sahneye çıktı Bedri. Sonunda beklenen gün geldi ve Topal Necmi Bedri'nin artık kaset hazırlama zamanının geldiğini ve hazırlıklara başlamasını söyledi.

Önce söyleyeceği türküleri belirlediler birlikte, tam kırk kişilik bir saz grubu eşliğinde kayıtlar tamamlandı. Necmi hiçbir masraftan kaçınmadığı gibi gazete ve dergilere sayfa sayfa ilanlar verdi. Her tarafı bez afişlerle billboardlarla donattı. Ana haber bültenleri dahil tüm paparazzi ve eğlence programları, televoleler Bedri'nin peşine düştü.

İlk kaseti yalnızca yurtiçinde beş yüz bin satarken, yurtdışına fabrika kaset yetiştirmekte zorlandı. Tüm gazinolar, menajerler Bedri'nin peşindeydi. Annesi Nazire ve kız kardeşi Pembe bile şaşkırdılar bu başarıya. Topal Necmi briyantınli saçları, sarı ceket ve ütüsü çift çizgili parlak siyah pantolonu, değişik fularlarıyla fotoğraflarda hep Bedri'nin arkasında yer aldı. Artık Bedri paraya para demiyordu.

Topal Necmi de Bedri'ye karşı çok dürüsttü. Erkek kardeşi Bulut da, Bedri'nin bütün işlerini takip ediyordu. Çok iyi anlaşıyorlardı Bulut ile Bedri. Bu durum da Topal Necmi'nin hoşuna gidiyordu. Bulut, Bedri'nin basın işlerini yürüten ajansın iki ortağından Belgin'i kendine Nilgün'ü de Bedri'ye ayarlamıştı. Kızlarla genelde Bulut'un evinde buluşuyorlardı. Yalnızca cinsellikti onları bu kadınlara bağlayan. Nilgün de Belgin de hem becerikli kızlardı hem de çok güzellerdi. Yatakta da çok iyidiler.

En büyük gazeteler Bedri'nin yaşam öyküsünü yayınlamak için sıraya girmişlerdi. Aralarında kesenin ağzını açanlar çoktu. Bir özel kanal da Bedri'nin hayatını dizi yapmak istiyordu. Bedri bir yılda artık tanınan, zirvedeki yıldızlardan biri olmuştu. Gelen yurtiçi ve yurtdışı turne teklifleri o kadar çoktu ki bir türlü karar veremiyorlardı. Çantayı parayla dolduran Topal Necmi'nin kapısını çalıyordu. Sonunda Necmi ilk yurtdışı konserine Hollanda'da kendi gazinosunda vermesini istedi Bedri'den. Bütün medyayı da yanlarında götürdüler. Gazino tıklım tıklımdı.

Program sonrası hep birlikte bir Türk restoranına gittiler. Yemekte Anjelika'nın kız kardeşi Sarah da vardı.

Bedri Sarah'yı gördüğü an dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Yanında Nilgün'ün oturmasına isyan etti. Yılların kurdu Necmi de tam on bir yaşından beri görmediği baldızı Sarah'yı Bedri'nin çok beğendiğini hemen anladı. Beğenilmeyecek gibi değildi Sarah, "Bu kız Türkiye'ye gelse şüphesiz hiçbir manken ya da şarkıcı eline su bile dökemez," diye düşündü Necmi.

Restoran Bedri'nin hayranlarıyla doluydu. Genç adam kimilerine imza veriyor, kimileriyle fotoğraf çektiriyordu. Bu yoğun ilgi nedeniyle yemeğini doğru dürüst yiyememişti bile. Necmi, Bedri'yi hem bu kalabalıktan hem de Nilgün'den kurtarmak için şeytanca bir plan hazırladı hemen. Birden masadan kalkarak, "Hadi koçum biz erkek erkeğe benim çocukluk arkadaşım Kör Refik'in gece kulübüne gideceğiz. Biraz stres atarız," dedi. Bedri ve Bulut şaşırmışlardı. Nilgün ve Belgin öfkeli bir şekilde "Peki misafirimiz olan gazeteciler ne olacak?" diye sordular. Öfkelenmişti Necmi, sesini yükselterek, "Bu iş için parayı siz alıyorsunuz, onları idare etmek görevi de sizin. Bu adamın rahat bir nefes almaya ihtiyacı var. Üstelik yarın Almanya'da on beş bin kişinin karşısına çıkacak," deyip fırladı. Ardından Bedri ve Bulut da geldi. Anjelika ve baldızı Sarah'yı, Necmi, bir adamıyla birlikte ailesinin yanına gönderdi. Gerçekten de Kör Refik'in kulübüne gidip porno bir şov izlediler, biraz da kafaları çektiler ama Bedri'nin akıllı Sarah'daydı. Sonunda ağzından baklayı çıkardı ve Necmi Abi'sine içini açtı. Necmi de Bedri'nin doğru dürüst bir ilişki yaşamasından yanaydı, Nilgün'ü hem çok uyanık hem de çok orospu buluyordu.

Sarah ve Anjelika yoksul bir ailenin kızlarıydı. Sarah bir birahanede garsonluk yapıyordu. Necmi, gece oteldeki odasına dönmüş olan Anjelika'ya durumu anlattı ve fikrini sordu. Anjelika dünden razıydı böyle bir birlikteliğe, o da yemekte Bedri'nin halinden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Sarah'nın Bedri'yle birlikte olması rüya gibi bir şeydi genç kadın için. Aynı gece sabaha karşı Topal Necmi Anjelika'yla birlikte ailesinin oturduğu sosyal konutlardaki kırk metrekairelik evlerine gittiler. Anjelika'nın alkolik babası hâlâ yatmamış, önünde bir bira şişesi televizyon izliyordu. Sinema gişesinde bilet satan annesi ve Sarah çoktan uyumuşlardı. Necmi, Anjelika kanalıyla lafı döndürüp dolaştırmadan anlattırdı. Yanında taşıdığı içi para dolu çantayı da ortaya koydu. Anjelika'nın babası bu kadar parayı hayatında ilk kez görüyordu. Mavi gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu. Bira şişesini nefes almamacasına dikti.

Bedri Almanya konserinde kuliste kendisini bekleyen Sarah'yı görünce çok şaşırdı, bir yandan Nilgün bir yandan da medya mensupları, hem Necmi'yi hem de Anjelika ve Bulut'u düşündürmeye başlamıştı. Sarah Anjelika'nın kız kardeşiydi, ablasıyla birlikte Türkiye'ye gelebilirdi. Zaten o kalabalıkta pek kimse de Sarah'nın farkına varmadı, mümkün olduğunca Nilgün ve medya mensuplarından hep uzak kaldı Sarah, Necmi ve Anjelika.

Türkiye'ye döndüklerinde Sarah'yı ailesiyle tanıştırdı Bedri. Annesini ve Pembe'yi Ankara'ya çağırdı. Aslında albüm satışlarından ve ekstralardan gelen parayla Ulus'ta çok güzel bir villa satın almıştı Bedri, annesini

ve kız kardeşini oraya yerleştirmişti ama paparazziler kendisini adım adım izliyordu, bu yüzden Sarah'yı İstanbul'a getiremezdi. Zaten Topal Necmi de bir süre Sarah'nın kendi evlerinde kalmalarını istemişti. Anjelika kız kardeşinin kendisi gibi olmasını istemiyordu. Topal Necmi'ye imam nikâhı değil resmi nikâh kıydıkları takdirde Bedri ile Sarah'nın birlikteliklerine razı olabileceklerini söyledi. Bedri yanıp tutuşuyordu Sarah için, ama şöhretin zirvesinde bir sanatçının evlenmesi üstelik de bir yabancıyla evlenmesi zarar verebilirdi sanatçıya. Sonunda Necmi'nin kendisine hediye ettiği Gaziosmanpaşa'da oturduğu dairede gizli bir nikâh kıydılar. Topal Necmi'nin her yerde adamları vardı. Her şeyi o kadar gizlilikle hallettiler ki kimsecikler duymadı. Bir tek sorun kalmıştı geriye Nilgün. Onunla konuşmayı Bulut üstlendi. Nilgün'e her şeyi anlatacaktı, Bedri'yle ilgili tek kelime ettiği takdirde başına nelerin geleceğini de bildirecekti.

Nikâha Nazire, kızı Pembe, Bulut, Necmi, Anjelika ve Bedri'nin çok sevdiği sazlarının yönetmeni Tuğrul katıldı. Şahitlerden biri Tuğrul, diğeri de Necmi'ydi. Nikâh sonrası Hilton Oteli'nin çatısında hep beraber yemek yediler. Hafta arası olduğu için kimsecikler yoktu etrafta. Yemekten sonra Bedri ile Sarah Hilton'un kral dairesinde geçirdiler ilk gecelerini.

Bedri hayatında sanki ilk kez bir kadınla sevişecekmiş gibi heyecan içindeydi. Sarah'nın dipdiri memelerini emerken meme uçlarının fındık büyüklüğünde sertleştiğinin farkına vardı, demek ki Sarah da hoşlanıyordu. Ah bir Türkçe konuşabilseydi, onun aşk dolu sözcüklerine yalnızca gülücüklerle karşılık vermeseydi.

Çalıştığı birahanenin çok Türk müşterisi olması nedeniyle Sarah az çok Türkçe anlayıp konuşuyordu ama yeterli değildi. Bedri kafasından bu düşünceleri atmak istedi, muhteşem bir kadının vücudu kollarının arasındaydı. Dili kayıyordu Bedri'nin o vücutta. Zaten heyecandan çok alkol almıştı, Sarah'ya da bol bol şarap içirmişti. Birden boşaldığını hissetti. Halbuki Nilgün'le böyle olmuyordu, saatler alıyordu boşalması. O gece sabaha kadar seviştiler, Sarah'nın iniltilerinden onun da haz aldığını anlıyordu.

Öğleye doğru çalan telefonun sesiyle yataktan fırladı Bedri. Yanında Sarah'yı görmeyince tedirgin oldu, banyodan gelen su sesiyle rahatladı. Ahizeyi kaldırdı, Bulut'tu arayan. Nefes nefeseydi, Bedri'nin konuşmasını beklemeden bir solukta "Oğlum gazeteleri okudun mu? Hepsinde manşetsin oğlum manşet? Bittik oğlum biz bittik. Orospu Nilgün intikamını almış. Bütün hayatını anlatmış senin. Kız kardeşini öldürdüğünü, hapis-hanelerde yıllarca yattığını ve onunla olan ilişkisini. Üstelik albümünde senle ilgili ne kadar fotoğraf varsa basına dağıtmış," dedi. Bedri yıkılmıştı, şimdi hayranlarına ne açıklamada bulunacaktı. Çıplak olan vücuduna çarşafı çekti, başını iki eli arasına alıp daldı. Düşünemiyordu bile, tekrar çalan telefonla yerinden sıçradı. Bu kez arayan Necmi Abi'siydi. "Oğlum bu orospuyla grup seksleri de yapmışsın. Elinde kasetler varmış şimdi beni tehdit ediyor. Bunları da basına verecekmiş. Para istiyor para," dedi. Bir kez daha yıkılmıştı Bedri. Evet birkaç kez Nilgün'le esrar içip, birkaç kadın ve erkek birlikte seks yapmışlardı. Bir keresinde de Nilgün ona çok âşık olan travesti bir şarkıcıyı getirmişti. Esrarın ve de

alkolün etkisiyle önce onunla sevişen Bedri arkadan da Nilgün'le anal seks yapmıştı. Tam evlendiği, mutlu olduğu gecenin sabahında reva mı bunlar, diye düşündü Bedri. Dolabın içinde duran ruhsatlı silahını kaptı, hayatını karartan bu kadının da hayatını yok edecekti. Sarah hâlâ banyodaydı. Ona hiçbir şeyi fark ettirmemeliydi. Bu düşünceler içinde giyinmeye başladı. Bu kez kapı gümbür gümbür çalmaya başlamıştı. "Kim o?" dedi. Gelen Bulut'tu. Bedri'nin elindeki silahı görünce şaşırdı ve üzerine atlayıp elinden almaya çalıştı. Bedri direnirken silah patladı. Bulut kanlar içinde yerde yatıyordu.

Bir Yıldız Doğdu

Sevim çocukluğunun geçtiği Dolapdere’de Hacı Usta’nın börek salonunda tavşan kanı çayını yudumluyor, Hacı Usta’nın anlattıklarını dinlerken çok sevdiği Zilli Zeliha Abla’nın ani ölümüyle yaşadığı şoku üzerinden atmaya çalışıyordu. Hacı Usta’nın kısılan sesiyle birlikte Sevim de kendine geldi, neler anlatmıştı hayatın iki büküm ettiği adamcağız doğrusu hiç hatırlamıyordu. Çayları tazelemek için ayaklanan adamı seyretmeye başladı. Aslında o kadar yaşlı değildi ama yıllarca duvarlarından su akan, bir türlü ısınmayan bu evde yaşamak, eline geçen üç-beş kuruşla geçinmeye çalışmak da kolay değildi, büküverirdi insanın belini. Ev dediği arkada bir göz oda, minik bir mutfak ve derme çatma bir heladan ibaretti. Ön kısımda yer alan salon ise Hacı Usta’nın dükkânıydı. Pencerenin önüne yerleştirdiği masanın üzerinde duran iki tepsi Kürt böreğini bir kava-

noz pudra şekeriyile süsleyerek mahallenin çocuklarına satmaya uğraşırdı sabahtan akşama kadar.

Kimi kimsesi yoktu Hacı Usta'nın, mahalleli onu tanıdığı anda kırk yaşlarında kendi halinde bir adamdı. Zilli Zeliha'nın evini kiralamıştı. Mahallenin Zeliha Ablası ise elli yaşlarındaydı o zamanlar. İki katlı evin altını kiraya verir, böylece geçinirdi. Hacı Usta'ya içi ısınmış, temiz yüzüne, boynu bükük karşısında konuşmasına bakarak hiç kefil ve peşinat istemeden vermişti evin alt katını. Gel zaman git zaman Zeliha ile Hacı Usta arasında mahalleli aşk dedikoduları çıkarmıştı ama ne Hacı ne de Zeliha bunları önemsemişti. Gülüp geçmişlerdi, çünkü Hacı askerdeyken komutanın kızına âşık olmuş. Gizliden gizliye mektuplaşırlarmış kızla. Bir buluşma sırasında durumu öğrenen komutan Hacı'yı öyle bir dövmüş, ayalarına çizmeyle öyle bir vurmuş ki o tarihten sonra da Hacı'nın gözü pek kadın, kız görmez olmuş.

Sevim'in, "Ya Hacı Usta gerçekten Zilli Zeliha Abla ile aranda bir şeyler geçmedi mi?" diye sormasıyla irkilten Hacı kendini toparlayarak "Yok be kızım, ama çok iyi kadındı. Benim çamaşırlarımı hep o yıkadı, ütüledi. Yemeğimi yaptı. Ben de ona erkeği gibi sahip çıktım. Zaten aramızda kalsın onun Ali diye bir belalısı vardı. Tam bir öküz. Ayakkabılarının arkasına basan, elinden tespihi düşmeyen, esrar çeken bir kopuktu. Bir gün Zeliha'yı öldürüyordu da ben aldım elinden. Ona öyle bir temiz sopa çektim ki, o tarihten sonra da ne bir daha uğradı ne de Zeliha'yı aradı," diyerek, hikâyelerinin eksiklerini tamamladı.

Sevim mahalleden kopalı yirmi sene olmuştu ama bütün akrabaları aynı mahallede yaşıyorlardı hâlâ. Tabii

Sevim sayesinde. Kocaman bir apartman almış ve her birine de bir daire vermişti. Rahatı, huzuru, parayı gören ailesi de onu artık affetmişti, üstelik de göğüslerini gere gere “Assolist Sevim Yıldız bizim yeğenimiz,” diye ortalıkta kasım kasım dolaşır olmuşlardı.

Başı beladan hiç kurtulmayan esrarkeş bir baba sağlığı hiç düzelmeyen veremli bir anne ve iki yaş büyük ağabeyle, derbeder bir hayat sürmüştü bu mahallede Sevim. Yıllardır da işi düşmedikçe pek uğramazdı. Bu sefer de büyük amcası Arif’in, “Düşüş bir daire var. Alırsan bizim Ahmet oturur sevaba girersin, çoluğu çocuğu kurtulur. Şoförlük maaşını da ona göre ayarlarsın,” deyince daireyi görmek için gelmişti. Çocukluğunda ona hep bedava Kürt böreği veren Hacı Usta’yı da çiğnemezdi hiç. Her uğradığında Hacı’nın tavşan kanı çayından içer, artık büyüttüğü dükkânında ıspanaklı kol böreğinden tadar, bir çırpıda yanlarında biten Zilli Zeliha’yla dertleşir, bir tomar da para bırakıp giderdi.

Sevim, Hacı’nın ak düşmüş sakallarına bir öpücük kondurdu ve amcası Arif’in evine doğru yola koyuldu. Aynı zamanda şoförü olan amcasının oğlu Ahmet, 500 SEL Mercedes marka arabayı belediyenin kazıp köstek çukuru haline getirdiği yollara sokmak istememişti. Zaten arabayı park ettiği yer ile Hacı’nın ve Arif’in evleri yakındı. Sevim önde, Ahmet arkada, Arif’in evine gittiler. Arif’in, Sevim’in rahmetli babası esrarkeş Bekir’den pek farkı yoktu. Dolapdere’de kaçak sigara ve esrar satan Bekir kim vurduya gitmişti. Bir sabah Bekir’i bıçakla delik, deşik edilmiş halde evlerinin önünde bulmuşlardı.

Arif mahallenin çay ocağını işletiyordu, Sevim ünlence çay ocağının yerini şık bir kahve almıştı. Gecede binlerce dolar kazanan Sevim bütün aileye yetişiyor, pek çok assolist gibi o da bir orduya bakıyordu.

Sevim amcasıyla birlikte daireyi gezdi. Ev sahibi kumar borcu nedeniyle çok sıkışmıştı. Sevim pazarlık etmeden hemen kaparoyu bastırdı. Arabaya doğru yürürken çocukluğunun geçtiği bahçeli tek katlı tuğla evin yerine dikilen beş katlı, on dairesi apartmanı gördü. Mülkü Sevim'lere ait araziye müteahhide vermişler ve semtine göre lüks bir apartman yaptırmışlardı. Sevim hava olsun diye apartmana soyadını koydurtmuştu: "Yıldız Apartmanı" diye.

Yoksulluk, hayaller ve mahalleden ilk çıkış

Anneleri Melahat, kocası öldüğünde otuz beşindeydi daha, yıllardır veremdi, iyi beslenemiyor ve ilaçlarını alamıyordu. Çok küçük yaşta evlenmişti, daha doğrusu kaçmıştı Bekir'e. Bekir yakışıklı, kapı gibi bir delikanlıydı o zamanlar, mahallenin bıçkınydı, bütün kızların gözü ondaydı. Melahat de mahallenin güzeliydi ama yedi kardeşiler ve yaşamı yokluk içinde geçiyordu.

Melahat ilkokulu zor bitirmiş ve bitirir bitirmez de zengin evlerine annesiyle birlikte temizliğe gitmeye başlamıştı. Büyüyüp, serpilince ve güzelleşince başlarına bir şey gelir endişesi içinde bekâr evlerine temizliğe gitmeyi bırakmışlardı. Bankacı Sema bir süre sonra annesini aylıkla kapatmıştı. Melahat ise evde kardeşlerine bakıp, yemek pişiriyordu. Tamirci çırağı Hüsnü'yle evlenmesi için annesinin ısrar etmesi de tüm bu yaşadığı

olumsuz koşullara eklenince, artık canına tak eden Melahat Bekir'e kaçmaya karar vermişti.

Hüsnü silik, kişiliksiz bir çocuktur. Bekir'le kıyaslandığında aralarında dağlar kadar fark vardı. Ailesi de Melahat'a bayılıyordu ama Melahat günahı kadar ısınmamıştı o sarı çıyan Hüsnü'ye. Akli, fikri yumurta topuk, sivri burun ayakkabı, beyaz çorap, beyaz fanila ve uzun kollu beyaz Frenk gömlek giyip, jilet gibi ütülü pantolonla dolaşan mahallenin maçosu Bekir'deydi. Kaçmaya karar verdiklerinde nerede gizleneceklerine dair hiçbir fikirleri yoktu. Bekir'in Tophane'de bir üvey teyzesi vardı, yaşlı, kulakları ağır işiten, gözleri pek iyi görmeyen bir kadındı. Bekir'i çok severdi. Bekir küçükken babasından dayak yediği zamanlarda soluğu teyzesinin evinde alırdı.

Melahat'le de üvey teyzesi Şehriban'ın evine sığınmaktan başka çare gelmemişti akıllarına. Melahat'ın annesinin üzüntüden sağ tarafına felç gelince ortaya çıkmışlar, eş dostun yardımıyla tek göz odalı bir evde yaşamalarını sürdürmüşlerdi. Tabii buna yaşam denilirse.

Melahat, annesi felç geçirdikten sonra Sema'nın evine aylıklı temizleyici olarak girmişti ama o mahut öksürük bir türlü yakasını bırakmıyordu. Doktorlar verem teşhisi koyduklarında, Sema evdeki çocuklar nedeniyle birkaç aylık maaşı Melahat'ın eline sıkıştırmış ve zorunlu olarak kapı önüne koymuştu. Haylaz Bekir tombala oynatıp sigara satıyordu. Bazı zengin çocuklara da esrar buluyordu. Onun bunun yardımıyla geçiniyorlardı ama önce Emin ardından Sevim'in doğumuyla yükü artan Bekir başka işlere de dalmıştı. Yaşam koşulları ağırlaşınca hıncını karısı Melahat'ten alıyordu. Zavallı Melahat

açlık, yoksulluk yetmiyormuş gibi bir de Bekir'in dayaklarına karşı koymaya çalışıyordu. Öldüğü an içi yanmıştı yanmasına Melahat'ın ama kurtuldukları için de Allah var sevinmişti.

Sevim babası ölünce okulu bırakmış, Zilli Zeliha'nın çocukluk arkadaşı Hicran'ın kuaför salonunda işe başlamıştı. Manikür pedikür yapıyordu. Ağabeyi Emin ise kömürcüde çalışıyordu. Emin çok efendi bir çocuktur, okulda pek başarılı olamayınca ilkokuldan sonra kömürcü Selim'in yanında işe başlamıştı. Daha on beş-on altı yaşındayken eli yüzü simsiyah kömür içinde sabahın köründen, akşamın karanlığına kadar çalışır; küfelerle sağa sola kömür taşırdı. Kazandığı üç-beş kuruşu da hemen annesine teslim ederdi.

Sevim de haftalığını anasına veriyordu. Melahat, Zilli Zeliha'ya hep dua ediyordu, çünkü Sevim onun sayesinde bir baltaya sap olacaktı. Üstelik kuaförlük para getiren bir meslekti. Hele manikür pedikür iyi kazanç kapısıydı. İleride milli piyangodan para çıkınca belki kızı bir dükkân açar, o da kasasında otururdu.

Sevim çok güzel bir kız olmuştu. Daha on yedisinde 1.75'ti boyu. Beline kadar uzanan kumral saçları, babasına benzeyen iri siyah zeytin rengi gözleriyle mankenleri aratmayan bir güzelliği vardı. Mahallenin tüm delikanlıları ağızlarının suyu akarak bakıyorlardı ona. Sevim'in gözü ise çok yükseklerdeydi, son model araba ve şoförlerle kuaföre gelen, her bir parmakları çakıl taşı gibi pırlantalarla dolu hanımefendiler gibi olmayı kafasına takmıştı Sevim. Mahalleden taşınacaklar ve krallar gibi yaşayacaklardı. Güzelliğine güveniyordu, bir de sesine. Arada sırada şarkı söylediği zaman mahalleli hay-

ran hayran dinlerdi onu. Özellikle de Türk Sanat Müziği'nde bilmediği eser yoktu. Zaten boş kaldıkça Müzeyyen Senar, Muazzez Abacı, Zeki Müren, Bülent Ersoy, Muazzez Ersoy'un albümlerini korsan kasetçilerden alır, evdeki dökük teybe koyup aynen onlar gibi okumaya çalışırdı. Bu güzellik ve sesle belki bir gün yıldız olabilirdi ama elinden kim tutacaktı ki.

Patronu Hicran işe başlayacağı ilk gün ona, "Kızım sen buralarda heba olursun. Git bir mankenlik ajansına, ya da gir bir yarışmaya maşallah sende bu boy pos, güzellik varken ünlenirsin," demişti. Daha Sevim'in sesinden haberi bile yoktu. Ancak yol yordam bilmiyordu Sevim kime gidebilirdi, gazetelerde, televizyonlarda televole özentisi evinden kaçan kızların heba olduklarını görüyor, okuyordu korku içinde sürekli...

Mahalleden kurtuluş ve yeni hayat...

Sevim, bir süre sonra manikür ve pedikürü çok iyi öğrenmiş, usta olmuştu. Dükkâna gelen pek çok zengin sosyetik hanım onu istiyordu. Patronu Hicran da onu yere göğe koymuyordu. Aldığı bahşişler neredeyse haf-talığına denk gelecekti. Hele aralarında Mükerrerem diye bir kadın vardı ki maşallah, çantasından tomarla parayı çıkarıp ona uzatıyor, eline zorla sıkıştırıyordu. Çok şık, havalı, elli yaşlarında bir kadındı Mükerrerem. Mercedes bir araba, şoför ve korumayla geliyordu. Çok da tatlı dilliydi. Her hafta salı günleri gelirdi. Bir salı, ardından iki salı derken bir ay Mükerrerem ortalıktan yok oldu. Sevim çok meraklanmıştı. Sadece Sevim mi patroniçe Hicran da öyle. Mükerrerem her geldiğinde onlara göre eşek

yüküyle para bırakan önemli bir müşteriydi. Tam bir yıldır muntazam her salı dükkânlarına gelen bu yüz kiloluk, devlet gibi heybetli kadının ne nerede oturduğunu ne de ne işle meşgul olduğunu biliyorlardı. Dolayısıyla da kadına ulaşamıyorlardı.

Bir gün sabahın onunda dükkânın telefonu çaldı. Hicran kekeleyerek konuşuyordu. "Biz de sizi merak ettik. Nerelerdesiniz Allah aşkına. Tabii göndereyim, ne demek emriniz olur." Sevim akıllı bir kızdı arayanın Mükerrerrem olduğunu hemen anlamıştı. Patronu, "Öğleden sonra randevu alma. Mükerrerrem Hanım seni istiyor şoförünü gönderip aldirtacak. Saat üçte hazır ol," dedi. Sevim çok meraklanmıştı nereye, nasıl bir eve gidecekti acaba.

Saat üçte bir Mercedes kapıya dayandı, Sevim arka koltuğa kuruldu ama kalbi pıt pıt atıyordu. Evinin bulunduğu Dolapdere, çalıştığı dükkânın bulunduğu Levent ve bir de Nişantaşı ile Osmanbey'i biliyordu. Arabanın camları koyu siyahtı ama dışarıyı görmesine engel değildi. Köprüyü geçtiler, daha sonra dar bir sokaktan girdiler. Tabelada Çengelköy levhasını gördü Sevim. Araba iki katlı muhteşem bir villanın önünde durdu. Sevim şaşkınlıkla çevresine baktı. Şoför önde, o arkada demir kapılı, yüksek duvarlarla çevrili villanın bahçesinde ayakları titreyerek ilerlerken zincire bağlanmış iki azgın kurt köpeği dişlerini göstererek havlamaya başladılar. Sevim birden korkuya kapıldı, ayağı bahçedeki taşlara takıldı ve yüzükoyun yere düştü, dizleri paramparça olmuştu. Şoför imdadına yetişti ve kolundan tutup kaldırdı. Bu gürültüler sırasında villanın kapısı açılmıştı. Başında kepi, üzerinde beyaz önlüğüyle genç bir hizmet-

çiydi kapıyı açan. Sevim'i hemen salona aldı, üstünü, başını temizledi, ayağına kolonyalı pamuk koydu. Genç kızın canı çok yanmıştı. "Size soğuk bir şey vereyim, iyi gelir. Mükerrerem Hanım aşağıya inecek biraz sonra," dedi hizmetçi. Sevim yalnızca kuru bir su istedi.

Bir yandan ayağının ağrısıyla sızlanırken bir yandan da evi seyrediyordu. Kocaman tablolar, altın sarısı yaldızlı üzerleri kadife kaplı görkemli koltuklar, sehpanın üzerinde kristal vazo ve küllükler evin zenginliğini ortaya koyuyordu. Sevim etrafı incelerken kendisine "Hoş geldin" diyen Mükerrerem'in sesiyle irkildi. Bastonla yürüyordu Mükerrerem, kolu da sargılıydı. Heyecanla ayağa kalktı Sevim, "Ne oldu size, geçmiş olsun çok merak ettik sizi," dedi heyecanla. Mükerrerem bir trafik kazası geçirdiklerini söyledi ve önemsiz bir durummuş gibi Sevim'in sırtını okşayarak oturmasını söyledi. Sevim, "Başlayalım mı, sıcak su rica edebilir miyim?" dedi. Mükerrerem başıyla tamam işareti yapınca önce pedikürüne başladı Sevim, Mükerrerem de elinde sosyetik mecmualara göz gezdiriyordu. Tam maniküre geçecekken kapı çalındı ve salona orta yaşlı, şakakları kırılmış, üzerinde lacivert blazer ceket, altında beyaz gömlek ve pantolon olan, çok şık giyimli bir beyefendi girdi. Kolunda pırıl pırıl parlayan bir Rolex saat vardı. Sevim başını kaldırıp adama baktı, bir yerlerden tanıyordu sanki, o hafta sonu çıkan dergi ve mecmualarda görmüş olmalıydı bu beyi. Elinde viski kadehiyle poz veren, güzel hanımlarla yakışıklı beylerin fotoğraflarıydı hepsi.

Önemli bir adamdı ama ne ismini ne de kim olduğunu pek hatırlayamadı Sevim. Mükerrerem, gülümseyerek yerinden hafifçe kıpırdadı. Adam, "Nasılsın? Ayşe'nin

de selamı var. Büyük kızın Amerika'da ev taşıması lazım, partinin ardından Boston'a gitmesi gerekti. Ben de seni merak ettiğim için bir bakayım dedim," diyerek Mükerrerem'in yanağına bir öpücük kondurdu. Mükerrerem, "Hoş geldin Ekrem. Ben de partinizin haberlerini dergilerden takip ediyorum. Bütün mecmualar sizden söz ediyor. Partiniz çok şık olmuş ama karının elbisesi çok rüküş doğrusu. Bu kıza bir türlü giyinmesini öğretemedin," karşılığını verdi.

Bu konuşmalar devam ederken, Ekrem aniden Sevim'i fark edip, "Mükerrerem bu küçük hanım da kim, bizi tanıştırmayacak mısınız?" diye sorduğunda, Mükerrerem de Sevim de şaşırmıştı. Alt tarafı bir manikürcü, pedikürcüydü Sevim, güzelliğine güzel bir kızdı da böylelerini çok görmüş olmalıydı Ekrem. Mükerrerem, "Sevim, kuaförüm Hicran'ın yardımcısı. Cici bir kızdır. Bak bu da armatör Ekrem Bey," diye cevap vermeye çalıştığında zavallı Sevim ne yapacağını şaşırp, mahcup bir şekilde "Memnun oldum efendim," diye cevap verebildi ancak. Sevim'i bir anda ter bastığından hemen işini bitirip dükkânına dönmek için acele içinde manikürünü tamamlamaya çalıştı. Ekrem ise konuşmayı bırakmaya pek niyetli değildi "Öyle evlere falan gidiyorsanız benim de yazıhaneme geliniz. Bizim berberin yanında çalışan manikürcüm Çiğdem hamile, iki ay yok, iyi olur," diyerek genç kızla ilgilenmeye devam etti. Sevim yine mahcup bir şekilde Mükerrerem'e baktı, koca kadın da şaşkınlık içindeydi. Ekrem "Tabii patronunuzdan izin almamız gerekirse Mükerrerem Hanım alır," diyerek ısrarını sürdürdü. Sevim ise "Bilemiyorum efendim," diyerek adamı geçiştirmeye çalıştı ancak Mükerrerem araya

girerek, Sevim'in yerine tekrar cevap verdi: "Tabii olur, zaten kızcağız üç kuruş para kazanıyor. Annesi hasta, hiç olmazsa rahat eder biraz. Aslında birkaç eş dost ah-baba daha gönderirsek iyi olur." Sevim, Mükerrerem'in kendisiyle ilgili bu kadar çok şey bilmesine şaşırmıştı, ama patronu Hicran'ın dedikoduculuğu ünlüydü, Sevim hakkında ne biliyorsa anlatıyordu herkese.

Ekrem Sevim'in ağzından olumlu cevabı alamayınca tekrar üsteledi ve "Ne diyorsunuz küçük hanım?" diye tekrar sordu. Sevim "Siz bilirsiniz, tabii gelirim," diyebildi. Sevim'in cevabının ardından odayı bir sessizlik kapladı, Ekrem hizmetçiden bir duble viski istedi ve içine bol buz koydurdu. İçkisini yudumlarken Mükerrerem'le tekrar koyu bir sohbete başladılar. Bu arada Sevim'in işi bitmişti, Ekrem'in de viskisi. Mükerrerem Sevim'e dönüp "Ekrem'in şirketi Levent'te mahsuru yoksa seni o bırakacak," dediğinde Sevim daha da şaşırdı, bütün yol boyunca o adamla ne konuşacaktı, nasıl davranacaktı?

Kapının önünde duran şoförlü beyaz jaguarın kapısını nazik bir şekilde açıp, arkaya genç kızın ardından yanına yerleşti Ekrem. Yol boyunca Sevim'in özel yaşamını deşmeye uğraşıyordu. Sevim adamın niyetini az çok anlamıştı ama kendini adamın yanında o kadar rahat hissetmişti ki bir solukta evli olmadığını, yoksul bir ailenin kızı olduğunu, manikür-pedikür yaparak geçimini sağlayıp hasta annesine yardım ettiğini anlattı. Şarkıcı olma hayallerinden bahsetmekten de geri kalmadı, ama korkuları nedeniyle bugüne kadar kimseye sesinin güzelliğinden söz etmediğini çekinerek itiraf etti. Ekrem, "Benim gazinocular kralı Mehmet Bey çok

yakın arkadaşım, zaman zaman Büyük Kulüp'te oyun oynarız, seni onunla bir tanıştırayım istersen," diye teklifte bulundu Sevim'e. Sevim bu teklif karşılığında çok heyecanlandı, ancak bir o kadar da korku dolmuştu içi, hiç tanımadığı bir adam ona niye yardım etmek isteye-bilirdi. "Bilmem ki," diye karşılık verdi çekinerek, adam yine ısrarlıydı, "Sen güzel bir kızsın. Sahnedekiler senin eline su bile dökemez, eğer istersen tanıştıtırım seni. Ha aklına bir şey gelmesin annen ya da ağabeyin de yanında gelebilir," deyince biraz rahatlayıp, teklifi kabul etti.

Sonunda Sevim'in çalıştığı dükkâna geldiklerinde Ekrem kıza cebinden kartını çıkartarak uzattı ve "Seni muhakkak bir daha görmek isterim, üstelik sözün var bana da o güzel ellerinle manikür, pedikür yapacaksın," diyerek arabasına binip uzaklaştı. Sevim bir salı, dükkâna gelen Mükerrerem tarafından sıkıştırıldı, "Senin sesin pek güzelmiş, Ekrem söyledi, bak Mehmet Bey benim de ahbabım olur. Ölen eşimin yakınıydı. Rahmetli öldükten sonra bana biraz sulandı ama bende kimseye yüz verecek göz yok. Raşitim aslan gibiydi. Sağ olsun beni paraya pula da muhtaç bırakmadı. Torun, torba sahibiyim bana yakışmazdı zaten. Ayrıca dünya nimetleri ayaklarımın altında. Bütün Avrupa ve Amerika'yı dolaştım. Canım sıkıldıkça seyahat ediyorum. Bundan sonra beni hacca gitmek paklar," diyerek kahkahalar attı.

Aslında Ekrem'in Sevim'e yanık olmasından ve kendi üzerine baskı kurmasından rahatsız olmuştu Mükerrerem ama Ekrem de kocasının eski arkadaşıydı, üstelik öldükten sonra malların paylaşımında, teknenin elden çıkarılmasında ve fabrikada yaşanan bazı tatsızlıkların

çözülmesinde çok yardımcı olmuştu. Yüreği altın gibi bir adamdı ama piyasada adı çıkmış bir çapkındı, zaten Mükerrerem istemese de alttan girip üstten çıkıp Sevim'e kendini kabul ettirecekti nasıl olsa. Kenar mahallede yaşayan, manikür-pedikür yaparak evini geçindirmeye çalışan cahil bir kız nasıl olsa Ekrem'in zenginliğine, yakışıklılığına teslim olacaktı. Bu nedenle de aracılıktan rahatsız değildi. Mükerrerem aynı güvenle konuşmaya devam etti, "Bak Ekrem Bey'i de aramamışsın. Gerçekten sesin güzelse, sen bu fiziğinle ziyan oluyorsun. Hadi bir şarkı mırıldan da görelim şu sesini." İyice utanan Sevim, Mükerrerem'in ısrarları sonucunda "Dertliyim ruhuma hicranımı sardım da yine.." diye çok sevdiği şarkıyı söylemeye başladı. Patronu Hicran şaşkın bir halde Sevim'in manikür-pedikür yaptığı kabine gelip kapıyı açtı. Mükerrerem de şaşkındı, gerçekten Sevim gününün solistlerine taş çıkartacak Allah vergisi bir sese sahipti.

Ertesi gün Mükerrerem'le birlikte Ekrem'in Levent'teki iş hanına gittiler. Genç kızın eli, ayağı titriyordu heyecandan. Ne annesinin ne de ağabeyinin bu durumdan haberi yoktu. Ekrem, minyatür tekne ve gemilerle süslü odasında ağırladı onları. Hemen yanlarından Mehmet'i arayıp akşam için randevu aldı.

Sevim bu davete ne giyeceğini kara kara düşünürken çok zeki bir kadın olan Mükerrerem, Sevim'in sıkıntısının nedenini anlamıştı. Ekrem'in elini sıkıp, buluşma saatini kararlaştırdıktan sonra birlikte çıktılar, arabada Mükerrerem, "Şimdi Canan'ın butiğine uğrayacağız, sana da bir şeyler alırız. Hiç sıkılma sen, bana nasıl olsa bir gün ödersin. Ben evde bir davet veririm, gelir şarkı söylersin," deyince Sevim'in bütün neşesi yerine gelmişti.

Nişantaşı'nda ünlü modacı Canan'ın "Soley" adlı butiğinden içeriye girerlerken tezgâhtar kızlar saygıyla kapıda karşıladılar Mükerrerem'i. Canan da oradaydı. "Kim bu güzel kız?" diye sordu Mükerrerem'e dönerek, Sevim'in üzeri dökük de olsa yüzünde öyle bir asalet vardı ki, her göreni etkiliyordu. Mükerrerem ile Canan, Sevim için kıyafetler seçip, teker teker denettiler genç kıza. Akşam için çok şık siyah bir abiye elbise alındı öncelikle, altına da topuklu ve üzeri taşlı bir çift ayakkabı. Çok güzel olmuştu Sevim, röfleli kumral saçlarını da omuzlarına salıp kendini aynada seyrederken annesine, ağabeyine bu duruma nasıl izah edeceğini kara kara düşünüyordu bu sefer de.

Elinde paketlerle eve geldiğinde annesi beklediği gibi merakla baktı yüzüne. "Bu akşam benim çok sevdiğim bir müşterim var, Mükerrerem Hanım, hani geçenlerde evine maniküre gitmiştim müsaade edersen gazinoya götüreceğim beni. Hani senin o çok beğendiğin Yasemin Banu var ya onu izleyeceğiz, bu kıyafetleri de akşam için o aldı," diye açıklamaya çalıştı. Ancak annesi hiçbir şey anlamadığı gibi çok da ürkmüştü kızının bu durumundan. "O Mükerrerem Hanım nasıl bir kadın evladım? Neyin nesi? Başımıza bir iş gelmesin. Bugüne kadar namusumuzla, ziyan olmadan, mahalleliye rezil rüsva olmadan hayatımızı sürdürdük, bundan sonra da öyle olsun isterim," dedi titrek sesiyle, kızına çok güveniyordu güvenmesine ama koca İstanbul, kimleri yutmamıştı ki. Sevim annesinin ellerine sarılıp, "Anneciğim sizi asla utandırmayacağım. Bana kızma ama bir gün gelecek bu mahalleden sizleri kurtaracağım. Sen hanımefendiler gibi köşende oturacaksın. Sana hizmet edecekler, göre-

ceksin,” sözleriyle rahatlatmaya çalıştı kadını. Melahat çaresiz kendine bir çay koydu ve üzerinde solmuş basmadan bir örtü bulunan sedire uzandı. Sabahtan beri baş ağrısından öldüğünü anlatmaya başladı sızlanarak. Yemeniyle bağlamıştı başını, iki tane de ilaç almıştı ama hâlâ ağrısı geçmemişti.

Sevim gece için hazırlandı şimdi de gazinoya nasıl gideceğini düşünüyordu. “Keşke Mükerrerem Hanım’a söyleseydim şoförü beni alsaydı, heyecandan nasıl da düşünemedik.” diye üzülürken, ağabeyi Emin eve girdi. Kardeşini iki dirhem bir çekirdek görünce şaşırıp “Ne o kız kocaya mı gidiyorsun, bizim haberimiz yokken nişan mı var. Bu kıyafet ne böyle,” diye takılmaya çalıştı kardeşine. Bir fasıl da Emin’e anlattı olanları Sevim. Zaten Emin için böyle şeyler pek dert değildi, o Müslüm’cüydü, hayatında da başka bir renk yoktu. “Şu üzerimi değiştireyim de seni, bizim ustanın dökük arabasıyla bırakayım,” deyince Sevim sevinçten ne diyeceğini bilemedi. O heybetli gazinonun kapısında Hüseyin Usta’nın kırık, dökük Şahin’iyle durmak olmazdı tabii, “Neyse köşede inirim, on adım yer, yürüyerek de giderim,” diyerek bu sorunu da halletti Sevim.

Gazinonun fuayesinde Ekrem, Mükerrerem ve Mehmet içkilerini yudumlamaktaydılar Sevim içeri girdiğinde. Önce Ekrem hayranlık içinde ayağa kalktı, ardından da Mehmet, “Bu güzel bayan mı bana tanıştıracaksınız?” diye sordu Ekrem’e. Tam bir afet olmuştu Sevim. Kendine gösterilen koltuğa utanarak oturdu. Ekrem “Azizim Sevim’in sesini dinlememiz lazım önce,” deyince ses geçirmeyen yazıhaneye geçtiler. Mehmet, “Her şey tam olmalı şu bizim kemancı Tahsin’i de çağıralım,” deyince

Sevim heyecandan titremeye başlamıştı artık. Kendisinin, ailesinin geleceği söz konusuydu, Allah'tan bir mucize istedi. Kendisine ikram edilen viskiden büyük bir yudum aldı ve okumaya başladı. Bu kez okuduğu şarkı, annesinin çok sevdiği "Mehtaplı Geceler"di.

"Azizim müthiş, ne güzel yorum bu böyle. Hiç ders falan almadan, Allah'ın büyüklüğüne bak," diyerek hayranlığını dile getirdi Mehmet, Sevim'in şarkısı bitince. Allah'tan istediği mucize gerçekleşmişti hayat baş döndürücü hızıyla önündeydi artık. Sevim imrenerek baktığı, iç geçirdiği ve hayal bile edemeyeceği bir dünyaya kabul edilmişti. Önce beş yıllık bir anlaşmayla bağladı Sevim'i gazinocular kralı Mehmet, karşılığında da Levent'te güzel bir daireyle, özel bir araba tahsis etti yeni assolistine. Mükerrerem, Canan, Ekrem elbirliğiyle hazırladılar Sevim'i yeni hayatına...

O artık bir yıldız...

Kıyafetlerin hazırlanması saç renginin değiştirilmesi, repertuar çalışmaları, fotoğraf çekimleri derken, Sevim kendini rüyada gibi hissediyordu. Ekrem de iyiden iyiye hislerini belli etmişti Sevim'e. Bir prova sonrası Sevim'i Sarıyer'de meşhur balıkçı Cevat'a götürdü ve duygularını açtı genç kıza, gerekirse tüm servetini Sevim'in ayaklarının altına sermeye hazır olduğunu açıkladı. Sevim şaşkındı, iki gün sonra galası vardı ve tüm hayatını bu ilk geceye adanmıştı. Sonunda rezil olmak da vardı ama yılların kurt gazinecüsü Mehmet çok inanmıştı Sevim'e.

Aslında Ekrem'den çok hoşlanıyordu Sevim, ancak hem evliydi hem de kendi yaşında çocukları vardı. Yemek sonrası Sevim'i evine bıraktı ve söylediklerini düşünmesini istedi.

Sahneye çıktığı ilk gece heyecandan ölmek üzereydi Sevim. O güne kadar gazete ve dergilerin magazin sayfalarında gördüğü pek çok insan karşısındaydı. Birinci bölümde biraz ürkek olsa da ikinci bölümde, iki duble viskinin ardından öyle bir açılmıştı ki, programını bitirdiği an ortalık alkıştan yıkılıyordu. Kulisin kapısında bir gazeteci ordusu onu bekliyordu.

Terini kuruttuktan sonra Mehmet'in odasında gazetecilere poz verdiğinde artık rahatlamıştı Sevim, o bir yıldızdı. Her gün koşturması gerekiyordu yeni hayatında Sevim'in, röportajlar, geceler, matineler, TV programları derken Ekrem'le bir türlü buluşamıyorlardı. Ekrem her gece hiç aksatmadan gaziinoya gelmeye devam ediyordu. Bir program sonrası Mehmet yazıhanesine çağırdı Sevim'i. Mehmet içeride oturan Ekrem'le ikisini yalnız bırakıp çıktı odadan. Ekrem, "Artık dayanamayacağım. Mehmet de durumu biliyor. Bu beraberlik olacak. Yoksa, seni de kendimi de vururum hem de burada," dedi ve masaya belindeki silahını çıkarıp koydu. Sevim Ekrem'i ilk defa bu kadar kararlı görüyordu. Şaşkın ve endişeliydi "Ne diyorsunuz Ekrem Bey, delirdiniz mi siz. Lütfen bunu zamana bırakalım. Benim hayatımda flörtüm bile olmadı," diye cevap verdi ama her akşam gazinonun kulisine gelen çiçeklerden, hediyelerden Ekrem'in de haberi vardı. Sevim bütün samimiyetiyle Ekrem'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu pazar matine sonrası buluşalım. Her şeyi konuşalım. Söz

veriyorum bir karara varacağım,” diyerek odadan çıktı.

Evli bir adamla birlikte olmak, hele hele birisinin metresi olarak anılmak onun hiç işine gelmiyordu. Üstelik artık ünlü bir isimdi ve bütün medyada peşindeydi. Her yaptığı haber oluyordu. Kulise düşünceler içinde döndü. Pazar günü matine sonrası buluştular Ekrem’le yine aynı balıkçıda. Sahneye çıktığından beri rakıyı da viskiyi de artık tanır olmuştı Sevim. Matineye çıkarken bir duble viski içmişti, şimdi rakı istiyordu. Hayatında ilk ilgi duyduğu erkekti Ekrem. Çalışmaktan, mücadele etmekten gözü kimseyi de görmemişti. Gazinonun ön masalarında oturan playboy takımı da Sevim’i hiç cezbetmiyordu. Zaten onlara yem olmayacak kadar da zekiydi.

Yemek sonrası Ekrem’in zaman zaman kalıp, konuklarını ağırladığı Taksim’deki The Marmara Otel’ine gittiler. Garajdan hırsız gibi girdiler muhteşem kral daireesine. Sevim vücudunu ilk kez bir erkeğin kollarına teslim etmenin heyecanı ile sarıldı Ekrem’e. O da sarılıp, sarmaladı Sevim’i, yüreğinin atışlarını duydu Sevim. Ekrem ayak parmaklarından itibaren vücudunun her karesini öpmeye koklamaya başladı. Sevim titriyordu. Meme uçları ilk kez bu kadar diri idi. Bir yandan da saçlarını okşuyordu Ekrem ama birden hareket etmeyi bıraktı. Sevim telaşla üzerinde uzanmış yatan Ekrem’in suratına baktı. Ekrem’in ağzından köpükler akıyordu, vücudu buz gibiydi. Sevim ne yapacağını şaşırdı, korku içinde bir çılgılık attı...

Gölge Hayatlar

Dışarıda yağan sağanak yağmurun sesi ve gök gürültüleri onu korkutmaya yetiyordu. Çocukluğunda gök gürlediğinde mutlaka annesinin eteğine yapışır ve avazı çıktığı kadar bağırırdı. Aslında el bebek gül bebek ama biraz korkak ve biraz da şımarık yetiştirilmişti. Annesi, Edebiyat öğretmeni Gufran, babası doktor Özdemir onun bu haline kahkahalarla gülerdi hep. Kendinden üç yaş büyük ağabeyi Mithat ise onu korkutmak için bazı geceler beyaz bir çarşafa sarınıp aniden karşısına çıkardı, bazen de çeşitli hayvan maskeleri takarak odasına daldı.

Başından bir evlilik geçmiş olgun bir kadındı artık, ama hâlâ bu korkusunu yenememişti Oya. Çevresinde çok sevilen, beğenilen bir kadındı. Ailesinin bütün itirazlarına rağmen başladığı rehberlik mesleğinde çok da başarılı olmuştu. Üç lisan biliyordu. Gufran, İngilizce

öğretmeni olan yakın arkadaşı Ayten sayesinde kızının daha ilkokul sıralarındayken İngilizce öğrenmesini sağlamıştı. Çok yetenekli ve zeki bir kızdı Oya. Amerikan Koleji'nden mezun olduktan sonra İngiliz Dili ve Edebiyatı'nı bitirmişti. Bu arada Almanca ve İspanyolca öğrenmişti. Ağabeyi Mithat ise dünya tembeli bir çocuktur. Zar zor meslek lisesini bitirmiş, dayısının yedek parça dükkânında işe başlamıştı.

Oya, üniversite sıralarında tanıştığı Mimarlık bölümünden Tunç adlı yakışıklı bir gençle, okul bitiminde evlenmişti. Tunç yoksul bir ailenin oğluydu, ancak çok dürüst ve çalışkan bir çocuktur. Okulda bütün kızlar ona hayrandı. Gerçi Oya da okulun en güzel kıızıydı. Birbirlerine çok yakışmışlardı. Nişan töreni çok şatafatlı olmuştu. Gufran ve Özdemir, kızlarının bu mutlu günü için hiçbir masraftan kaçınmamışlardı. Tunç'un ailesi biraz alaturkaydı, eğlenmek, göbek atmak istemişlerdi. Tunç ile Oya düğün yapmayacakları, yalnızca nikâhla yetinecekleri için Tarabya'nın en güzel restoranını tutmuştu Özdemir. Restoranın sahibi Musa, Özdemir'in bir hastasıydı ve dostlukları hasta-doktor ilişkisini aşmış, iki kardeş gibi olmuşlardı.

Nişan istedikleri gibi oldu. Zaten mekânın solisti tanınmış bir sanatçı olan İbrahim Erkal'dı, Oya bayılıyordu İbrahim Erkal'ın şarkılarına. Tunç'un ailesi arabesk seviyordu. Herkes salonun ortasında, sabaha kadar göbek attı. Nikâh Kadıköy Evlendirme dairesinde kıyıldı ve gelenlere birer şeker dağıtıldı. Balayını Oya'nın dayısının Şile'deki evinde geçirdiler.

Tunç, balayının ardından büyük bir inşaat şirketinde mimar olarak işe başlamıştı. Bu da yine Özdemir'in

gayretiyle olmuştu. Ünlü bir firmaydı Diker İnşaat. Diyarbakırlı patron Mehmet Diker, Özdemir'in bir hastasıydı yine, Tunç'u çok başarılı bulmuştu. Oya ise kafasına turizmi takmıştı, genç kadının bütün arzusu iyi bir rehber olmaktı. Sonunda babasının bir ahbabının turizm şirketinde başladı işe. Özdemir olmasaydı, acaba ne olacaktı Oya ile Tunç'un durumu diye hep Gufran merak etmişti. Çok sevdiği kocası nişandan başlayarak her dertlerine çare olmuştu kızı ile damadının.

Damatları çok saygılı bir çocuktı, o nedenle de ailenin ikinci oğlu gibiydi. Gufran, damadını yere göğe koymıyordu. Kızını biraz şımarık büyüttükleri için de kendilerine kızıyordu, çünkü Oya, Tunç'u istediği gibi elinde çeviriyordu. Ailesinin izin vermediği rehberliğe Tunç izin vermişti. Daha çok İstanbul'a gelen yabancılarla ilgileniyordu Oya, ancak çok önemli, resmi bir davetli olursa İstanbul dışına da çıkıyordu. Tunç ile Oya çok mutluydular. Tunç'un patronunun Fındıkzade'deki evini tutmuşlardı. Çok da güzel bir evdi. Ödedikleri kira ise komikti...

Tunç'un önlenemeyen yükselişi, Oya hamile...

Tunç, Mehmet Diker'in sağ kolu olmuştu, ama bu arada seyahatler de başlamıştı. Mehmet Diker'in inşaat şirketi bir Rusya'da bir de Diyarbakır'da iki büyük ihaleyi kazanmıştı, projeleri hep Tunç hazırladığı için onun ilgilenmesi gerekiyordu. Mehmet Diker'in hiç oğlu yoktu, bu nedenle de Tunç'ta oğul sıcaklığı bulmuştu. Üç kızını da en iyi okullarda okutmaya çalışan Diker, bu konuda da hayal kırıklığına uğramıştı. Yalnızca ortanca

kızı Selvi babasının çizdiği yolda gitmişti ve İstanbul Teknik Üniversitesi'ni kazanmıştı. Selvi akıllı bir kızdı ama onun da sorunları vardı. Çocukluktan kalça çıkığı vardı ve sol ayağı topallıyordu, bu yüzden erkeklerden kaçıyor, kimseyle pek arkadaşlık kuramıyordu. İlkokul sıralarında mahallelerinde bir kavga sırasında alt komşularının oğlunun ona "topal topal" diye arkasından bağırmasını hazmedememiş, o çocuk akıyla filmlerde gördüğü intihar sahnelerinden esinlenerek, annesinin bir tüp mide ilacını içmişti, son anda Selvi'yi evin kadını Hacer kurtarmıştı.

Mehmet Diker'in en büyük arzusu Selvi'yi şirketinin başına geçirmektir.

Rusya seyahati dönüşü Mehmet Diker kafasındaki düşünceleri Tunç'a açtı. Kendisini şirkete küçük bir hisseyle de olsa ortak almak istediğini söyledi. Tunç çok gururlanmıştı bu teklifle. Bu müjdeyi Oya'ya iletmek ve birlikte güzel bir akşam yemeği yemek için heyecanlanıyordu. Mehmet Diker'in birlikte yemek teklifini kibarca geri çevirdi. Havaalanında hemen bir taksi çağırdı, tam arabaya binerken Mehmet Diker'in, kolundan tutarak, "Sana bir araba almanın zamanı geldi, bir de şoför, benim şirketimin Genel Müdürü'ne de bu yakışır artık!" demesi karşısında bacaklarının titrediğini hissetti. Art arda müjdeler veriyordu patronu, sanki bir rüyadavmış gibi hissetti kendini Tunç, heyecandan valizini unuttuğunu fark etti, neyse ki araba alandan fazla uzaklaşmamıştı. Döndüğünde valizini bıraktığı yerde görmesini de şansına bağladı. Yolunun üzerindeki bir çiçekçiden karısının çok sevdiği kırmızı güllerden kocaman bir buket yaptırdı. Eve gittiğinde zili çalmadı, kapıyı anahta-

rıyla açtı. Fakat sevinci kursağında kaldı. Çünkü Oya ortalıkta yoktu. Halbuki bu saatte evde olması gerekiyordu. Moskova'dan hareket etmeden önce uçağa binerken, telefonla görüşmüşler ve Oya kendisini çok özlediğini, akşam evde hasretle beklediğini, bir de sürprizi olduğunu müjdelemişti. Tunç yaşadığı heyecanla Oya'nın sürprizi olduğunu unuttuğunu fark etti. Çiçekleri vazoya yerleştirdi. Mutfığa doğru bir bardak su almak için giderken kapının açıldığını duydu. Gelen Oya'ydı. Sevinçle kocasının boynuna sarıldı. Tunç da onu dudaklarından ateşli bir şekilde öptü. Nefes alması için Mehmet Diker'in kendisine yaptığı teklifleri anlattı. Oya çok mutluydu. "Şimdi benim de sana bir sürprizim var sevgilim, ben hamileyim. Henüz daha kırk beş günlük!" dedi. Tunç, "Allahım inanamıyorum. Sanki bir melek elinde değneğiyle geldi ve devamlı mutluluk veriyor bize," diyerek Oya'ya sıkı sıkı sarıldı. Oya, kocasının aldığı gülleri fark etti. "Sevgilim sen bir tanesin ve hayatımdaki en kıymetli varlığımsın," dedi. Tunç bir gülün yapraklarını koparıp karısının başından aşağıya serpti. Akşam yemeği için çok sevdikleri İtalyan lokantası Centro'ya gittiler. Fotoğraflarını magazin dergilerinden ve gazetelerinden görüp tanıdıkları patron İzzet Çapa'yı fark etti Oya, "Bu adam bir harika, ne enerji var. Ne kadar çok mekân açıyor, hepsi de birbirinden güzel," dedi.

Oya'nın değişen kaderi ve Tunç'un bunalımı...

Tunç ayın neredeyse on gününü artık Rusya ve Diyarbakır'da geçirmek zorunda kalıyordu. Bu durum

Oya'yı ister istemez üzüyordu. Üstelik hamileliği ağır geçiyordu. Mide bulantıları, baş dönmeleri, sinir hali Oya'nın karakterini değiştirmişti. Hatta öyle bir an geliyordu ki Oya, "Nereden çıktı bu hamilelik, bu çocuğu doğurmak istemiyorum!" diye isyan edip doktorunun yolunu tutuyordu, ama ağlayıp ağlayıp vazgeçiyordu sonunda. Tunç karısının bu durumuna çok üzülüyor, onu bir psikoloğa gitmesi için ikna etmeye çalışıyordu. Aslında son zamanlarda Oya'nın yaşadığı bunalım Tunç'un da moralini çok bozmuştu. Patronu Mehmet Diker de Tunç'un tavırlarından keyfinin yerinde olmadığını anlamıştı, ama cesaret edip de bir şey soramıyordu. Bu arada Selvi, Holding'e gelmeye başlamıştı. Stajını Tunç'un yanında yapmasını istemişti Mehmet Diker. Kafası bu kadar doluyken Tunç istese de Selvi'ye pek yardımcı olamıyordu. Oya'nın anne ve babasına durumu açmayı, onlardan yardım istemeyi düşündü bir an için, ama çok gururlu bir kadındı karısı. Böyle bir durumda Tunç'a hakaret edebilir ve evlilikleri zarar görebilirdi.

Tunç beş günlük Rusya seyahatinden işi erken bitince sevinçle evine döndüğünde, Oya'yı baygın bir şekilde yatarken buldu. Hemen kucakladığı gibi karısını Amerikan Hastanesi'ne götürdü. Bol miktarda ilaç içmişti Oya, hemen midesini yıkadılar. Ölümden döndü ama bebeği kurtaramadılar.

Karısının böyle bir çılgınlık yapacağını asla düşünmemişti. Tunç, karısının ellerine sarılarak öpmeye başladı, ona moral vermek istiyordu. "Allahıma şükürler olsun iyi ki erken dönmüşüm, yoksa güzel karımı kaybedecektim," dedi. Oya iki gün hastanede kaldı. Tunç

da bu süre zarfında işe gitmedi. Hastaneye gelen Mehmet Diker, bir baba şefkatiyle Oya'ya yaklaşarak, ona yardımcı olmak istediğini söyledi. Gufran ve Özdemir perişan olmuştu.

Çok zengin bir ailenin kızıyla yeni nişanlanmış olan ağabeyi Mithat da ablasının durumu nedeniyle, kendi sevincini unutmuştu. Özdemir, kızının, yakın arkadaşı olan Psikolog Necdet Gökçe'ye gitmesini sağladı. Erkek olduğu söylenen bebeğini kaybetmesi Oya'nın durumunu daha da kötüleştirmişti. Kuvvetli bir iradeye sahip olan Oya, ikide bir "Allahım ne hale geldim!" deyip gizli gizli ağlamalarını Necdet Gökçe'ye anlatırken, intihar duygularını da dile getirdi. Oya ve Tunç'un mutluluğuna artık gölge düşmüştü. Ağır yatıştırıcı ilaçlar almaya başlayan Oya, eskisi gibi Tunç'la ilgilenemiyordu, işini de bırakmıştı. Tunç görevi gereği Rusya-Diyarbakır arasında seyahat etmeye devam ediyordu, çünkü evin bütün yükü artık onun sırtındaydı ama güzel karısının iyi olması için daha da fazla çalışabilirdi...

Oya'nın beklenmeyen kararı...

Bir Diyarbakır seyahati sırasında şantiyede işçilerle yemek yerken Tunç karısının telefonuyla heyecanlandı. Uzun süredir, Oya Tunç'u pek aramıyordu. Evde bile doğru dürüst konuşmuyorlardı. Neredeyse dört aydır hiç sevişmemişlerdi, ama bunlar Tunç'un umurunda değildi. Oya onun ilk aşkıydı ve karısını çok seviyordu. Oya'nın normal yaşantısına dönmesi için de hep Allah'a dua ediyordu.

Karısı, o dönünceye kadar ailesinde kalacağını ve döndüğü zaman da ailesinin kendisiyle konuşmak istediğini söyledi sıkkın bir şekilde. Tunç çok meraklanmıştı. Acaba kayınpederi ve kayınvalidesi ile karısı ne hakkında konuşacaktı onunla? Oteldeki odasında geceyi uykusuz geçirdi Tunç. Gündüz işlerini tamamladı ve akşam erken saatlerdeki bir uçakla da İstanbul'a uçtu. Bir hafta sonra da Mehmet Diker, kızı Selvi ve Tunç Rusya'ya gideceklerdi. Aslında pek gitmek istemiyordu Tunç, karısını ihmal ettiğinin farkındaydı ama başka da çaresi yoktu. Heyecanla Oya'nın ailesinin Levent Süm-bül Sokak'taki iki katlı villalarına gitti. Kapıyı ailenin evlatlığı Remziye açtı. Yemek saatiydi ve Oya ailesiyle masadaydı. Remziye, "Tunç ağabey size bir servis koyayın mı?" diye sorunca, önemli olayların arifesindeymiş gibi hisseden Tunç isteksizce, "Tabii ben de bir şeyler atıştırırım," dedi. Kayınvalidesi ve kayınpederinin kendisine acıyarak baktıklarının farkındaydı. Oya aldığı yatıştırıcıların da etkisiyle tepkisizdi Tunç'a karşı. Yalnızca ayağa kalkıp kuru bir "Hoş geldin" demişti. Kayınpederi yanına sandalye koyup, Tunç'un saçlarını okşayarak oturmasını istemişti.

Yemek sırasında havadan, sudan konuşuldu. Daha sonra kahve içmek için salona geçtiler. Tunç, karısının yanına oturdu ve elini tutmak istedi ama Oya buz gibiydi. Özdemir, sesi titreyerek, "Oğlum, Oya senden boşanmak istiyor. Nedeni de senin hayatını mahvetmek," dedi. Böyle bir karara hiç hazırlıklı değildi Tunç, şaşırdı, kekeleyerek ağzından "Na-nasıl olur, ben karımı seviyorum. Onun da beni sevdiğini sanıyorum," sözleri çıktı fısıltı halinde karısının yüzüne bakarken. Oya yine

tepkisizdi. Gufran bu kez devreye girdi ve Tunç'a Oya'nın tedavi için Amerika'daki amcasının yanına gideceğini, sürenin uzun olacağını, Tunç'un hayatını mahvetmemek için ailece böyle bir karar aldıklarını ağlayarak söyledi. O âna kadar hiç tepki vermeyen Oya ağlayarak kocasına sarıldı. Gerçekten iç parçalayacak bir sahneydi. "Ne olur Tunç, beni affet! Seni çok seviyorum bi'tanem ama buna mecburuz. Ben kötü bir dönem yaşıyorum. Senin yaşamını da berbat etmek istemiyorum. Ne olur beni affet!" dedi. Tunç, karısının iki elini tutarak dudaklarına götürdü, onun da gözlerinden siccim gibi yaşlar akmaya başladı. "Bi'tanem ikimiz birlikte olursak bütün acıların üstesinden gelebiliriz," diyebilirdi ama kararlıydı Oya. Tunç'a "Evde bana ait olan tüm özel eşyaları aldım. Onun dışında her şey senin," dedi. Bu sırada Mithat geldi. O duruma çok önceden vakıftı. "Ben hayatımda hep sizin sevginizi örnek almıştım ve inanmıştım," diyebilirdi ancak Mithat. O deli oğlanın bile gözleri doldu. Tunç nasıl hareket edeceğini bilemedi. Özdemir, "Gel biz seninle erkek erkeğe biraz daha konuşalım, seni eve ben bırakayım, şoförüne söyle git-sin, yolda da dertleşiriz," dedi. Tunç artık yapılacak hiçbir şeyin kalmadığına inandığından kayınpederine yalnız kalmak istediğini söyleyerek evin yolunu tuttu.

Tunç ve Oya anlaşmalı olduğu için ikisi de mahkemeye gelmediler. Zaten avukatları ikinci celsede boşanma kararını aldırdı. Bu arada Oya Amerika'ya gitti. Tunç ise deli gibi çalışıyordu. Mehmet Diker anılarının olduğu Fındıkzade'deki evden isterse taşınabileceğini ve Ulus'ta minik güzel bir dairesi olduğunu söyledi. Tunç en çok bu teklife sevindi, çünkü bir süredir zaten eve uğramıyor, Çırağan'da kalıyordu...

Tunç'un yeni hayatı...

Tunç yeni evinde çok mutluydu. Oya Amerika'ya gideli neredeyse bir yıl olmuştu. Tunç, Oya'nın ailesiyle ayda bir kez de olsa buluşup, dertleşiyordu. Bu arada, Mehmet Diker Tunç'u sık sık kendi evine davet ediyor, ailesiyle de kaynaşmasını sağlıyordu. Selvi iyiden iyiye işlere alışmıştı. Tunç'un genel müdürlük odasının yanında kızı için de bir oda yaptırmıştı Mehmet Diker. Oya'nın ailesiyle yediği bir yemekte Tunç, eski eşinin durumunda müthiş bir gelişme olduğunu öğrendi. Üstelik Oya bir yıldır kaldığı Amerika'da iki aydır sağlık durumunda görülen düzelme nedeniyle çalışmaya bile başlamıştı. Tunç, eski karısına karşı içinde hâlâ derin bir sevgi olduğunu sezdi. Acaba Oya Türkiye'ye dönse, onunla yeniden evlenebilir miydi diye kendi kendine sordu ve yanıtı "Evet, neden olmasın!" oldu.

Mehmet Diker işlerinin büyük bir bölümünü kızı Selvi ve Tunç arasında pay etmişti, hesap kitap işlerinde ağırlık kızındaydı. Tunç'a güvenmediği için değil, Tunç'un Selvi'ye oranla işlerinin daha ağır oluşundandı bu düzenleme. Bütün Rusya ve Diyarbakır'daki inşaatlar, İstanbul'da yeni yaptıracakları toplu konut inşaatının projeleri, işçilerin denetimi hepsi Tunç'un sorumluluğundaydı.

Tunç ile Selvi üstelik çok da iyi anlaşıyorlardı. Aslında Mehmet Diker'in en büyük arzusu Selvi ile Tunç'un başını bağlamaktı, ama ikisinin arasında öyle sevgiye, aşka dayanan bir ilişki yoktu. Tunç Selvi'ye karşı çok saygılıydı, Selvi de Tunç'u ağabey olarak görüyordu. Yalnız bir süredir Tunç Selvi'yi fazla dağınık ve düşün-

celi buluyordu. Kızın kimselere açmadığı bir sırrı var gibiydi. Tunç ona yaklaşıp, şefkatli bir şekilde bu sorununa nasıl çözüm getireceğini sormak için fırsat kolluyordu. Son bir aydır da Selvi, sık sık işten erken ayrılır olmuştü. Neden olarak da sudan bahaneler uyduruyordu. Bir kredi görüşmesi için bir bankanın Genel Müdürü'ne Selvi randevu vermişti, fakat daha sonra Tunç'un gitmesini istemişti.

Tunç, Genel Müdür Mürteza Aydın'la genellikle yaptıkları gibi Papermoon'da yiyecekleri yemeği, Taksim'deki The Marmara'ya kaydırdı. Aynı gece Papermoon'da rakip şirketin on kişilik bir daveti olduğunu öğrenmişti. Selvi bu tarz şeytanlıkları düşünmezdi ama Tunç için önemliydi bunlar. Kredi sorunu olduğu için dedikodulara hedef olmak istemiyordu. Tunç saat 21.00'deki yemeğe biraz erken gitti çünkü o sabah, aylar sonra ilk kez Oya'yla görüşmüştü. Çok farklıydı sesi Oya'nın. Sanki yeniden doğmuş gibiydi. Bir süre Oya ile Tunç telefonda flört ettiler, sevgi dolu günlerinden söz ettiler. Oya, Amerika'daki günlerinin çok iyi geçtiğini, birkaç arkadaşı olduğunu söyledi Tunç'a. Bir süre daha terapi seanslarının devam edeceğini, ama ilaçları azalttıklarını, kendisini çok iyi hissettiğini söylemesi Tunç'u çok heyecanlandırmıştı. Bu nedenle kendine The Marmara'nın muhteşem manzaralı çatısında bir duble viski ısmarlamaya karar verdi. Şoförüne kendisini gece yarısı gibi almasını söyledi. İçi içine sığmıyordu Tunç'un. Aslında Rusya'da ne kadınlar görmüştü, hele Rusya'daki ortaklarının mimarı olan İrina, resmen Tunç'a ilanı aşk edecekti. Üstelik de yirmi dört yaşında ve dünya güzeli olan kız, iki de lisan biliyordu.

Tunç Oya'dan ayrıldıktan sonra yalnızca ihtiyaç için birkaç ilişki yaşamıştı. Bunlardan bir tanesi eski sekreteri Bircan, diğerleri de iki Rus güzeliydi. Bircan çok üstüne gelmişti Tunç'un. Bir akşam Tarabya'da yenilen bir yemek sonrasında Tunç sarhoş olmuştu. Sabah uyandığında kendini Tarabya Oteli'nin bir odasında buldu. Ondan sonra da birkaç kez daha Bircan'la birlikte oldular ama Bircan'ın evlilik hayalleri, Tunç'u ailesiyle tanıştırmaya isteği ve baskısı sonunda Tunç, Bircan'ı kırmadan ayrılmaları gerektiğini söyledi. Bunu gururuna yediremeyen Bircan'ın işten de ayrılarak rakip şirkete geçmesi bir süre Tunç'un başını ağrıtmıştı ama Bircan dürüst çıkmıştı. Öyle şirket sırlarını rakip kuruluşa verecek karakterde bir kız değildi.

Karısı, kayınbiraderi Mithat ve onun nişanlısıyla birlikte The Marmara'nın çatısına en son gelişlerinin üzerinden uzunca bir süre geçmişti. Bir sonbahar gecesi olduğu için çatıda hava hafif serindi. Çevresine şöyle bir baktı, fazla da kalabalık değildi etraf. Bir köşede hararetli hararetli tartışan tanıdık bir sima görünce duraladı, evet evet bu Selvi'nin ta kendisiydi. Karşısında da kirli sakallı, hafif saçları dökük yirmi-yirmi beş yaşlarında bir adam vardı. Selvi el kol hareketleriyle adama bir şeyler anlatıyordu. Tunç, Selvi'nin kendisini görmemesi için bir kolonun arkasındaki masaya geçti. Tunç çok heyecanlandı Selvi'yi görünce, biraz da endişelendi. Selvi'nin ne işi olabilirdi böyle bir adamla? Hiçbir anlam veremedi, çünkü Selvi ona bir çocukluk arkadaşının kocasıyla sorunları olduğunu ve onun yardımına ihtiyaç duyduğunu söylemişti akşam yine erken çıkarken. Adam Selvi'yle konuşurken bir ara ayağa kalktı ve sert

bir şekilde masaya yumruk atıp, Selvi'nin üzerine yürüdü. Bereket, etrafta kimsecikler olmadığından bu hareketi yalnızca Tunç gördü. Yarım saat sonra da önce Selvi, ardından adam koşar adımlarla dışarı çıktı. Tunç, garsonu çağırarak eline yüklü bir bahşiş sıkıştırdı, Selvi'nin otelin iyi bir müşterisi olduğunu ve adı Hayri olan genç adamla da haftada bir iki kere otele geldiğini öğrendi. Tunç, Selvi'ye neler olduğunu sormakta kesin kararlıydı. Yemek sonrası eve döndüğünde, içi içine sığmıyordu, karısı Oya'yı aramak istedi. Bir duble viski daha koydu, son zamanlarda biraz yorgunluktan biraz da Oya'yı düşünmekten pek rahat uyuyamıyordu. Şimdi bir de Selvi çıkmıştı.

Sabah erkenden kalktı Tunç, spor yapmak için Dârüşşafaka Spor Tesisleri'ne gitti. Ardından da şirkete geçti. İmzalanacak bir yığın evrak, yapılacak işler derken vakit geçti. Selvi hâlâ ortalıklarda yoktu. Öğleye doğru işe gelen Selvi, Tunç'un kendisini sorduğunu öğrenince odasına gidip "Hayırdır, beni aramışsın," dedi. Tunç Selvi'nin gözlerinin şiş olduğunu ve sıkıntılı halini hemen fark etti. İki kahve söyleyip, oturmasını rica etti, bu kez Selvi tedirgin olmuştu. Tunç sesini alçaltarak, Selvi'ye dün akşam gördüklerini tek tek anlattı, ama bu arada Selvi'yi kırmamak, ürkütmemek için de yanına oturup elini tuttu. Selvi hıçkırarak Tunç'un göğsüne kapandı. "Ben bittim, mahvoldum. Babam duyar sa beni yaşatmaz," dedi. Selvi bir anda, sanki uzun zamandır yaşadıklarını anlatacak birini arıyormuş gibi konuşmaya başladı.

Kokainmandı Selvi ve tam bir yıldır da bu illeti içiyordu. Esrarla başlamıştı, üstelik de o mereti tam beş yıl içmişti. Kimse de fark etmemişti. Sigarasının içine koyduğu kırıntılardan ve çıkan kokudan pek kimse rahatsız olmamıştı. Zaten içtiği sigarada yalnızca Amerika'da satılan karanfilli bir sigaraydı ve de esrar kokusu ile karanfil kokusu birbirine karıştığı için idare etmişti uzun süre.

Seken ayağı, Selvi için çok sorun olmuştu. Ona göre erkekler onu beğenmiyor, evlenecek olsalar bile bunu sadece parası için istiyorlardı. Tunç çok üzüldü kızın durumuna. "Peki o adam kim?" dedi. Selvi adamın isminin Hayri olduğunu ve bir yıldır da birlikte olduklarını anlattı, kokaini onun bulduğunu söyledi. Selvi ile Hayri, Beyoğlu'nda bir sinema çıkışında tanışmışlardı. Selvi, evli olan çocukluk arkadaşı Sinem'le gittiği sinemanın kafesinde otururken kafenin işletmecisi olan Hayri onlara servis yapmıştı. Üniversiteyi parasızlık nedeniyle bitirememiş Urfalı biriydi Hayri. Daha birinci sınıftayken babası ölmüş, üvey annesi ve ağabeyleri onu aramaz sormaz olmuşlardı. Evin kirasını bile ödeyemeyince okulu bırakarak garsonluğa başlamış, ardından da pek çok kafe ve barda çalışmış, sonunda da eli yüzünün düzgün olması nedeniyle sinemanın hem müdürlüğünü yapmaya hem de kafesini işletmeye başlamıştı. Önceleri çok güzel gitmiş ilişkileri Selvi ile Hayri'nin. Bir gün Hayri, onu, en yakın arkadaşı Muhlis'le birlikte tuttukları Harbiye'deki bekâr evine davet etmiş. Sarılan cigaralıkların ardından kokain içmeyi teklif etmiş, bir kez de olsa denemek isteyen Selvi zamanla kokainin müptelası oluvermiş, iş yerindeki kasasında bile

kokain bulundurmaya başlamıştı. Hayri gittikçe acımasızlaşmış ve gerçek yüzünü göstermiş Selvi'ye. Bir gün Muhlis'le birlikte Selvi'ye yatma teklifinde bile bulunmuş. Kabul etmeyince de bir güzel hırpalamış kızı. Yine bir keresinde bir yandan esrar öte yandan kokain nedeniyle bilincini kaybeden Selvi kendine geldiğinde yanında hiçbir elbisesinin, çantasının olmadığını, bütün parasının, kredi kartlarının alındığının farkına varmış. Ağlamaları, yakarmaları fayda etmemiş Selvi'nin. Üstüne üstlük fotoğraflarını da çekmiş Hayri hem de Muhlis'le aynı yataktayken. Hayri ve Muhlis, Selvi'yi tehdit ederek devamlı para sızdırmışlar. Son aylarda işi daha da büyütmüşler. Selvi zorunlu olarak şirketin hesaplarından Hayri ile Muhlis'e para aktarmış. Bunları anlatırken terleyen Selvi bir ara Tunç'un ellerine yapışarak titremeye başladı.

Her şeyi dinleyen Tunç, "Bu işin sonu yok. Hemen bir çaresini bulmalıyız," diyerek Selvi'yi sakinleştirmeye çalıştı. Artık hareketlerinin farkında bile olmayan Selvi'yi durumu biraz kapalı bir şekilde izah ettiği şirket doktoruna teslim etti Tunç. Ardından Mehmet Diker'i arayarak, kızının biraz rahatsızlandığını ve hastaneye kaldıracaklarını söyledi. Aslında bir baba için çok acınacak bir durumdu. Tunç çok huzursuzdu, her şey çok ani olmuştu, ne yapacağını düşünemiyordu bile. Selvi'yi kayınpederinin görevli olduğu özel hastaneye gönderdi hemen.

Mehmet Diker'e her şeyi bütün çıplaklığıyla izah etmesi gerektiğini düşündü. Öyle de yaptı. Koskoca holding sahibi Diker yığılıp kaldı karşısında. "Allahım ne suç işledim de bunlar oldu!" diye isyan edince Tunç,

“Allah insanların hep iyi olmasını ister. Selvi’yi kazana-
cağız, merak etmeyin!” dedi ve bu pisliği temizlemek
için işe koyuldu.

Selvi’ye gelen tüm telefonların kendinden geçmesi-
ni şirketin santralına bildirdi ilk olarak. Kayınpederi
Özdemir’in bire bir Selvi’yle ilgilenmesini istedi. O ak-
şam tüm aile Selvi’nin yanındaydı. Selvi utancından ko-
nuşamıyordu. Zaten yüksek dozda aldığı yatıştırıcı ne-
deniyle de pek kendinde değildi. Özdemir, Selvi’nin iyi
bir tedaviye ihtiyacı olduğunu ama en önemli şeyin
kendisine gösterilecek şefkat olduğunu söyledi. Ardın-
dan Selvi’yi, kızı Oya’nın Amerika’da tedavi gördüğü
kliniğe göndermeyi teklif etti. Burada kalırsa dedikodu-
lar daha da çok yıkabilirdi genç kadını. Kimsenin habe-
ri olmayacaktı bu tedaviden. Mehmet Diker söylenenle-
ri, tek kelime etmeden kabul etti, çaresiz baba, üzerine
titrediği kızının yok olup gideceğinden korkuyordu en
çok. Selvi’nin çocukken intihar girişiminde bulunması-
nı aile olarak pek önemsememiş, Selvi’ye gereken psi-
kolojik tedaviyi bile ihmal etmişlerdi. Şimdi hatalarının
bedelini ödüyorlardı. Selvi’nin annesi Fahrünisa’nın ağ-
lamaktan gözleri davul gibi olmuştu. O da kızlarının
içinde en çok Selvi’yi seviyordu. Sonunda, Özdemir bü-
tün işlemlerini eski damadı Tunç’la birlikte yapacakları-
nı ve Oya’ya gösterilen ihtimamın aynısını Selvi’ye de
göstereceklerini ve Oya’nın da bu konuda kendilerine
çok yardımcı olacağını söyledi. Diker ailesi rahatlamış-
tı...

Hayri'nin tehditleri...

Bir haftalık tedavisi sırasında sık sık krize giren Selvi, yüksek dozda morfinle sakinleştirildi. Şirketin hesaplarında üç yüz milyara yakın açık olduğunu tespit etmişti Tunç. Hayri her seferinde Selvi'den fotoğrafları getireceğini söyleyerek para istemiş, fakat Selvi'yi kandırmış, aksine verdiği eroin karışımı kokain sayesinde kızla anal ilişkiye girmişti. Çok acı çekmişti Selvi tüm bu süre boyunca.

Hayri'nin Selvi'yi çok sık aradığını öğrenen Tunç, Hayri'yle görüşüp her şeyi halletmek niyetindeydi. Mehmet Diker'e danışarak yaptığı telefon konuşmasında, her şeyi bildiklerini ellerindeki fotoğrafları ve Selvi'yle ilgili her şeyi satın almak istediklerini söyledi. Hayri, Tunç'u Selvi'nin anlattıklarından tanıyordu. Selvi her para getirdiğinde Tunç'un, babasının bu durumu fark etmesi halinde hayatının sonu olacağını ve intihar edeceğini söylemesine pis pis sırtarak karşılık veriyordu. Selvi'yi kokainle sakinleştirmeye çalışıyordu. Tunç, Hayri'ye şirkette randevu vermek istemişti ama Hayri kendi kafesinde buluşmakta ısrarlıydı. Elinde bulunan Selvi'ye ait tüm fotoğrafları, negatifleri de dahil olmak üzere bir trilyon lira karşılığında teslim edeceğini söyledi. Tunç karşılıklı konuşup anlaşılabileceklerini, bu rakamın yüksek olduğunu söyledi Hayri'ye. Sonunda Hayri'nin kafesinde buluştular. Tunç işi fazla uzatmak istemediğini beş yüz milyara anlaşılmayı önerdi. Hayri'nin hiç hoşuna gitmemişti bu teklif, çünkü işin içinde Muhlis de vardı. Aslında Muhlis ile Hayri birçok gencin başını yakmıştı, sosyetenin pek çok ismine kokain bulu-

yordu. Hayri bir trilyonda ısrarlıydı, Tunç çok sinirlendi, oturup bir de pazarlık yapacak vaktinin olmadığını söyleyerek kafeden hızla uzaklaştı. Aslında bu aşağılıkları polise teslim etmek istiyordu, ama Mehmet Diker rezalet çıkar endişesiyle yanaşmıyordu bu yola. Sonunda üst düzey bir emniyet görevlisiyle konuşmaktan başka çareleri kalmadığını düşünen Tunç, her şeyi Serdar isimli görevliye anlattı. Serdar olanların detaylarını öğrendikten sonra Hayri'ye bir randevu daha vermesini ve birlikte gideceklerini söyledi.

Hayri bu kez Tunç'a parayı Muhlis'le birlikte oturdukları Harbiye'deki eve getirmesini söyledi. Başı du-manlı olan Hayri, kendisine güveni olmadığı için yanında şoförünü de getireceğini söyleyen Tunç'a hiçbir sakıncanın olmadığını belirterek saat verdi. Sonunda Hayri'nin evinde Tunç, yanında şoförü olarak Serdar buluştular. Bir köşede içtiği uyuşturucunun etkisiyle kıvrılmış yatan Muhlis uyuyordu. Tunç'un elinden çantayı alan Hayri, fotoğrafları ve negatifleri bir çöp torbası içinde uzattı. Ağzı iyice düğümlenmiş olan torbayı Serdar'ın yardımıyla açıp fotoğraflara baktılar, hepsi iğrençti. O sırada Hayri çantayı açmış paraları saymaya çalışıyordu. "Dikkat! Ev sarıldı, kimse kıpırdamasın!" sesiyle irkildiler. Tunç ve Serdar, "Ne olacak şimdi? Biz ne yapacağız?" diye telaşlanmıştı. Hayri ise bembeyaz kesildi. Kimse daha kendini toparlayamadan içeriye yirmi kişilik narkotik grubu daldı. Bir anda ne olduğunu anlayamadan Tunç'un ve Serdar'ın da bileklerine kelepçeler takıldı. Hayri ve Muhlis sürüklenerek dışarıya çıkarılırken Tunç, komisere kendilerinin bu serserilerle işi olmadığını, yalnızca başlarını yaktıkları bir genç ka-

dının fotoğraflarını almaya geldiklerini ve çantadaki paranın da bunun karşılığı olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Adam torbayı ve paraları teslim alarak hepsini bir polis minibüsüne soktu. Tunç, “Şimdi ne olacak! Gazeteciler fotoğraflarımı çekerlerse, rezil olurum!” diyerek sızlanıyordu. Pis pis sırttan Hayri, “Bu paparılara paranın üçte birini verelim yırtarız,” deyince, Serdar ayağıyla Hayri’nin suratına bir tekme attı. Hayri’nin dudağı patladı. “Ne oluyoruz abicim? Fena mı hepinizi kurtaracağım!...” deyince ikinci tekmeyle daha yedi.

Serdar dayanamamıştı. Aslında bu baskın kendi ekipleri tarafından düzenlenmişti. Uzun süredir de satıcı olarak Hayri ve Muhlis’in peşindeydiler. Sonunda Serdar’ın istediği gibi olmuştu her şey. Tunç da bunları biliyordu ama yine de korkuyordu işler ters gider diye. Hayri’den tamamen kurtulmak için böyle bir tezgâh hazırlamıştı Serdar. Tunç da Serdar da rollerini iyi yapmışlardı ama Hayri ekibine hakaret edince Serdar dayanamamıştı. Neyse ki Hayri hiçbir şeyin farkına varmamıştı. Nöbetçi savcılık Hayri ve Muhlis’i satıcı ve içici olarak tutuklayıp cezaevine gönderdi. Hem fotoğraflar hem de para kurtulmuştu. Bu arada daha sonra Serdar ve Tunç evi talan edip başka fotoğrafların olup olmadığına da baktılar. Artık Selvi için kâbus sona ermişti. Emniyet teşkilatı Mehmet Diker’i de çok severdi. Çünkü Diker’in maddi ve manevi çok yardımları olmuştu teşkilata. Bu nedenle Serdar bir başka önem vermişti bu baskına.

Amerika yolculuğu...

Selvi'nin Amerika için bütün işlemleri tamamlanmıştı. Tunç, Selvi ve annesi Fahrünisa'yla birlikte gidebileceğini söyledi Mehmet Diker'e. Aslında eski karısını çok özlemişti, böylelikle Oya'yı da görebilecekti. Zaten bir haftalık bir kayıp işlere sekte vurmazdı, üstelik yanlarında bir erkeğin olması da gerekiyordu. Mehmet Diker, hiç düşünmeden Tunç'a izin verdi. Tunç'un içi içine sığmıyordu. Kayınvalidesi ve kayınpederinin de hem kızlarını görmek hem de Özdemir Boston'da düzenlenen bir fuara katılacağı için geleceklerini söylemeleri Tunç'u daha da mutlu etti.

Oya ile Tunç'un karşılaşmaları gerçekten görülmeye değerdi. Herkesin gözleri dolmuştu. Oya titriyordu, Tunç ise konuşamıyordu. O akşam Tunç, Selvi ve Fahrünisa bir otele yerleştiler. Oya tek katlı bahçeli bir ev tutmuştu. Anne ve babasını kendi evine götürdü. Gerçekten bir mucize yaratmıştı Allah, Oya çok sağlıklıydı. İki yıla yakın bir süredir tedavi görüyordu ama artık doktorlar ilaç tedavisini kesmişlerdi. Yalnızca gıdasına çok dikkat etmesini ve bol bol spor yapmasını önermişlerdi. Ayrıca bayağı da incelmışti Oya, genç kız gibiydi. Bu arada saçlarını biraz koyulaştırmış ve kısaltmıştı. O akşam yemeği bir Türk restoranında yediler. Selvi'nin durumu çok üzümüştü Oya'yı. Bu genç kadına yardım etmek istiyordu. O da çok savaşmıştı hayatla. Selvi'nin yanına oturarak kendi yaşadıklarını ve verdiği mücadeleyi anlattı ona. Selvi hep gülümseyerek dinliyordu, aslında çok duygusal biriydi. O akşam Özdemir ve Gufuran, Tunç ile Oya'nın birlikte bir bara gitmelerini öner-

di. Ertesi gün tatil olduğu için Oya da rahattı ama Tunç sabahın köründe Selvi'yi hastaneye yatıracaktı, zaten kayınpederi de gelecekti. Çünkü hastanedeki profesör Özdemir'in Londra'da birlikte staj yaptığı arkadaşıydı. Bugün özel bir hastane sahibi olmuştu.

O akşam Oya ile Tunç birbirlerine ayrı kaldıkları sürede neler yaptıklarını bir çırpıda anlattılar, barda el ele diz dize otururken. Türkiye-Amerika arasındaki saat farkı Tunç'u değil ama Selvi ile Fahrünisa'yı çok sarsmıştı. Rahatlamaları için Özdemir, ikisine de birer ilaç verdi. Ertesi sabah onları çok yoğun bir gün bekliyordu.

Tunç bıraktığı sakalın kendisine yakışıp yakışmadığını sordu Oya'ya, Oya da saçlarının rengini ve yeni modelini, gülümseyerek baktılar birbirlerine. Sabaha karşı Oya'yı dudaklarından ateşli bir şekilde öperek evine bıraktı Tunç, kendisi de otele döndü.

Ertesi sabah Selvi'yi hastaneye yatırdılar. Her şey çok güzel gidiyordu. Bir süre Fahrünisa da kızının yanında refakatçi olarak kalacaktı. Tunç bir hafta sonra dönecekti ama kayınpederi ve kayıinvalidesi on beş gün daha kalacakları için Fahrünisa'ya yardımcı olacaklardı. Bir gün Gufran, birkaç gün de ağabeylerinin yanında kalmalarını önerince, kabul etti Özdemir karısının teklifini, aslında tek amaçları kızları Oya ile hâlâ oğulları gibi sevdikleri damatlarını baş başa bırakmaktı. Oya ve Tunç deli gibi seviştiler o gece. Tunç tekrar evlenme teklif etti Oya'ya, Türkiye'ye dönmesini istedi. Oya da Türkiye'yi çok özlediği ve birkaç ay sonra dönebileceği cevabını verdi, çünkü bir tez hazırlıyordu ve onu bitirmeliydi. Tunç sevinçten uçacaktı neredeyse. Yine her şey çok güzel gitmeye başlamıştı, ama nazardan korkuyor-

du. Oya ile Tunç, yeniden evleneceklerinin müjdesini verdiler Oya'nın ailesine. Çok mutlu olmuşlardı Özdemir ve Gufran.

Tunç dönüş gününden bir gün önce iki alyans alarak birini Oya'nın diğerini de kendi parmağına taktı, yazın ikinci kez nikâh masasına oturmaya karar verdiler. Gözyaşları içinde uğurladı Oya Tunç'u. Hâlâ eski kocasını çok sevdiğini ve onsuz yapamayacağını anlamıştı. Zaten Tunç'tan sonra hayatına hiç kimse girmemişti. Yalnızca internetten tanıştığı bir jinekologla aralarında bir yakınlaşma olmuş ama sonunu getirememişti. Zaten artık çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Selvi gün geçtikçe iyileşiyordu. Yapılan tedavi olumlu sonuç vermişti. Oya ile Selvi de çok iyi iki dost olmuşlardı. Selvi Oya'ya "benim meleğim" diyordu. Oya ile yeniden evleneceklerini Mehmet Diker'e anlattığında sevinçten havalara uçmuştu patronu ve düğün hediyesi olarak Ulus'ta bir villa alacağını söylemişti Tunç'a.

Fahrünisa, Özdemir ve Gufran'la birlikte İstanbul'a dönmüştü. Hastanedeki tedavisine Oya'nın evinden gidip gelerek devam etme kararı aldı Selvi. Zaten doktorlar da uygun gördü. Çünkü Oya bir kardeş gibi şefkat gösteriyordu Selvi'ye, bu ilgi çok iyi gelmişti genç kadına. Oya hayatın tüm güzelliklerini ona anlatıyordu. Hastanede de çok farklı hastalıklara tanık olduğu için haline artık şükrediyordu Selvi. Aynı evi paylaşmaya başladıklarından itibaren Oya'nın da Selvi'nin de yaşamı çok daha güzelleşmişti. Oya, Selvi'ye mutlaka bir sevgilisi olması gerektiğini söylüyordu. Hastanedeki James adlı doktor genç kadınla yakından ilgileniyordu.

Birkaç kez yemeğe çıktılar birlikte. Selvi de James'ten çok hoşlanıyordu ama ailesinin yabancı bir erkeğe nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu, ayrıca James'in iyi bir işi vardı ve Amerika'daki yaşamından memnun görünüyordu. Selvi aklını kurcalayan bu soruları Oya'ya açtı. Bir gece hep birlikte yemeğe çıktılar. Oya da James'i çok beğenmişti, ama adam Amerika hayranıydı, Türkiye'yi yalnızca merak ediyordu. Selvi hayal kırıklığına uğramamak için James'le arkadaş olmayı denedi. Aslında James'in Selvi'ye olan yakınlığı da daha çok dostçaydı. Selvi artık daha kuvvetliydi, James'le dost olmak onun da hoşuna gidiyordu.

Bir hafta sonu Oya'nın internette tanıştığı doktor arkadaşı Frank ve Frank'ın yakın arkadaşı George adlı bilgisayar mühendisiyle birlikte yemeğe çıktılar. Gerçekten çok eğlendiler o akşam, George tüm gece boyunca Selvi'yle yakından ilgilendi. Selvi de oğlanı çok sevimli buldu. George'un da çocuklukta geçirdiği bir kaza nedeniyle sağ elinde dört parmak vardı. Selvi'ye göre bu bir kusur değildi. Selvi kendi durumunu anlattı uzun uzun George'a. O gece George ile Selvi arasında karşı koyamadıkları bir ilişki başladı. Türkiye'ye dönüş tarihi yaklaştıkça Selvi mutsuz oluyordu. George da çok kaptırmıştı kendini, hastaneye bile Selvi'yle gidiyordu artık.

Bu kadar yakınlaşmalarına rağmen daha birlikte olmamışlardı. Selvi yaşadıklarını geride bırakıp, bir türlü cesaretini toplayamıyordu. Sürekli öne sürdüğü en önemli neden de George'un asla Türkiye'ye yerleşmeyeceğini düşünmesiydi. Selvi de Amerika'da yaşayamayacağına göre böyle bir ilişki çok anlamsızdı. Oya ısrarla "Belli olmaz aşk bu, adamın burada kimi kimsesi yok.

Ben Frank'dan öğrendim. Gelebilir istersen," dese de, Selvi'yi ikna edemiyordu. Bir akşam yine dört kişi çıktıkları yemekten sonra George Selvi'yi evine davet etti. George'u artık ikisi de tanıyorlardı, böyle bir teklif karşısında Oya Selvi'yi kabul etmesi için cesaretlendirdi. George'un evi zaten Oya'nın bir arka sokağındaydı.

Önce George ve Selvi'yi bıraktılar, Frank da Oya'ya bir barda içki içmelerini önerdi. Geç olmasına rağmen Oya Frank'ı kırmak istemedi. Çok iyi bir insandı Frank, Tunç olmasaydı hayatında Frank'a âşık olabilir, yaşamını Amerika'da sürdürebilirdi belki. Bar dönüşü George'un evinin önünden geçerlerken Oya bir an irkildi, evin önü polis kaynıyordu. Frank da şaşırmıştı. Evin çevresi sarı bir bantla çevrilmiş, kapının önünde bir ambulans ve polis arabaları bekliyordu. Oya ve Frank arabadan inip bir polis memuruna neler olduğunu sordu. Polis memurunun açıklamasını dinlerken bir an bayılmamak için yandaki direğe tutundu Oya. "Uzun süredir peşinde olduğumuz ve internette tanıştığı pek çok kızın ırzına geçen ve sonra da onları öldüren bir katilin peşindeydik, bugün iş üzerinde yakaladık," diye anlatıyordu olanları.

Frank da George'u Oya gibi internette tanımıştı ve tam üç aydan beri de arkadaşlıklar. Frank ne diyeceğini bilemiyordu, o çocuksu yüzüyle gülümseyen, duygusal, içine kapanık George'un bunları yapmasını bir türlü açıklayamıyordu kendine. O sırada kalabalığın içinde iki polisin arasında Selvi görüldü. Oya, çılgıncasına Selvi'ye doğru koştu, "Bebeğim ne oldu sana?" diye haykırdı. Selvi şoktaydı. Hiçbir şey konuşamıyordu. Kadın polis, "Ucuz kurtuldu" dedi yalnızca. Bu arada üs-

tü başı kan içinde kafası yarılmış bir şekilde George'u polisler kelepçelemiş, arabaya bindiriyorlardı. Selvi'yi de bir polis arabasına bindirdiler, Oya ile Frank onları takip etti. Selvi çok sarsılmıştı ama kedinin çabuk topladı. Oya ve Selvi bundan hiç kimseye söz etmeme kararı aldılar ve iki hafta sonra Türkiye'ye döndüler. Artık ikisinin de önünde yeni bir hayat vardı.

Korkunç Tesadüf

Korhan sonunda New York'taydı, buna hâlâ inanamadığı gibi bir hayal âlemindeydi sanki. Ünlü bir cerrah olan babası Arif, hayatında en önem verdiği hatta gözünden bile sakındığı oğlunu Amerika'ya göndermeye çok zor karar vermişti. Mezuniyetinden sonra ne yapıp edip, amacına ulaşmıştı Korhan da.

Çok ünlü bir cerrahtı Arif, uzun yıllardır çalışıyordu. Bir özel hastanede bölüm başkanıydı ve ayrıca kendi muayenehanesi de vardı. Korhan babasının mesleğini yapmayı çok istemişti, hatta Tıp Fakültesi'ni bile kazanmıştı. Ancak, Arif ısrarla mimar olmasını istemişti oğlunun ve Türkiye'de en iyi doktorun bile fazla refah içinde yaşamadığına inandırmıştı oğlunu. Arif haksız da değildi, yıllardır gece gündüz çalışmasına rağmen babasından kalan Bebek'teki lüks dairesini saymazsak ancak Bodrum'da bir yazlık alabilmiş, bir de iki evladı-

na iyi bir eğitim sağlamıştı. Ayrıca bir Opel arabası vardı. Bir kolejde tarih öğretmeni olan eşi Mahide'yle birlikte kendilerince huzurlu bir yaşam sürdürmeye yetiyordu kazandıkları.

Arif'in gözünde zaten ne trilyonlar ne de lüks bir yaşam vardı. Biricik oğluna istediği eğitimi vermişti, iyi bir mimar olmuştu oğlu. Kızı Asude de Eczacılık fakültesini bitirmiş ve çok iyi bir evlilik yapmıştı. Armatörlük yapan ünlü Kodamanoğulları'na gelin gitmişti. Asude'nin kocası Hakkı, sevgili karısına Yeniköy'de şık bir eczane açmıştı. Hakkı'nın bu tavrı biraz muhafazakâr olan ailesini kızdırmıştı ama gelinlerini çok seviyorlardı, üstelik dünürleri Arifi de hem doktor hem de insan olarak çok takdir ediyorlardı. Hatta Kodamanoğulları küçük kızları Merve'yi de Korhan'la baş göz etmek istiyorlardı. Bu birlikteliği Arif de kızı Asude de çok istiyordu ama Korhan Merve'yi çok beğendiği halde evliliği kırklı yaşlarında yapmayı kafasına koymuştu. Daha şimdiden girdiği iki yarışmada projeleri birinci seçilmiş, Türkiye'nin en ünlü inşaat şirketleri ona talip olmuştu, ancak Korhan Şehir Planlaması üzerine de yüksek lisans yapmak istiyordu. Okulda öğrendiği İngilizceyi yeterli bulmuyordu. Hem ihtisasını yapmak hem de İngilizcesini ilerletmek için New York'a gitmeyi kafasına koymuştu.

Bir zamanlar çok sevdiği ama daha sonra nefret ettiği ilk eşi Sacide'den dünyaya gelmişti oğlu Korhan. O tarihlerde Eskişehir'de genç bir doktordur Arif, Sacide de aynı hastanede çalışan bir hemşiredir. Çok güzel bir kız olan Sacide'yle ailesinin tüm itirazlarına rağmen evlen-

mişti. Hatta bu yüzden babası iki yıl onunla konuşmamış ama annesi evladının hasretine daha fazla dayanamamış ve onu affederek gelinini de bağrına basmıştı. Fakat babası yıllarca oğlunu affetmemişti. Ta ki beyninde bir ur olduğu ortaya çıkıp, oğlu tarafından ameliyat edilinceye kadar.

Eskişehir'deki görevini tamamlayan Arif, ardından İzmir Devlet Hastanesi'nde başhekim yardımcılığına atanmıştı. İzmir'in en güzel semtlerinden Güzelyalı'da deniz manzaralı bir daire tutmuşlardı. Zaten ucuz bir şehir olan İzmir'de, gelirlerine babadan kalan Bebek'teki evin kirası da eklenince Arif, artık karısını çalıştırmama kararı almıştı. Yeni doğum yapmış olan Sacide bu karara başta karşı gelmiş fakat sonunda anlaşılmışlardı. Aslında Sacide çok sıkılıyordu bütün gün evde oturmaktan, oturdukları apartmanda anlaşılabileceği pek kimse de yoktu. Hanımlar bir araya gelip altın günleri düzenliyor, börekleri, kurabiyeleri, tatlıları yiyor, bol bol dedikodu yapıyorlardı. Apartman sekiz katlıydı. Her katta bir daire vardı. Giriş katında Mithat adında bekâr bir dişçi oturuyordu. Evin bir kısmını muayenehane olarak kullanıyordu. İkinci katta da bir emlak bürosu vardı. Üçüncü katta kendileri oturuyorlardı. Bir gece Arif, sızlayan dişi nedeniyle apar topar komşuları olan bu genç diş doktorunun kapısını çalmış, Mithat uykudan kalkmış ve çok samimi davranarak yardımcı olmuştu. Ve aralarında bir dostluk başlamıştı. Tesadüf ikisi de tavla hastasıydı. Arif ile Mithat tavla atarken, henüz yeni emeklemeye başlayan Korhan çoğu zaman tavlanın pullarını dağıtarak onların keyfine limon sıkardı, ama o kadar sevimli bir çocuktaki Mithat bile Kor-

han'a bayılıyordu. Onu her geldiğinde dizine oturtup hoplatıyordu. Hatta bir seferinde Korhan Mithat'ın üstüne işeyince herkes olaya kahkahalarla gülmüştü...

Kısacası dünyaları hareketlenmişti genç doktor Mithat sayesinde. Hatta bazen sinema ve tiyatroya gitmek istediklerinde Mithat, Korhan'a bakıyordu. Sacide de sebze yemeğini çok seven Mithat'a özellikle çok sevdiği kıymalı ve pirinçli ıspanak yemeği yapıp götürüyordu.

Kimse ne olduğunu anlamadı...

Bir akşam komşular Arif'in dairesinden gelen büyük bir gürültü duydular. Gecenin üçünde kimse ne olduğuna bir anlam veremedi. Hiç samimiyetleri olmadığı için de kimse cesaret edip kapılarını çalamadı. Sadece Sacide'nin sesi duyuluyordu, "Yapma, yalvarırım yapma!" diye ağlıyordu kadın. Ardından günlerce apartmandakiler ne Sacide'yi ne Arif'i ne de oğulları Korhan'ı gördü. Kapıcı, bir gece yarısı Arif Beylerin taşındığını ama karısı Sacide Hanım ve oğlu Korhan'ın yanında olmadığını söyledi komşulara. Arif, kapıcı Hüsam'a Adana'ya tayininin çıktığını, oğlu ve karısını ev tutup önceden gönderdiğini söylemişti. Kapıcı ve asansör parasını da kapıcıya vererek hakkını helal etmesini istemişti. Bu taşınmanın ardından da bir ay sonra dışçı Mithat'ın muayenehanesine "satılık" levhası asıldı.

Arif aniden tayinini istemişti, üstelik Anadolu'ya. Kimse bu kadar başarılı bir cerrahın niye Anadolu'ya tayinini istediğini anlamamıştı. Sonunda Adana'da bir devlet hastanesinde işe başladı Arif. Oğlu Korhan'a bakacak orta yaşlı bir kadın buldu çünkü Sacide'yi haya-

tından söküp atmıştı, nedenini ise bir Allah bir de kendisi biliyordu.

Sacide'yi unutmak kolay olmadı Arif için. Korhan iki yaşına geldiğinde oğluna yaptığı doğum gününde ağlamamak için kendini zor tuttu. Bereket Korhan henüz küçüktü ve ne olduğunun farkında değildi. Soranlara Korhan'ın annesini, bir trafik kazasında kaybettiklerini anlatıyordu. Bu acıklı öykü bütün hastaneyi bir süre yasa boğdu. Hastanenin Başhekimisi Mustafa hiç evlenmemiş, elli beş yaşında çok beyefendi bir adamdı, Mahide adında bir de öğretmenlik yapan kız kardeşi vardı. Mustafa, Arif'e hayrandı, özellikle de çalışmalarına. Bu yıllar içerisinde Arif doçentliğe yükselmişti. Tıp Bayramı'nda Seyhan Otelinde düzenlenen baloda Arif, başhekimisiyle aynı masada oturdu, Mahide'yi de ilk kez orada tanıdı. Çok güzel bir kızdı, Adana'da ne toprak ağaları, ne sanayiciler istemişti ama Mahide herkese burun kıvrırmıştı. Onun akıllı parada değil, sevebileceği sözüne güvenebileceği bir erkekteydi.

O gece Arif ile Mahide koyu bir sohbete dalmışlardı. Onları bu derin sohbetten Mustafa İnan'ın, "Çocuklar yeter artık, dünyayı mı kurtarıyorsunuz! Bakın, ne güzel müzik, kalkın dans edin!" demesi uyandırdı. Arif yıllar sonra ilk kez bir kadınla dans ediyordu. Bir an için Mahide'yle göz göze geldiler, ikisi de heyecanlanmıştı. Elleri ter içinde kaldı Arif'in, Mahide onu rahatlatmak için oturmak istedi. Bu ilk karşılaşmayı yemekler, sine ma ve tiyatro keyfi takip etti ve tam iki ay sonra da Arif'in evinde iki şahit, beş konuğun huzurunda evlendiler. Mahide mükemmel bir kadındı, daha ilk günden Korhan'a şefkatle sarıldı. Henüz iki yaşında olan Kor-

han artık Mahide'yi annesi bildi. Korhan beş yaşındayken Asude dünyaya geldi.

Yıllar geçtikçe, Arif ünlü bir cerrah oldu. Korhan üniversite sınavlarına hazırlandığı sırada Arif, İstanbul'da bir özel hastanede bölüm başkanı oldu. Bebek'teki muhteşem evden kiracıyı çıkardılar ve buraya yerleşttiler. Yeni arkadaşlıklar kurdular ve dostlar edindiler.

Amerika'da hasret dolu günler...

Korhan ilk kez yurtdışına çıkıyordu, üstelik kimi kimsesi de yoktu. Onu transfer etmek isteyen ve özellikle de Rusya'da büyük inşaat işleri yapan firmanın akıllı patronu bütün işlemleri yaptırmıştı. Alfa İnşaat'ın sahibi Karadenizli Mehmet Hocazade uzaktan Kodamanoğulları ile de akrabaydı. Zaten Korhan Alfa'nın açtığı bir yarışmada birinci seçilince yıldızı parlamıştı. Mehmet Hocazade babasıyla konuşmuş bir bakıma da sponsor olmuştu Korhan'a, ayrıca Türkiye'ye döndüğü an Korhan'ın kendi şirketlerinde çalışma zorunluluğu olmadığını, amacının Korhan gibi aydın ve başarılı gençlere yol açmak olduğunu söylemişti. Böyle bir fırsatı geri tepmezdi Korhan, Arif de sesini çıkaramamıştı, oğlunun geleceği söz konusuydu.

Korhan kendisini havaalanından alan orta yaşlı bir şoförle kalacağı New York 52. Cadde'deki apartman dairesini çok merak ediyordu. Hiç bilmediği bir dünyanın içindeydi, kocaman bir metropoldü New York. Tam yirmi beş yıldır New York'ta yaşayan ve artık Türkçe'yi biraz unutan şoför Cevat havaalanına karşılamaya gelmişti, Hocazadelerin otuz beş yıldır yanında çalıştırdık-

ları bu adam tek tanıdığıydı koca şehirde. Cevat kan davasından kaçıp geldiği New York'ta çok yardımsever bir adam olan Mehmet Hocaşade'nin hem korumalığını yapmaya hem de tüm işlerini yürütmeye başlamıştı. Çok çalışkan ve becerikliydi.

Sohbet ede ede geldiler Korhan ile Cevat, bir valiz vardı yalnızca yanında, bir de dizüstü bilgisayar ve fotoğraf makinesi. Dev gibi bir binanın on beşinci katında yalnızca bir yatak odası, Amerikan tipi bir mutfak ve de küçük bir tuvalet ile banyodan ibaret daireye çıktılar birlikte. Aslında burası çok büyük bir daireydi ama yıllarca önce bölmüşü burayı Mehmet Hocaşade. Büyük kısmını kendisine, stüdyo olan bölümü de konuklarına ayırmıştı. Korhan çok sevdi bu minik daireyi. Hafta sonu olduğu için yapacak hiçbir iş yoktu. Pazartesi sabahı okula başlayacaktı. Koskoca iki gün ve gece vardı en az, bulunduğu bölgeyi tanımak için. Cevat Efendi'den marketin, her ihtimale karşı taksi durağının, metronun, en yakın hastanenin yerini öğrendi. Gerekli telefon numaralarını defterine kaydetti. En keyiflisi televizyonda iki Türk kanalı vardı. Biri CNN diğeri de TRT. Mehmet Hocaşade bazen New York'ta uzun süre kaldığında, Türkiye'de olan biteni bu kanallardan takip ederdi. Söylentiye göre Mehmet Hocaşade'nin Amerika'da bir dostu ve bu dostundan olma da bir kız çocuğu vardı. Bu nedenle de yılda en az dört-beş kez New York'a gelip giderdi. Hepsi dedikoduydu bunların aslında, Mehmet Hocaşade çapkın bir erkekti ama öyle dostu falan yoktu. Sahnelerin ünlü bir assolistiyle uzun süren bir macera yaşamıştı. Hatta bu hanımefendi assoliste bir ev ve araba almış, bir de kasetini yapmıştı.

Korhan New York'a kısa sürede, hiç zorluk çekmeden alıştı. Tek sıkıntısı ailesine duyduğu özlemimdi. Telefon parası nedeniyle onlarla aldığı kartla dışarıdan, telefon kulübesinden konuşuyordu.

Müthiş tesadüf ve kararan dünyalar...

Zaman hızla ilerliyordu, Korhan, Hindistanlı Raj ve İngiliz Lisa'yla çok yakın arkadaş olmuştu ama akli fikri bir an önce okulunu bitirip dönmek olduğundan pek dışarıya çıkmıyordu. Raj ve lezbiyen olan Lisa'yla çok sık evde toplanıyorlar, herkes değişiklik olsun diye kendi ülkesine özel tatlar taşıyan yemekler yapıyordu. New York'a geldikten sonra Merve'ye karşı içinde daha güzel duygular yeşermeye başlamıştı, zaman zaman telefonla görüşüyor, mesajlaşıyorlardı. Bayram ile Noel tatili arasında tam bir hafta vardı, uzun Noel tatilini fırsat bilip İstanbul'a gitmeyi kafasına koymuştu, iple çekiyordu tatili Korhan. Hiçbir harcama yapmıyordu. Bu arada kız kardeşi Asude'nin bebek beklediği haberi onu çılgına çevirdi.

Tüm hazırlıklarını tamamladı Korhan, herkesin hediyelerini özenle seçti, uçağın kalkışından bir saat önce havaalanındaydı, içi içine sığmıyordu. Türkiye'deyken ülkesini bu kadar özleyeceğini söyleselerdi, asla inanmazdı. Zaman zaman yurtdışında uzun süre kalan arkadaşlarından özlem hikâyeleri dinlemişti ama hiçbiri inandırıcı gelmemişti o zamanlar.

Uçağın kalkışına on beş dakika kala orta yaşlı, çok sık ama başı türbanlı bir hanım ve çok güzel bir genç kız Korhan'ın yanına oturdu. Kadın ancak uçak kalkarken

Korhan'a eğilerek, "Hayırlı yolculuklar evladım," dedi. Gözleri zümrüt yeşili olan genç kız ise gülümseyerek aynı temenniyi diledi. Korhan da karşılık verdi. Kızın büyüleyici gözleri, zeki bakışları, simsiyah saçları Korhan'ı büyülemişti. Yirmili yaşlarında olan kız adının Merve olduğunu, uzun yıllardır New York'ta yaşadığını babaannesine bayram tebriğine gideceğini söyledi. Korhan şaşırdı, "Ne güzel, Türkiye'de yaşayan kız arkadaşımın adı da Merve," dedi. Türbanlı orta yaşlı kadın fazla konuşkan değildi ama çok güler yüzlüydü. Yanağının iki yanında çok güzel gamzeleri vardır. Tıpkı Korhan'ninki gibi. Yemek sırasında Korhan ile Merve sohbeti koyulaştırdı. Korhan kendisini ve Amerika'ya gelme nedenlerini anlattı bir bir Merve'ye. Merve ise Türkiye'de gezdiği yerleri anlattı. Annesi meme kanserine yakalandığı için Amerika'ya geldiğini, uzun süren tedavilerden sonra bir göğsünün alındığını ama atlattığını söyledi. Korhan orta yaşlı kadına sevgiyle bakarak "geçmiş olsun teyzeciğim," dedi. Türkiye'de de çok başarılı ameliyatların yapıldığını, babasının da ünlü bir cerrah olduğunu anlattı. Merve, "Kim?" diye sorduğunda Korhan, "Profesör doktor Arif Karayalçın," cevabını verdi. Orta yaşlı kadın neye uğradığını şaşırmıştı, elindeki çay bardağına zor hâkim oldu. Bereket, koridor kısmında oturduğu ve ara koltukta kızı Merve olduğu için Korhan bu şaşkınlığının farkına varmadı. Eğilerek Korhan'a bu kez daha dikkatli baktı, gözlerinden yaşlar süzülmeğe başlamıştı. Kızının yanında oturan, öz be öz oğluydu. "Tanrım kalbim duracak neredeyse" sözlerini tekrarlıyordu sürekli olarak. Tırnaklarını ellerine geçirmişti farkında olmadan, kan içinde kalan ellerine cebinden mendilini çıkararak bastırmaya çalıştı. Kimsenin görmemesi gerekliydi bunları.

Şimdiye kadar hiçbir haber alamadığı, trafik kazasında öldüğünü söyledikleri oğlunu görmüştü ya artık huzur içinde ölebileceğini düşündü.

Dişçi Mithat'ın Güzelyalı'daki eve geç saatte gelişini, ona olan aşkını itiraf edişini, üzerine çullanmasını ve tam bu sırada da hayatta tek sevdiği adamın, kocasının eve gelişini hatırladı. Arif'in beylik tabancasıyla Mithat'ı vurmak istemesi, kendisinin ise yalvararak "yapma!" deyişi gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçti, gözleri doldu. Gözlerinden akan yaşları kontrol edemedi artık. Hiç savunma hakkı vermemişti Arif ona. Bereket, Mithat delikanlı adam çıkmıştı, Sacide'yi o gecedен sonra annesinin evine yerleştirmişti. Evleninceye kadar da eli eline değmemişti Mithat'ın. Sonra İzmir'i terk ederek yeni bir hayat kurmuşlardı, yıllar sonra da kızları Merve dünyaya gelmişti. Korhan uyurken sevgiyle baktı ona Sacide, yıllardır göremediği hasretinden kanser olduğu oğlu yanı başındaydı ama ona dokunamıyordu hâlâ...

Modacının Hazin Sonu

Türkiye'nin en saygın modacılarından biriydi Ekrem Yılmaz. Sanat, sosyete ve podyum dünyasının ünlüleri ona bir kıyafet diktirmek için yarış halindeydi. En büyük medya imparatoru ailenin gece ve gündüz kıyafetleri de onun atölyesinden çıkıyordu. Başından bir evlilik geçmiş, boyunca da bir kızı vardı. Kızı Feryal annesi Yaz'la birlikte İsviçre'de yaşıyordu. Senede birkaç kez özellikle bayram günlerinde aile bir araya geliyordu. Ayrıca her yaz Ekrem'in Çeşme'deki muhteşem villasında bir hafta ailece tatil yapıyorlardı. Ekrem'in yaşamında en sevdiği günlerdi bunlar, İzmir'de yaşayan Hacı annesi, iki kız kardeşi, enişterleri ve üç yeğeniyle kızı Feryal ve eski eşi Yaz hep bir arada olurlardı.

Babası Selim Yılmaz'ı bir beyin kanaması sonucunda kaybedince, ailenin tümünü Ekrem adam etmişti. Ba-

bası İzmir'in sayılı ayakkabı tüccarlarından biriydi ayrıca da emlak zenginiydi. Karısı Mesude'ye düşkünlüğüyle bilinen Selim, ilk çocuğu erkek olunca mahallede bayram ilan etmiş ve orta yere kurdurduğu kazanlarda yemekler yaptırıp fakir fukaraya dağıtmıştı. Oğluna karısının isteği üzerine Alp adını koymuşlardı, ama Selim'in annesi huzursuzluk çıkarınca vefat eden babası Ekrem'in adını koymak zorunda kalmışlardı. Ancak isim savaşı uzun yıllar sürmüş, Selim'in ailesi oğlana Ekrem derken, karısı Mesude'nin ailesi de Alp demeyi sürdürmüştü. Sonunda Ekrem ismi galip gelmiş, Alp unutulmuştu. Ekrem yedi yaşındayken Yılmaz ailesinin ikinci çocukları dünyaya geldi ve adını Zeynep koydular. Selim, "Allah'ın hakkı üçtür" deyip çocuk sayısını üçlemişti, ama yine kızları olmuştu, bu kez seçtikleri isim Yasemin'di.

Meslek lisesinin ardından Moda Tasarımı okumuştı Ekrem, babası aslında oğlunun modayla giyim kuşamla bu kadar ilgilenmesine hep karşı çıkmıştı. Tüm itirazlara rağmen şık giyinmeyi çok seven Ekrem sonunda kendisine meslek olarak modacılığı seçmişti. Gerçi bu işin merkezinin İstanbul olduğunu biliyordu, ama babası sağlığında asla izin vermemişti İstanbul'a yerleşmesine, meslekteki ısrarı sonucunda da babası İzmir'in en lüks semti Alsancak'ta çok şık bir showroom açmıştı Ekrem'e. İkiçeşmelik'te de içerisinde altmış kişinin çalıştığı bir atölyesi vardı. Gelinlik, tuvalet ve abiye kıyafetler dikerek başladı bu işe Ekrem. Babasının iş güç kurulduktan sonra bile "Oğlum, bu iş yumuşakların işi," demesine aldırış etmeden yükseldi.

Karısı Yaz ile de Alsancak'taki showroom'da tanışmışlardı. Yaz, İzmir'in saygın ailelerinden Tamarilerin güzelliği dillere destan olmuş kızıydı. Bir akrabalarının düğünü için Ekrem'in dükkânından tuvalet seçmeye gelen Yaz ile Ekrem daha sonra çok iyi arkadaş olmuşlardı. Zaten mesleki merakları da uyuşuyordu. Yaz da tasarım okumuştı, ailesine ait mücevher salonunda vitrinde sergilenen tüm takıların tasarımlarını o yapıyordu. Tanışmalarının dördüncü ayında görkemli bir düğünle evlendiler. İki sene sonra da kızları Feryal dünyaya geldi. Çok mutlu bir evlilikleri vardı.

Mutluluklarını bozan ilk olay Ekrem'in babasının ani bir beyin kanamasıyla vefat etmesi oldu. Aslında bu ani beyin kanamasının nedeni küçük kız Yasemin'in mahallenin en serseri oğlanlarından, taksi şoförlüğü yapan Tayfun'a kaçmasıydı. Çok yakışıklı bir çocuktan Tayfun ama serserinin tekiydi, koleje giden Yasemin'in aklını başından almıştı. Çocukluğundan beri fingirdek bir kızdı Yasemin de, bu yüzden zavallı annesi hep endişe ediyordu küçük kızı için. Mahallede ne kadar erkek çocuğu varsa Yasemin onlarla haşır neşir olur, evcilik oynardı. Dersleri çok iyi olmasa Mesude, Yasemin'i babasının yanında çalıştıracaktı ama çok başarılıydı. Okul müdürünün oğluyla bile flört etmişti ancak bu kez Tayfun dişli çıkmıştı. Birkaç kez Yasemin ile Tayfun'u ulu orta gezerlerken yakalayan Ekrem ikisinin de kulağını çekmişti ama nafiye. Tayfun, Yılmaz ailesinin kendisi gibi birine kızlarını vereceğine inanmadığı için sonunda kızı kaçmaya ikna etmişti. Yasemin lise sondayken kaçmıştı Tayfun'a, nikâhtan bir hafta sonra da Selim Yılmaz baş ağrılarıyla Özel Sağlık Hastanesi'ne kaldırılmış, iki

gün sonra da ölüm haberi gelmişti. Aile her şeye rağmen biraz da Ekrem'in baskısıyla Yasemin'e sahip çıkmıştı.

İstanbul yolu ve çatırdayan evlilik...

Ekrem daha babasının sağlığında işleri iyice geliştirmişti. İstanbul'da da bir mağaza açan Ekrem'in ünü İzmir Moda Fuarı, ardından İstanbul Moda Fuarı'nda yaptığı defilelerle tüm Türkiye'ye ulaşmıştı. Ardından Adana ve Antalya'da da birer showroom açtı. Bu işin İzmir'den zor yürüyeceğini biliyordu ama babası sağken yerinden kıpırdamayı aklından bile geçiremiyordu. Babasının ölümünün ardından Ekrem annesiyle görüşerek İstanbul'a yerleşeceğini açıkladı. Annesi bu kadar mal mülkle kendisinin ilgilenemeyeceğini söyleyerek Ekrem'den öncelikle mirası pay etmesini istedi. Tüm kardeşler annelerinin bu talebi üzerine bir toplantı yaptılar. Mesude'ye kendisinin oturduğu beş dairelik apartmanı bıraktılar. Zaten Mesude kocasının ölümünün ardından hayata küsmüş, kendini sadece dinine vermişti. Basmagne'deki ayakkabı dükkânını Tayfun'a bıraktılar. Bir süredir Tayfun taksi şoförlüğünü bırakmış, ailenin kendisini affetmesiyle birlikte yanlarında çalışmaya başlamıştı bile. Karısı Yasemin'le birlikte bu mağazanın idaresini çok güzel yürütüyorlardı. Ekrem oturdukları evi de onların üzerine geçirdi. Bir de Bornova'da bir arazi verdi onlara. Zeynep ve eşinin hali vakti yerindeydi ama evleri öyle pek güzel değildi. Güzelyalı'daki deniz manzaralı daireyle, babasının Toyoto Jeep'ini ve iki daireyi daha Zeynep'e verdi çünkü Zeynep'in biri özürlü olan ikiz çocukları vardı. Zaten dairelerden birini de Ekrem özürlü yeğeni Dilruba'nın üzerine yapmıştı.

Kavgasız gürültüsüz paylaşıldı babalarından kalanlar. Mesude, kurban bayramında hacca gitti, ardından da Nakşibendi tarikatına girip kapandı. Aslında çocukları, onun bu kadar erken yaşta kapanmasını pek istememişlerdi ama yapacakları bir şey de yoktu. Ekrem İzmir'deki atölyenin başına Yaz'ın kız kardeşi Selma'yı geçirdi. Alsancak'taki showroom zaten iyi bir ekibin elindeydi. İstanbul'a yerleşmeye karısı Yaz başından beri karşı çıkıyordu, ailesinin şirketinin başındaydı, işine öylesine bağlıydı ki hamileliğinin sekizinci ayına kadar gidip gelmişti işe. İşini İstanbul'a taşıması mümkün değildi. Ekrem de artık karısının evde oturmasını ya da çok istiyorsa İstanbul'daki showroomun başına geçmesini istiyordu. Ekrem'in bu konudaki kararlı tutumu Yaz'ın canını sıkıyordu, zaten bir süre sonra da Yaz ile Ekrem arasında kişilik çatışması başladı.

İstanbul'a yerleşmelerinin daha birinci yılında aralarında büyük kavgalar çıktı. Ekrem çevre edinmek için çok sık gece dışarı çıkmaya başlamıştı. Gece hayatını hiç sevmeyen Yaz da ısrarla evde oturup kocasını bekliyordu. Kocasını sabaha karşı eve geldiğinde ise beklemekten iyice asılmış yüzüyle Ekrem'e tek kelime bile etmeden yatıyordu. Yine Ekrem'in sabah ezanı okunurken eve geldiği bir gün Yaz'ın valizini toparladığını ve kızı Feryal'i de giydirip salonun ortasında kendisini beklediğini gördü. Biraz da aldığı alkolün etkisiyle Ekrem, "Ne o bana gözdağımı vermek istiyorsun. Kızımı bırak kendin nereye gidersen git!" demişti. Henüz altı yaşında olan Feryal uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturarak, anne ve babasının bağırışlarını şaşkın şaşkın dinlerken hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Yaz kızını çekiştirerek ko-

casının elinden kurtarmış ve ardından kapıyı çarparak çıkıp gitmişti. Ardından da Ekrem'e boşanma belgesi gelmişti. Mahkeme kızı Feryal'i annesine vermişti. Kızından ayrı kalmak Ekrem'i yıkmıştı ama çaresiz kalınca kendini daha çok gece hayatına ve içkiye verdi. Sonunda Yaz ile dost olmayı başardı. Feryal'in ortaokuldan sonra İsviçre'de bir okula gitmesini uygun görmüşlerdi. Ekrem kızının istikbali için bu ayrılığa katlanabilirdi. Ayrıldıktan sonra Yaz'ın pek çok kısmeti çıkmıştı ama genç kadın asla evlenmeyi düşünmüyordu, çünkü kendisini kızına adamıştı, zaten aklı ne kadar kızsız da hâlâ Ekrem'deydi. Ama gururu ve mantığı üstün geliyordu hep...

Ekrem için yeni bir hayat...

Her yaz tüm aile Ekrem'in Çeşme'deki yazlığında buluşmaya devam ediyordu. Ekrem bu sefer Yaz'ın da iznini alarak, hayatına bir süre önce giren ve de evlenmeyi düşündüğü Funda'yı ailesiyle ve kızı Feryal'le tanıştırmak üzere Çeşme'ye getirdi. Ancak Funda'yı ailesine nasıl tanıştıracacağı konusunda Ekrem henüz bir plan yapamamıştı. Funda hem Ekrem'den tam yirmi yaş küçüktü hem de evine temizliğe gelen Şaziye'nin kızıydı.

İlkokulu zar zor bitiren Funda, daha sonra annesinin yanında yardım için evlere temizliğe gitmeye başlamıştı. Ekrem evini değiştirirken Şaziye de kızı Funda'yı yardım etsin diye getirmişti yanında. Çok güzel ütü yapıyordu Funda, işte Ekrem'in evine ütü yapmaya geldikleri gün tanıştılar.

Mankenler kadar güzeldi Funda ama tam bir köylü güzeli, ağzında kocaman bir çiklet, başında dalgalı, kumral saçlarını tutturuğu papatyalı kocaman bir toka, altında eski bir kot pantolon, üzerinde ise kolsuz bir bluz vardı. Bluzun üzerinden ortaya çıkan iri, güzel memelerinin uçları daha ilk gün Ekrem'i tahrik etmeye yetmişti. Zaten karısı Yaz'dan ayrıldıktan sonra Ekrem'in hayatına doğru dürüst biri girmemişti. Defileler sırasında tanıdığı bazı ucuz mankenlerle ufak tefek ilişkiler yaşamıştı. Bir keresinde mide ağrısı nedeniyle gittiği hastanede bir hemşireye tutulmuştu, ama onunla da ilişkisi yalnızca seksten öteye geçmemişti. Artık saçları kırlaşan, hafif göbek yapmaya başlayan Ekrem eskisi gibi tenis de oynamıyordu. Son yaptırdığı tahlillerde de vücudunu yağlı bulmuştu doktoru. Şakayla karışık, "Azizim seni hayata döndürecek genç bir sevgili şart!" demişti sanki geleceği görür gibi.

Taşınma ve temizlik işlemleri bir hafta sürmüş ve bu süre zarfında Funda eve gidip gelmişti. Bir sabah kahvaltıyı Funda hazırlayıp getirmişti balkonda oturan Ekrem'e. Ekrem bir gece önce çok içtiği için başına balyozla vurulmuş gibi hissediyordu. Funda'dan iki ilaç istedi, genç kız ilaçları getirdikten sonra, "İsterseniz başınıza masaj yapayım," deyince geri çevirmedi bu teklifi. Çok güzel parmakları vardı, incecik, kalem gibi parmakları başında gezinirken Ekrem birden erkeklik organının hareketine geçtiğini fark etti, terledi ve utandı. Funda'yı ne yapıp edip elde etmeli, başka türlü olmayacak diye düşünüyordu bir yandan da. Masajın ardından yatak odasına gidip biraz daha uzandı. Funda'nın evin içinde dolaşırken çıkardığı sesler heyecanını daha da artırmıştı.

Şaziye İstanbul'a geldiği günden itibaren Ekrem'in evine gelip gidiyordu. İyi tanıyordu aileyi. Ne diyecekti ki kadına Ekrem, "Kızınızı çok beğendim, ödünç verir misiniz?" mi! Güldü kendi kendine. Başı kazan gibiydi, hâlâ sağlıklı düşünemiyordu. O gün işe gitmedi, Funda'yla daha çok birlikte olmak için de bir fırsattı bu. Sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. Şaziye'ye kızının böyle evlere gidip, ona buna hizmetçilik yapacağı yerde bir meslek öğrenmesinin daha uygun olacağını söyledi. Onu kendi atölyesinde işe başlatacağını hatta defilelerinde, ekspozisyonlarda manken olarak çıkaracağını belirtti. Şaziye çıldırmıştı sevinçten. Kızı kurtuluyordu, kimsenin pisliğini temizlemeyecekti artık. Kendisi gibi hizmetçi denilmeyecekti güzel kızı Funda'ya.

Ertesi sabah Funda Ekrem'in evine geldi. Birlikte şoförün kullandığı 500 CEL Mercedes'le atölyeye gittiler. Emektarı Zekiye'ye teslim etti Funda'yı Ekrem. Ağzındaki çikleti atmasını ve onun gibi güzel bir genç kıza hiç yakışmadığını söyledi. Funda kıpkırmızı olmuştu. Çok değil on gün içinde makastarlığı öğrendi, ilkokul mezunuydu ama çok zekiydi. Funda'nın mesaiye kaldığı bir akşam, geç olduğu için Ekrem Funda'yı evine bırakma teklifinde bulundu. Şaşırmıştı genç kız, titreyerek "Siz mi! Nasıl olur? Arabanızla bizim oralara giremezsiniz, yollar çamur içinde. Biz Zeytinburnu'nda oturuyoruz. Hem babam sizin beni eve götürdüğünüzü görürse ne der," dedi. Ekrem nerede oturduklarını çok iyi bildiğini, annesi çok uzun zamandır yanında çalıştığı için de zaman zaman kendisiyle dertleştiğini, ağabeyini, kardeşini ve de babasını iyi tanıdığını, ona asla karşı koyamayacaklarını söyledi.

Funda kusursuz bacakları, incecik beli, kalem gibi parmakları, diri göğüsleri, kiraz dudakları, siyah zeytin gibi gözleriyle gerçekten çok güzeldi. Arabaya doğru giderlerken kızı özellikle arkadan seyreden Ekrem'in kızın hafifçe sallanan poposuna baktıkça içi eriyordu. Şoföründen arabayı aldı, Funda'yı da yanına oturturdu ve yola koyuldu. Genç kızın yanında büzülerek oturmasına kızarak "Güzel bir kızsın öyle zavallılar gibi köşeye büzülme, cesaret gelsin biraz," dedi. Funda ne diyeceğini şaşırmıştı. O gecenin ardından Ekrem birkaç kez daha mesai bitiminde Funda'yı evine bıraktı. Son mesai bitiminde Funda'ya çok yorulduğunu bir şeyler yiyip içmek isteyip istemediğini sorduğunda Funda şaşırarak, "Sizle mi?" diye kısık bir sesle konuşurken Ekrem, Funda'nın sözlerinin devamını dinlemeden onu çok sık gittiği Yeniköy'deki balıkçı Yelken'e getirdi. Bir duble susuz rakıyı bir dikişte içti. Ardından ikinciyi doldurdu, Funda'ya da bir kadeh şarap söyledi ama genç kız hayatında hiç içki içmediğini ve içemeyeceğini söyledi. Ekrem'in zorlamasıyla eline aldığı kocaman kadeh az daha Funda'nın elinden kayacaktı. Ekrem'i kırmama adına bir yudum aldı Funda, yüzünü ekşiterek hemen masaya bıraktı kadehi. Ekrem artık konuşmanın zamanı geldi diye düşünüyordu. Dördüncü kadehin ardından kendisine masumane bakan Funda'nın elini tutarak, "Benimle evlenir misin?" dedi. Genç kız ne diyeceğini bilemedi böyle bir teklif karşısında, dili tutulmuştu şaşkınlıktan. Elini çekmek istedi ama yapamadı. Aslında o da çok beğeniyordu Ekrem'i ama o tüm Türkiye'nin tanıdığı ünlü bir modacı, trilyonların sahibi bir işadamıydı ya kendisi zavallı bir hizmetçinin kızıydı. Ağzından

zorla, “Nasıl olur, benle mi?” sözleri çıktı. Ekrem, “Olur bir tanem, niye olmasın? Masallardaki, Türk filmlerindeki gibi olur her şey. Evimin hanımı olacaksın. Seni ailemle tanıştıracam. Kendi aramızda bir nikâh yapacağız,” diye devam etti konuşmaya. Funda hâlâ konuşmıyordu, dili tutulmuştu. Fakir kız ve zengin adam hiç kıpırdamadan birbirlerine bakakaldılar bir süre, mutlu sonla bitsin istiyorlardı hikâyeleri.

*Esrarkeş ağabey, ayyaş baba ve
dayak cennetten çıkma...*

Ekrem bu kez Funda’yı evlerinin bulunduğu köşede değil, kapılarının önünde bıraktı. Aslında o kadar heyecanlıydı ki Ekrem, arabadan inip Funda’nın ailesine her şeyi açıklamak ve “Kızınızla izin verirsiniz evlenmek istiyorum,” demek istiyordu, ama kayınpeder adayı Fazıl’ın alkolik, kayınbirader adayı Hüsnü’nün de esrarkeş ve hapçı olduğunu biliyordu. Az mı ağlamıştı Şaziye ona. Az mı işe gözü morarmış halde gelmişti kadıncağız. Sabahleyin her şeyi Şaziye’yle konuşmanın daha uygun olacağını düşündü Ekrem.

Eve gitti, bir duble viski koydu, balkonda Aretha Franklin dinleyerek hayal kurdu. Acaba annesi, kardeşleri, ayrıldığı karısı ve özellikle de kızı ne diyecekti bu beraberliğe, evliliğe? Kimse umurunda değildi Ekrem’in, seviyordu çünkü. Cahil bir kızdı Funda, arkadaşları belki çok tenkit edecekti onu, ama önemli olan kendi aşkıydı, ne görürse Funda, onda görecekti. Üstelik sosyete de ne kevaşeler vardı geçmiş boktan olan. Şimdi ise kendilerine hanımefendi denilen. Üstelik Fun-

da cahildi ama çok akıllı bir kızdı, biraz eğittikten sonra neler olurdu neler diye düşünerek sabahı zor etti Ekrem.

Kalktığında Şaziye ortalığı topluyordu, fakat kadıncağız çok üzüntülü görünüyordu, Ekrem bir kahve istedi. Başı yine kazan gibiydi. Bir ilaç istedi ardından Şaziye'den, balkona çıkıp temiz hava aldı biraz. Şaziye kahveyi masaya bırakırken Ekrem, "Ne o Şaziye Hanım yüzünüzden düşen bin parça," diyerek kadını yoklamaya çalıştı. Şaziye utanarak, "Efendim size nasıl söyleyeyim, bilemiyorum. Bu gün belki Funda işe gelmeyecek, daha doğrusu gelemeyecek," dedi. Ekrem şaşırmıştı, "Nasıl yani, ne demek bu!" diye sordu. Şaziye akşam olanları bir çırpıda anlattı. Funda'nın eve geç gelmesi ve ağzının alkol kokması babasını çıldırtmış, ağabeyi de işe karışarak, kıza türlü işkenceler yapmışlar, evden kovmaya kalkmışlar, küfretmişlerdi. Esrarkeş ağabey Hüsnü bir de bir güzel dövmüştü Funda'yı, "Sen orospu mu olacaksın!" diye bağıra bağıra. Kızcağızın yüzü gözü morarmıştı dayaktan. Funda annesine söylemişti Ekrem'le buluştuğundan ve Ekrem'in evlenme teklifinden söz etmişti. Akşam evde olanları iki gözü iki çeşme ağlayarak, hatta hıçkırarak anlatırken birden, "Galiba sizinle birlikteymiş Funda," dedi. Ekrem bunun üzerine Şaziye'nin karşısındaki koltuğa oturdu. Söze nasıl başlayacağını pek bilmiyordu fakat Şaziye demek ki bir şeyler biliyor diyerek içinden geçirdi, hiç olmazsa bu biraz işini kolaylaştırmıştı. "Ben kızınız Funda ile evlenmek istiyorum," dedi bir çırpıda. Şaziye dün akşam yaşadığı şoktan sonra bu kez heyecanlandı, bunu Ekrem'in ağzından duymak başkaydı çünkü. Demek ki kızının anlattıkları gerçektir.

Zaten Funda çocukluğundan beri çok dürüst bir kızıydı. Hiç yalan söylemezdi. Hatta bir keresinde babasına çok kızmış ve cebinden para çalmıştı. Annesi sıkıştırtınca da itiraf etmiş ve bunu sırf babasını öfkelen-dirmek için yaptığını açıklamıştı. Şaziye bayılacak gibi oldu. Koskoca Ekrem Bey, cahil bir hizmetçinin kızıyla nasıl evlenebilirdi! “Funda bana bazı şeylerden söz etti Ekrem Bey, ama yalvarırım size kızımı ziyan etmeyin!” dedi. Ekrem “İstersen bu akşam gelir hemen nişan yüzüklerini takarız,” deyiverdi. Bundan böyle de evin işlerine bakacak güvenilir birini bulmasını ve artık hizmetçilik yapmasını istemediğini söyledi. Koskoca Ekrem Yılmaz’ın kayınvalidesi olacaktı. Şaziye’ye teklifinin ciddiyetini anlatmak için Ekrem onlara Etiler’de kiracısı yeni çıkan bahçe katını vereceğini ve ailece oraya yerleşeceklerini tüm aileyi aylığa bağlayacağını söyledi. “Senin o haylaz oğlanı da olmazsa bizim toptan bölümüne yerleştiririz, kumaş indirimine bakar. İleride de ona bir ehliyet uydurur, başka işlere koştururuz. Sonra da başını bizim atölyeden bir kızla bağlarız. Düzene girer. Kocanı da tedavi ettiririz, olmazsa ona da bir bekçilik işi veririz. Çalışırsa haytalar seninle de uğraşmazlar,” dedi. Şaziye birden yerinden fırlayarak Ekrem’in ayaklarına kapandı. Böyle bir teşekkürü beklemeyen Ekrem, kadıncağızı dirseklerinden tutarak kaldırdı, şefkatle saçını okşadı...

Yıldırım nikâhı ve ilk gece...

Ekrem akşama bir kutu çikolata ve çiçek alarak Zeytinburnu’ndaki yarısı teneke, yarısı tahta eve gitti. Ev kocaman bir salon, iki yatak odası ve derme çatma bir

mutfaktan ibaretti, ama tertemizdi, yer minderleri ve uzun bir divan vardı salonda. Merdaneli bir çamaşır makinesi, derme çatma, kırık dökük bir buzdolabı, Nuh Nebiden kalma bir tel dolabı da mutfakta duruyordu. Şaziye'nin Yeşim adlı bir de ilkokula giden kızı vardı, çok akıllı ve derslerinde başarılı bir kızdı. Ekrem'e kapıyı Yeşim açmıştı. Bir köşede büzülmüş duran Funda Ekrem'i görünce hemen ayaklandı, kızın yüzü gözü şiş ve morluklar içindeydi, alt dudağı patlamış, sol kaşının üstünde de belirgin bir yarık vardı. Önceki gecenin izlerini elinden geldiğince kapatmaya çalışmıştı Funda, hafif bir makyaj yapmış ve saçlarını her zamanki gibi toplamamış dağınık bırakmıştı. Soba kenarında oturan Hüsnü'nün yeni kalktığı şiş gözlerinden belliydi. Ara sıra tombalacılık yaparak sigara satan Hüsnü, Ekrem'e öyle bir baktı ki, Ekrem tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Baba Fazıl minderin üzerinde oturuyordu Ekrem'i görünce hafifçe yerinden doğrularak ayağa kalkmak istedi aslında, oğlu Hüsnü'ye oranla daha saygılı davranmıştı Fazıl ama Ekrem müsaade etmedi. Hemen yanına gidip elini sıktı. Fazıl önünde bir tabak içinde duran peynirden çatalıyla küçük bir parça ağzına götürdü ve çay fincanından bir yudum sek rakı alarak, "Hoş geldiniz fakirhaneye. Karım Şaziye sizden çok söz ediyor. O hayırlı işi de sabah açıkladı. Ne diyelim, sizin gibi birisi bizim aileyi kendisine layık görmüşse iftihar ederiz," dedi. Ekrem sözü fazla uzatmadan, "Kızınızla en kısa süre de evlenmek istiyorum. Bugün bu nedenle buradayım. Müsaade ederseniz de hemen bu gece yüzükleri takmak istiyorum. Bundan böyle tüm ailenin yaşamı garanti altında. Minik Yeşim'in eğitimini ben üstlendim. Dilerse-

niz size de bir iş veririm, Hüsnü'ye de. Benim ailemin tamamı İzmir'de, burada ailem siz olacaksınız," diye devam etti.

Cebinden iki tane alyans çıkararak Fazıl'a uzattı ama Fazıl'ın yerinden kalkacak hali yoktu, Funda köşesinden olanları takip ediyordu sessizce. Şaziye'nin sevinçten içi içine sığmıyordu. Ekrem kendi işini kendi gördü. Funda'nın parmağına yüzüğü geçirdi, diğerini de kendi parmağına taktı. Ardından kahveler içildi, Ekrem çıkarken hayli dolgun bir zarfı masanın üzerine bıraktı. "Üzerinize bir şeyler alırsınız, cep harçlığı yaparsınız. Nasıl olsa nikâh öncesi sizi Etiler'e taşıyacağım. Evin derlenmesi için biraz zaman lazım. Boya yaptıracam, içinden yeni kiracı çıktığı için ev biraz dökük durumda," dedi, Funda'yı yanağından öperek evden çıktı. Kızın o savunmasız hali, şiş içindeki yüzü bütün gece gözünün önünden gitmedi. Ekrem'in kapıdan çıkmasıyla Hüsnü hemen masanın üzerinde duran zarfı aldı, hoyratça yırtarak açtı. Pırıl pırıl yirmi milyonluk banknotlar yere saçıldı, Hüsnü ceplerini doldurmaya başladı. Fazıl ise minderde sızmıştı ve hiçbir şeyin farkında değildi. Şaziye "Ne yapıyorsun? O parayı sana esrar, hap alasin diye bırakmadı Ekrem Bey, kızı ailesine götürecektir üzerine bir şeyler alsın diye bıraktı. Hem bu ayın kirasını ödeyeceğiz daha," diye bağırmaya başladı. Hüsnü annesini itelediği gibi cebine sokuşturduğu paralarla ayakkabılarının arkasına basarak kapıyı hızla çarpıp çıktı. Şaziye de arkasından söylenmeye başladı, "Bu oğlan asla adam olmaz, inşallah ölüsü gelir bir gün," diyerek oğluna beddualar okuyordu kadın.

Sabahı zor eden Ekrem, Şaziye'nin gürültüsüyle yattıktan kalktı. Yanında kendinden hayli genç bir kadınla gelmişti, "Bu Duriye Ekrem Bey, kendisi bu işleri iyi bilir. Güvenilirdir. Ağabeyimin karısı olur. Uygun görürseniz ev işlerinizi bundan sonra Duriye görür," diyerek yanındaki kadını tanıttı. Eli, yüzü düzgün hanım hanımcık bir kadındı Duriye, hemen işe başlamasını söyledi Ekrem, bu arada bir hafta boyunca Şaziye'nin de gelmesini ve ev düzenini yeni kadına öğretmesini istedi.

Funda'nın iş gittiğini öğrenince sinirlenen Ekrem, Şaziye'ye çıkışarak kızının nikâha kadar evden çıkarması gerektiğini, kendisinin ona iyi göz kulak olmasını tembihledi. Önemli bir görüşmesi olduğunu daha sonra Funda'yı atölyeden alacağını, birlikte hem alışveriş yapıp hem de yemek yiyeceklerini söyleyerek çıktı.

İl Bankası'nın Genel Müdürü Hüsam Coşkun'la randevusu vardı Ekrem'in. Aslında Hüsam ile İsviçre'deki bir bankaya paralarının transferini yapıyordu. Türkiye'deki siyaset ve ekonomiye pek güvenmiyordu Ekrem. Kızı ve bakmakla yükümlü olduğu işçileri vardı, belki hata ediyordu parayı dışarıya kaçırmakla ama en yakın arkadaşları da hep aynısını yapıyordu. Ekrem öğleye doğru atölyeye uğradı, hayırlı haber çok çabuk ulaşmıştı atölyeye. Makastar ve şef Fatma, "Hayırlısı olsun. Büyük şans Funda kızımız için," diyerek tebrik etti. Ekrem Funda'ya iş elbisesini çıkarıp, atölyede ne kadar şahsi eşyası varsa almasını ve ofisine gelmesini söyledi, artık Funda çalıştığı yerin patroniçesiydi ve buna göre davranması gerekiyordu.

Öğle yemeğini birlikte Nişantaşı'nda Mezzaluna'da yediler. Funda çatalın ve bıçağın hangi elle tutulacağını

bile bilmiyordu. Ekrem işinin biraz zor olduğunu anladı ama eğitecekti Funda'yı ve Ekrem Yılmaz'ın karısı olarak da çevresi onu parmakla gösterecekti. Yemek sonrası Funda'ya, "Sana Beymen'den birkaç parça bir şey alalım. Çeşme'de giyersin. Senin şimdi hiçbir şeyin yoktur," dedi. Yaklaşık birkaç milyarlık şık kıyafetler alındı Funda'ya. Genç kız bir rüya âleminde yaşıyor gibiydi.

Bütün sorun babadan ve ağabeyden izin alıp Funda'yı İzmir'e götürmekti. Şaziye, yeni hizmetçi Duriye'yi eve getirirken, mahallelinin hemen dedikoduya başladığını, kahvede Hüsnü'ye ve Fazıl'a nikâh tarihini sorduklarını söylemişti. Teliyle duvağıyla ana evinden çıkmalıydı Funda Şaziye'ye göre. Her anne gibi o da o güzel günü yaşamalı, görmeliydi. Ekrem öyle çalgılı, çengili alaturka bir düğün düşünmüyordu fakat Funda tabii ki her genç kız gibi gelinlik giymek istiyordu. Ekrem'in dili varmıyordu ama ne de olsa bir kenar mahallede yetişmişti. Sonunda Ekrem sade bir tören yapıp, Funda'nın yakını üç-beş kişiyi çağırıp bu işi ailesine Funda'yı tanıtmadan resmileştirmeye karar verdi. Kızı İzmir'e başka türlü götüremezdi. Zaten Funda'yla birlikte olabilmek için deliriyordu, bugüne değin bir tek dudağının ucundan öpebilmişti, kızı korkutmak ve ürkütmek istemiyordu.

Kararını verdi Ekrem, çok seviyordu Funda'yı onun ve ailesinin istediği türden bir düğün yapacaktı. Tutacaktı güzel bir salon, teliyle, duvağıyla çıkaracaktı Funda'yı evinden. Daha sonra da ailesiyle tanıştıracaktı, düğünü saklayacaktı bir süre. Özellikle annesini kırmak istemezdi Ekrem çünkü çok değerliydi onun için. Annesi-

nin izni olmadan pek bir şeyler yapmak istemiyordu ama öte yandan sevdiği ve uğruna ölümü bile göze alabileceği Funda vardı. O akşam Funda'yı eve bırakırken yarın bütün evraklarını hazırlamasını istedi. Gün alacaktı. Gelinliği atölyede diktirecekti. Funda çok heyecanlandı, Ekrem ilk kez iki eliyle Funda'nın başını kendine doğru çekti ve dudaklarından heyecanla öptü. Genç kızın titrediğini fark etti. Ekrem yine ilk kez bir soru sordu: "Hiç flörtün oldu mu? Çok güzel bir kızsın seni beğenen çok erkek olmuştur." Aslında mahallenin tüm delikanlıları Funda'nın peşindeydi ama eli bıçaklı, hapçı, gözü dönmüş esrarkeş ağabeyinden tüm mahalle çekiniyordu. Değil Funda'nın yanına yaklaşmak, ona yan gözle bile bugüne değin kimse bakmamıştı. Şaziye de çok namuslu bir anneydi, mankenleri kışkandıracak kadar güzel olan Funda'yı aç kurtlardan korumak için de özel gayret göstermişti. Funda'yı tabiri caizse dizinin dibinden ayırmıyordu.

Funda heyecanla annesine Ekrem'in nüfus cüzdanını istediğini ve yarın evlilik için işlemlere başlayacağını söyledi "Peki nasıl olacak kızım, düğün nerede yapılacak. Bunları da bir konuşsaydın ya," diye sitem etmeye başlayınca, Funda, Ekrem'in sabahleyin annesiyle tüm detayları konuşacağını söyleyerek kadını susturdu. Yemeğe oturdular. Zaten üç kişiydiler, Şaziye, Funda ve Yeşim. Zeytinyağlı bakla ile etli taze fasulye yapmıştı Şaziye. Funda'nın en sevdiği yemeklerdi bunlar. Bir de Yeşim'in yemeğe doyamadığı çikolatalı puding, sofralarında bayram vardı. Şaziye, kocasına seslendi, bir iki lokma yemesini söyledi. Fazıl'ın avurtları çökmüş, bir deri kemik kalmıştı, hiç yemek yemediği gibi sürekli de

içiyordu. Bir parça beyaz peynir, bir domates, salatalık ve çay bardağında susuz rakı, sabah, öğlen, Fazıl'ın tek gıdasıydı. Yalnız sabahları zift gibi demli iki bardak çayı arka arkaya yuvarlar ve ardından da bir yarım saatliğine kahveye giderdi Fazıl. Öğle saatlerinde de hava güzelse kapı önüne kurardı içki tezgâhını.

Son beş yıldır böyleydi Fazıl. Onu yaşamdan, çalışmaktan soğutan olay aslında uğradığı bir iftiraydı. Bir türlü hazmedememişti. Çalıştığı fabrikada gece bekçisiydi, bir gece hırsızlar fabrikayı soymaya kalkmışlar, Fazıl'ı da hastanelik etmişlerdi. O zamanlar ağzına yudum alkolün koymazdı Fazıl. Hastaneden çıktıktan sonra, Fazıl'la ilgili bir soruşturma açılmıştı çünkü hırsızlardan bir tanesi Fazıl'ın mahallesinden serserinin tekiydi. Patronu bu serseri ile Fazıl arasında bir ilişki olabileceğini düşünmüş ve Fazıl temiz çıktığı, suçsuz olduğu halde onu işten çıkarmıştı. O günden sonra bitmiş erimişti adamcağız, Şaziye biliyordu adamının ne kadar gururlu olduğunu ama zavallı kadının da yapacağı pek bir şey yoktu. Bu olayı o tarihlerde Ekrem'e açmış, Ekrem de Fazıl'ı işe almak istemişti ama Fazıl gururuna yedirip bir türlü Ekrem'in yanına gitmemişti. Şaziye, yemekte hep bunları düşündü. Bir de oğlu Hüsnü'yü. Ne yapacaktı bu haylaz, hapçı, esrarkeş oğlanla?

Ağzındaki lokmayı yavaş yavaş çiğnerken kapı hızlı hızlı çalmaya başladı, yüreği ağzına geldi Şaziye'nin. Funda koşturup açtı kapıyı. Ağzı burnu dağılmış, üstü başı perişan halde Hüsnü duruyordu karşısında. Hüsnü'nün başına gelen ilk olay değildi bu aslında. Ayda bir kez yüzü, gözü darmadağınık gelirdi eve ya zabıtalardan ya da polisten kaçardı, ya da diğer tombalacılar-

la müşteri kapışması yaparlarken verdi dayağı. Doğru dürüst yemek yemediği, tam on bir yaşından beri de esrar, hap içtiği için çelimsiz bir çocuktü. İlkokulu bile bitirememişti. Şaziye hemen Hüsnü'yü yerdeki minderlerin üzerine yatırdı. Ne yemek kalmıştı ne de keyif. Yüzünü, gözünü ispiertolu pamukla temizlerken "Ah be oğlum yine kiminle kapıştın, bir gün öldürecekler seni," diye söyleniyordu. Hüsnü oflayıp, puflayarak annesinin yüzüne ters ters baktı. Uzun süredir de vücudu su yüzü görmemişti, ekşi ekşi kokuyordu. Şaziye, "Sana su ısıtayım bir güzel yıkan kendine gelirsin," dedi. İtiraz etmedi Hüsnü ama canı çok yanıyordu.

Ertesi sabah, Ekrem Şaziye'ye iki milyar daha verdi. "Çoluk, çocuk düğün için üzerinize bir şeyler alırsınız. Biz nikâhtan sonra İzmir'e gideceğiz. Düşündüm en uygununun bu olacağına karar verdim, nikâh yapmadan kızınızı İzmir'e götürmek istemedim. Gerekirse orada da da bir tören düzenleriz. Dönüşte de sizi eve yerleştireceğim, senin hayırsız oğlan ne yapıyor?" diye sordu. Şaziye ne anlatabilirdi ki. Ekrem cevabını beklemeden, "Yarın bana gönder de şunu işe başlatayım," diye devam etti. Şaziye o dağılmış suratla Hüsnü'yü işe gönderemeyeceği için kem küm etti ve "Şimdi şu düğün telaşını atlatalım bir Ekrem Bey, sonra gelsin isterseniz, siz de telaşınızı atarsınız," dedi. Ekrem de makul karşıladı bu öneriyi.

Evlilik işlemlerini Ekrem'in şoförü yürütüyordu. İki günde tamamlandı her şey. Ekrem çok yakınlarının davet edilmesini istedi Şaziye'den. Atölyeden de birkaç kişi çağırdılar. Altmış-yetmiş kişilik bir düğün olacaktı. İlk gece için Ekrem Çırağan Kempinski'de süit bir oda

ayırıttı. Gittiği kuaför salonu Veysel'in kadın bölümünden Funda ve ailesi için randevu aldı. Her şeyi en ince detayına kadar düşünüyordu. Funda'yı mutlu etmeliydi, çünkü o mutluluğa layık küçük bir kızdı.

Düğün günü gelip çattı. Funda bir peri kızı kadar güzeldi beyaz gelinliği içinde. Saçı topuzdu, Funda'yı daha uzun boylu yapmıştı bu saç, üstelik de asil bir hava vermişti. Düğün telaşı nedeniyle daha da zayıflamış, belinin inceliği, kalçalarının güzelliği daha çok ortaya çıkmıştı. Ekrem bir an önce bu gürültünün sona ermesini istiyordu. İmzaların ardından, Ekrem ile Funda kısa bir dans gösterisi yaptılar. Bir süre sonra Ekrem kimselerin kendilerinin farkında olmadığını, herkesin pistte tepindiğini fark etti. Düğün yemeği kusursuzdu, viski bile vardı. İçkiler su gibi akmış, yemekler masalarda kalmıştı. Herkesin iyice eğlenceye daldığını görünce fırsat bu fırsattır diyen Ekrem Şaziye'ye söyleyerek salondan çıktı. Fazıl düğüne gelmiş, fakat bir kenarda sızıp kalınca, Ekrem şoförüyle eve göndermişti adamı. Hüsnü ise ortalıklarda deli danalar gibi dolaşıyordu, ne haplanmış ne de esrar içmişti. Evin reisi gibiydi Hüsnü, lacivert takımları çok yakışmış, delikanlı gibi ortaya çıkmıştı.

Çırağan Kempinski'nin asansöründen çıkarken Funda'nın bacakları titriyordu. Ekrem çakır keyif olmuştu ama Funda bir kadeh şarabı zor içmişti. İlk defa geldiği bu muhteşem otel odasında ne yapacağını şaşırdı Funda. Bu şaşkınlığından bir sandalye çekip oturdu ve Ekrem'in yüzüne bakmaya başladı. Ekrem de bu kadar tecrübesine rağmen aynı şaşkınlığı yaşıyordu. Masanın üzerinde duran şampanyayı patlattı önce. Bu ge-

ce çok sarhoş olacaktı. Funda'ya da bir kadeh doldurdu biraz rahatlamasını ve heyecanının yatışmasını istiyordu. Başının hafifçe döndüğünü hissetti. Midesi de bulanıyordu. Yatak odasına geçti Funda, ardından da Ekrem. Genç kız yatağın üzerindeki ipek geceliğe baktı. Ekrem ilk gece için her şeyi düşünmüştü. Ekrem'e soyunacağını söyleyerek odadan çıkmasını isteyen Funda'ya, Ekrem "Bir tanem ben senin artık kocanım benim önünde soyunacaksın bundan sonra. Hiç gizli saklımız olmamalı," diyerek kızı önünde soyunmaya ikna etmeye çalıştı. Funda "Utaniyorum, lütfen" deyince zorunlu olarak çıktı odadan. Funda yavaş yavaş üstündekileri çıkardı, yatağın üzerinde duran mavi şık ipek geceliği giydi. Sabahlığını da üzerine geçirdi, terliklerini giyerek topuz olan saçını açıp salona çıktı.

Yaklaşık kırk beş dakika süren bu üst değiştirme sırasında Ekrem salonda iyice kafayı bulmuştu. Funda Ekrem'in yanına gelirken o minik kalbinin pır pır attığını hissetti. Koskoca Ekrem'in de bacakları titriyordu. Funda'nın elini tutarak kendine çekti Ekrem, dudaklarını dudaklarıyla birleştirdi, çılgınca öpmeye başladı. Ardından da kucağına aldı Funda'yı, yatak odasına kadar kucağında taşıdı. "Başım dönüyor ne olur yapma," diye fısıldadı Funda. Dinlemedi ve yatağın üzerine attı Funda'yı Ekrem. Önce sabahlığını sıyırdı üzerinden ardından da geceliğinin askılarını indirdi. Pespembe meme uçlarını öpmeye başladı, Funda'nın vücudu titriyordu, meme uçları dikleşmiş, kadınlık organı ıslanmaya başlamıştı, Ekrem pantolonunda hissetti ıslaklığı. Gömleğini çılgınca çıkardı. Ardından da pantolonun düğmelerini çözdü ve tepinerek çıkartıp yatağın başucuna bıraktı.

Kendini kaybetti Ekrem, çılgınca sevişmeye başladı ama tutamıyordu kendini, erkeklik organı dimdik olmuştu, çok dardı Funda'nın vajinası, "Çok acıyor," dedi Funda. Heyecanlandı Ekrem birden boşaldı. "Allah kahretsin" dedi içinden ama çok geçmeden yine sertleşti. Normalden uzundu Ekrem'in organı, bu nedenle ilk karısı Yaz'la da ilk geceleri zor geçmiş, hatta çok kan gelmişti. Sonunda odada bir çığlık duyuldu, Funda hıçkırarak ağlamaya başladı. Ekrem, Funda'nın vücudunu kendi vücudu ile birleştirdi. Saçlarını okşadı, onu sarıp sarmaladı. Şefkatle kulağına "Yavrum affet beni canını acıttıysam, sen benim hayatımdaki en güzel şeysin," dedi...

Ailenin tavrı Ekrem'i çıldırtıyor...

Hafta sonunu otelde geçirdiler. Hiç yorulmadan defalarca çılgınlar gibi seviştiler. Funda artık eskisi gibi utanmıyordu. Pazar sabahı tüm aileyi kahvaltıya çağırdı Ekrem, ama yalnızca Yeşim ile Şaziye geldi. Şaziye babasının çok kötü olduğunu söyledi Funda'ya, ağzından kan geldiğini ama çok ısrar ettikleri halde bir doktor getirmelerine izin vermemişti Fazıl. Ekrem de üzül-müştü ailenin durumuna, Şaziye'nin sırtını sıvazlayarak, İzmir dönüşü kocasını bir özel hastaneye yatıracağını ve tüm bakımını üstleneceğini söyledi. Yeşim'in gözleri kıpkırmızı olmuştu ağlamaktan. Babasını çok seviyordu Yeşim, ona bir şey olursa yaşayamayacağını söylüyordu. Fazıl da küçük kızına âşık bir babaydı. Çok üzülüyordu aslında ortalıkta don gömlek sarhoş gezmekten, sağa sola kusmaktan.

Ekrem bir ara Funda ile annesini ve kız kardeşini yalnız bıraktı. Funda çok mutlu olduğunu her şeyin bir rüya gibi olduğunu annesine heyecanla anlattı. Ekrem çıkarlarken yine bir zarf uzattı Şaziye'ye, "Biz yokken sıkışmayasınız. Fazıl Bey'e bir şeyler olursa lazım olur. Bu arada Duriye Hanım'ı da yalnız bırakmazsanız, ara sıra eve uğrarsanız seviniriz," dedi. Şaziye ve Yeşim asansöre binerken, Ekrem Funda'yı kucakladı, yine çılgınca sevişmeye başladılar.

Ertesi sabah İzmir'e gitmek üzere havaalanına doğru yola çıktılar. Funda ilk kez İstanbul'un dışına çıkmanın ve uçağa binmenin heyecanını yaşıyordu. Ekrem ona Beymen'den aldıkları pantolon takımını giymesini söyledi. Valize de birkaç parça eşya atıldılar.

Ekrem ile Funda'yı İzmir havaalanında Tayfun karşıladı. Tayfun çok düzelmişti, babasının ayakkabı dükkânının beş metre ötesinde bir ikinci dükkân daha açmışlardı. Kimse Tayfun'un adam olacağına inanmıyordu ama maşallah hem hakikatli çıkmış, annesi Mesude'ye sahip olmuştu hem de işleri çok güzel yürütüyordu. Keşke babası sağ olsaydı da bu günleri görseydi diye içinden geçirdi Ekrem. Tayfun arabayı kullanırken dikiz aynasından arka koltuğa oturan Funda'ya bakıyordu, kendisini yakalayan Ekrem'e Tayfun, "Yenge çok güzel ağabey," dedi mahcup bir şekilde.

Otobandan kırk beş dakikada Çeşme'ye geldiler. Ekrem'in villası Altın Yunus'un hemen yanındaydı. Deniz kenarındaki villada on tane yatak odası, her odanın içinde de özel tuvalet ve banyosu vardı. Özenerek yaptırmıştı Ekrem burayı. Arsayı yıllar önce babası almış, Ekrem'de bu arsa üzerinde mimar bir arkadaşına kendi-

sinin çizdiği villayı yaptırmıştı. Herkes bahçede çay faslındaydı. Yıllardır değişmemişti bu alışkanlık, annesinin yaptığı kurabiye ve poğaçalarla saat 16:00 gibi masa kurulur, herkes toplanır hem sohbet eder hem de o nefis poğaçaya ve kurabiyeleri götürürdü. Ekrem, Funda'nın elini tutarak girdi bahçeye. Annesi tepeden tırnağa süzdü gelin adayını. Funda önce kayınvalidesinin elini öptü, ardından tek tek tanıştırdı herkesle Ekrem'in eski karısı Yaz biraz soğuk duruyordu. Kızı Feryal sadece merhaba deyip içeriye kaçtı. Kardeşleri Zeynep ve Yasemin ise daha samimi davrandılar Funda'ya. Mesude gelini beğenmişti beğenmesine ama bu kadar genç olacağını tahmin etmemişti. Bu birlikteliğin aşk ve sevgiye dayandığını kendisine inandırmak istiyordu.

Akşam Tayfun bahçede mangal yaktı, rakı içip etlelerinden yediler, daha sıcak bir ortam yakalamışlardı. Feryal ve Yaz yine doğru dürüst konuşmuyorlardı Funda'yla. Bir ara Ekrem kızıyla birlikte mutfağa doğru yürüdü. Feryal'e, "Benim küçük meleğim baban çok mutlu, ne olur onun mutluluğunu bozma. Funda çok iyi bir kız. Onunla arkadaş olmanı istiyorum," dedi. Feryal hiç tepki vermeden babasının yüzüne baktı, bu durumun geçeceğine inanıyordu Ekrem. Akşam saati geldiğinde, Annesi, Ekrem'e yan yana iki odayı ayırdıklarını söyledi. Ekrem bir şey söylemedi annesine, Funda'yla birbirlerinin suratına baktılar. Ekrem bir süre annesiyle sohbet edeceğini söyleyerek Funda'yı odasına gönderdi. Bu arada Zeynep ve Yasemin de oturacaklarını söylediler.

El ayak çekildiği zaman bahçe daha da hoş oluyordu. Havuzun içi ışıktandırılmış, bahçeyi aydınlatıyordu. Ekrem söze nasıl gireceğini şaşırdı. "Beğendiniz

mi?" diye sorabildi yalnızca. Annesi, "Çok güzel bir kız oğlum ama yaşı çok küçük değil mi? İleride bu seni boy-nuzlar," dedi. Ekrem aslında böyle konuşmalara hazır-lamıştı kendisini bu yüzden sesini çıkarmadı. Kardeşle-ri de Funda'yı çok güzel fakat çok cahil bulmuşlardı, bi-raz ukala olan Zeynep, Funda'ya sıcak davranmasına rağmen ağzındaki baklayı sonunda çıkardı ve "Ağabey sana hiç yakışmadı, kenar mahalle dilberini nereden buldun böyle. Doğru dürüst ne eğitimi ne de öğretimi var," dedi. Anlaşılan kızı Feryal ile mutfakta konuşur-larken, çok zeki bir kadın olan Zeynep Funda'yı tava ge-tirip, çok şey öğrenmişti. Yasemin, "Aslında biz hepimiz senin Yaz yengemle yeniden evlenmeni istiyoruz. Biz bu gelişinde Yaz'ı biraz destik, o da ikna olacak gibi. Üs-telik Feryal de bu evliliği çok istiyor," dedi. Ekrem başı-na balyoz yemiş gibi hissetti kendini, öfkeyle ayağa fırlayarak, "Siz delirdiniz mi ne diyorsunuz. O konu çok-tan kapandı. Ben bu kızı nikâhıma alacağım, artık iste-seniz de istemeseniz de sizin yengeniz, nasıl davranaca-ğınızı da siz bilirsiniz," dedi. Ekrem'in bu tepkisine an-nesi de öfkeyle cevap verdi, "Benim böyle bir gelinim olamaz. Yasemin doğru söylüyor bu mahalle güzeli se-nin gözünü boyamış. Evlilik ne demek, keyfini sür ama nikâhına alamazsın," diyerek elindeki tespihi çeke çeke "Ben odama gidiyorum," diyerek uzaklaştı. Kendini ilk toparlayan Zeynep oldu "Aslında çok ani bir karar bu abicim. Sende haklısın biz de hemen ön yargılı olduk, biraz bekleyelim," dedi. Ekrem çok bozulmuştu, "Yarın bizi sabah kahvaltısında göremeyebilirsiniz," diyerek merdivenlerden yukarıya çıktı. Funda'nın kapısını çaldı ve "Hazırlan gidiyoruz," dedi. Tayfun henüz uyuma-

mıştı, kendilerine yardımcı olmasını istedi. Geceyi Altın Yunus'ta geçireceklerdi.

Otel odalarına yerleşip Tayfun'u gönderdikten sonra Ekrem, Funda çok genç olduğu için ailesinin bu beraberliğe tepki duyduğunu ama kendisinin de kesin tavrını ortaya koyduğunu bu nedenle sabaha kalmadan yelkenlerini suya indireceklerini, hiç üzülmemesini söyledi. Geceyi biraz huzursuz geçirdiler.

Sevişmeden uyudular, Funda, Ekrem'in yatakta çok döndüğünü ve çok da terlediğini fark etti. Ekrem'i çok sevdiğini, saydığını, yalnız kocası olarak değil kendisini kötü yaşamdan kurtaran bir hami olarak da gördüğünü hatta zaman zaman baba sevgisini bile Ekrem'de tattığını hissetti. Sabah Ekrem öperek uyandırdı Funda'yı. Kahvaltıyı odalarının balkonuna istediler. Öğlene doğru Ekrem balkonda gazeteleri okurken kızı Feryal'in geldiğini gördü. Şaşırmıştı. Bikinisiyle güneşlenen Funda kendine çeki düzen verdi. Feryal babasına sarıldı, ağlayarak "Seni çok seviyoruz, sana kimseleri layık göremiyoruz. Sen mutluyusan, istediğin gibi hareket et babacığım," dedi. Öğle yemeğine anneannesinin beklediğini ve Ekrem'in çok sevdiği İzmir köftesini yaptığını söyledi. Soğuk da olsa, Funda'ya selam verdi.

Herkes öğle yemeği için villanın bahçesinde toplanmış, sanki hiçbir şey olmamış gibi neşe içinde konuşuyor, yemeklerini yiyorlardı. Yaz yemekte yoktu, sonunda İzmir'e ailesinin yanına gitmişti. Annesi biraz rahatsızdı. Mesude ise kayıvalideliğini yine yaptı, "Funda kızımız kahve yapmasını biliyorsa bugünkü kahveleri o yapsın," dedi. Funda hiç bozuntuya vermeden, mutfağa geçti ardından da hizmetçi kız, bir anlam verememişti

Ekrem evin hizmetçisi dururken Funda'ya kahve pişirtilmesine. Yine de sesini çıkarmadı. Kimseye henüz Funda'nın Şaziye'nin kızı olduğunu söyleyememişti. Nasıl söyleyeceğini de bilmiyordu.

Ekrem bunları düşünürken cep telefonu çaldı. Karşısında ağlamaktan sesi kısalmış Şaziye vardı, "Ne oldu Şaziye Hanım?" dedi heyecanla. Şaziye, "Sizi rahatsız etmek istemezdim ama Fazıl'ı kaybettik. Ağzından kan geldi, hastaneye yetiştiremeden yolda öldü," dedi. Ekrem'in suratındaki şaşkınlık Mesude ve kızları da meraklandırdı. Ekrem yalnızca, "Akşama dönüyoruz," diyebildi. Annesi, heyecanla "Ne oldu Şaziye Hanım'a?" diye sordu, Ekrem çok yakın bir tanıdığının hasta olan kocasının öldüğünü ve çok üzüldüğü için mevzunun hemen kapanmasını istediğini söyledi. Bereket, Funda mutfaktaydı ve konuşmaları duymamıştı. Zeynep, Ekrem'in bu kadar telaşlanmasına bir anlam verememişti. Bir de meraklanmıştı, kimdi bu tanıdık? "Bu işin içinde bir iş var ama ne olabilir?" dedi kendi kendine. Funda bahçeye geldiğinde Ekrem, "Sevgilim hazırlan otele geçiyoruz. Akşam da İstanbul'a dönüyoruz. Bir işçimin yakını ölmüş, gitmemiz gerekiyor," dedi. Funda hiç şüphelenmemiş, Ekrem'in söylediklerine inanmıştı. Ekrem de babasının ölüm haberini olabildiğince geç verecekti Funda'ya.

Mutluluğa düşen gölge ve beklenmeyen son...

Ekrem uçakta, yalnızca, babasının hasta olduğunu ve hastaneye kaldırıldığını söyledi, Funda'ya babasının öldüğünü haber veremedi. Eve vardıklarında Funda an-

nesinin kapı önünde çırpınıp durduğunu, ağabeyi Hüsnü'nün de başını iki elinin arasına alıp ağladığını görünce ne olduğunu anladı. Allah tam mutlu olurken bu ölümü vermekle Funda'nın dünyasını karartmıştı, isyan etmedi Funda, kurtulduğuna sevinmişti bile babasının.

Tüm defin işlemlerini yaptı Ekrem. Fazıl'ın kırkı yeni evlerinde gerçekleşti. Aile yeni hayatlarında son derece mutluydu. Bir tek Hüsnü eski mahallesinden kopamıyordu bir türlü. Eve çoğu kez haplanmış bir halde geliyor, ne yaptığını bilmiyordu. Ayık olduğu zaman Ekrem'i dinliyor, daha sonra yine itlik yapmaktan, esrar içmekten ve de hap almaktan vazgeçmiyordu. Üstelik Ekrem sayesinde cebi para görüyordu. Fazıl'ın elli ikisinde Ekrem lokma yaptırdı kazanlar dolusu. Atölyede çalışanlara, eski mahalleye, Zeytinburnu'ndaki kahveye varıncaya kadar dağıttı. Akşam Hüsnü yoktu ortalıkta yine. Duadan, hatimden sonra Ekrem, Funda'yla kalkmaya hazırlandı. Uzun süredir Funda'yla birlikte olmamışlardı. Babasının ölümü Funda'yı belli etmese bile çok yaralamıştı, bu dönem boyunca çok anlayışlı davranan Ekrem üzerine pek gitmek istemiyordu karısının.

Tam kapıdan çıkarlarken Hüsnü geldi. Burnunun ucunu göremeyecek kadar sarhoştı. Şuursuz bakıyordu çevresine. Şaziye oğlunu koltuğunun altına alarak içeriye sürüklemeye çalıştı ama Hüsnü karşı koydu. Evde bulunan akrabaları Şaziye'ye yardım etmek istediler. Hüsnü üstüne gelene kalabalığa karşı önüne gelen küfür etmeye başlamıştı. Hüsnü'den daha iri yarı olan Ekrem duruma el koymak istedi zaten bir tokatlık canı vardı kayınbiraderinin ama canını acıtmak, karısını üzmemek istemiyordu. Hüsnü'ye "Sakin ol!" diye bağırdı ve

ensesinden tutarak eve sokmak istedi, işte ne olduysa oldu, Ekrem'in elinden kurtulan Hüsnü her zaman cebinde taşıdığı sustalıyı çıkararak yine şuursuzca sağa sola sallamaya başladı. Ekrem hemen geri attı kendini, ama Hüsnü üzerine üzerine geliyordu. Bir hamleyle Ekrem'in gömleğini yırttı Hüsnü. Ekrem Hüsnü'nün sustalı tutan elini yakalamaya çalıştı. Funda feryat içinde "Yalvarırım Ekrem, sen karışma!" diyordu. Hüsnü boş boş etrafa bakarak sağa sola sustalıyı sallıyordu. Herkes sokak kapısında Hüsnü'yü bırakarak içeriye girmek istedi. O sırada Ekrem'in acı çığlığı duyuldu, üstü başı kan içindeydi. Hüsnü usturayı yere yığılı olan Ekrem'e sallamaya devam etti...

Ünlü Tekstilcinin Garip Zevkleri

Aslen Ankaralıydı Tekin Karaşahin. İhracat yapan ve iç piyasada da hayli söz sahibi bir tekstil firması vardı. Tam on sene önce, kırklı yaşlardayken işini İstanbul'a taşımıştı. İkitelli'de büyük bir fabrika açmış, Ankara'da ise büyük bir atölye ile kendi adını taşıyan iş hanında bir büro bırakmıştı. Dünya güzeli karısı İstanbul'a yerleşmeyi istememişti. Hande'ye göre İstanbul'un o büyümlü yapısı, yoğun eğlence yaşamı, keşme-keşliği mutluluklarını bozacaktı. Tekin, İstanbul'a geldikten sonra işini daha da büyötmüştü, art arda düzenlediğı defilelerle hemen her hafta magazin dergilerinin sosyete sayfalarında yer alıyordu. Hatta bazı haftalık ve aylık dergilere karı-koca birlikte röportaj bile veriyorlardı. Kısa sürede Karaşahin Ailesi'ni herkes tanır olmuştu. İstanbul'a geldiklerinin ikinci yılında oğulları Mit-hat, Boston'da okuduğı İş İdaresi bölümünü bitirmiş ve

yanlarına dönmüştü. Kızları Gül ise halihazırda Londra'da Moda ve Tekstil okuyordu. Mithat çok yakışıklı bir çocuktuk, görenler annesi Hande'nin güzelliğinin olduğu gibi Mithat'a geçtiğini söylüyordu. Bu nedenle sosyetenin alımlı kızlarının hepsi Mithat'ın peşindeydi. Mithat'ın gözü ise firmalarının medya ve halkla ilişkilerini düzenleyen ünlü PR şirketindeki basın departmanına başkanlık yapan Dicle'den başkasını görmüyordu. Dicle, firmanın sahibinin biricik kızıydı. Akıllı başında, düzgün bir kızdı, her iki aile bu beraberliğe çok olumlu bakıyorlardı zaten...

Asuman'ın kıskançlıkları...

Ünlü magazin dergisi "Toplum"un beşinci kuruluş yıldönümü için verilen davet vardı o gece. Konuklar Esma Sultan Yalısı'nda ağırlanacaktı. Geceye dünyaca ünlü bir keman virtüözu davet edilmişti, ama en büyük sürpriz Tekin'in firmasının birbirinden şık kıyafetlerinin top modellerce sergileneceği defileydi. Sosyetenin bütün ünlü isimlerinin yanı sıra üst düzey protokol de yer alacaktı bu davette. Hande-Tekin Karaşahın çifti bu gece için çok özenmişlerdi, uluslararası Koreograf Uğurkan Erez defileyi yönetiyordu. Defilenin koreografisine eskiden mankenlik yapan Hande'nin de katkısı büyüktü. Tam on gün boyunca gece yaralarına kadar bu defile için hazırlanmışlardı. Tekin, defilenin tüm masraflarını karşılıyordu, hatta o gece için yirmi beş bin dolarlık havai fişeginin bile parasını kendi vermişti. Genel Yayın Yönetmeni Belma derginin tam on sayfasını bu geceye ayırmıştı. Derginin tirajı altı bin civarındaydı

ama dergi kendi çevrelerinde, sosyetenin tüm hanımları arasında çok popülerdi. Kuzguncuk'taki yalılarında o geceki defilenin hazırlıklarını sürdürmek için Hande, tatil için İstanbul'a gelen Gül'le birlikte çıktı. Şoför, Hande ile Gül'ü Esmâ Sultan Yalısı'na bıraktı. Hande ile Gül defilenin son halini görmek ve eksikleri gidermek için Erez ile kızların podyumdaki provasını izlediler. Gerçekten her şey muhteşemdi.

Hande bazılarının bu başarıyı kıskanacağını düşünüyordu, özellikle de eltisinin, yıllardır Hande'ye kötü davranırdı Asuman. Çok zengin bir ailenin kızı olan Asuman, Tekin'in ağabeyi Metin'le evlendiklerinde Metin çok tanınmış bir tekstilciydi. İki kardeş, babaları Murat Karaşahin'den devralmışlardı bu mesleği. Ev tekstiliyle işe başlayan Murat, küçük oğlu Tekin'e Amerika'da Tekstil Mühendisliği yüksek lisansı yaptırmış, ardından da konfeksiyon işine girmişlerdi. Konfeksiyonda çok başarılı olunca, ev tekstilini tümüyle büyük oğluna bırakmıştı. Ancak, Metin, karısı Asuman'ın lüks yaşamı nedeniyle işleri yürütememişti. Sonunda da ev tekstil ürünleri yerine tamamen konfeksiyona yönelmişlerdi. Ağabeyini çok seven Tekin, Ankara'daki işin başına ağabeyini getirmişti. Metin'in özellikle devlet büyükleriyle arası çok iyiydi, onların dilinden iyi anlardı. İhracattaki aksamaları, kota tahsislerini, kredi işlerini hep Metin yürütüyordu. Hatırı sayılır bir maaş alıyordu karşılığında, ama Asuman'ın eskisi gibi konken partilerinde bol keseden para saçmasına yetecek kadar değildi bu para. Yılda üç-dört kez gittikleri Milano, New York, Miami ve Paris seyahatlerini de kısmak zorunda kalmışlardı.

Aslında Asuman kocasına bir çocuk veremediği için kendini yiyip bitiriyordu. Metin karısını o kadar çok seviyordu ki bir gün bile yüzüne vurmamıştı bunu, ama ailenin ilk gelini olarak kayınpeder ve kayınvalidesi tarafından gizli gizli az aşağılanmamıştı Asuman. Bereket, Tekin ile Hande'nin bir oğlu olmuştu. Asuman özellikle kayınvalidesinin iğneleyici sözlerinden biraz olsun kurtulmuştu. Ardından da Gül'ün doğumuyla artık sülalede kimse kısırlık lafı etmez olmuştu Asuman'a. Ailesinin tek çocuğuydu, para, mal ve mülk içinde şımarık yetiştirilmişti, ama hep bir kardeşin eksikliğini hissetmişti. Evlendikleri gün kocasına "Sevgilim çok ama çok çocuğumuz olsun istiyorum," demişti. Birkaç kez düşük, bir kez de dış gebelik atlatmıştı Asuman. Çok genç yaşta başına gelen Allah'ın cezası şeker hastalığı nedeniyle de doktor artık çocuk doğurmasının hayati tehlike doğuracağını söylemişti Asuman'a. O da kendini kumara, seyahate ve hayır işlerine vermişti. Kocasını bir dediğini iki etmiyordu ama mutsuzdu Asuman. Bu nedenle de elinde olmadan zaman zaman çevresine karşı kırıcı olabiliyordu. Özellikle de Hande'ye karşı.

Hande'nin orta halli bir asker kızı olmasını hep aşağılar, sürekli görgüsüzlükle suçlardı eltisini. Kuzguncuk'taki muhteşem yalılarını gördüğü gün mahut kadeherine lanet etmişti. Sonraki İstanbul ziyaretlerinde otelde kalmayı yeğlemişti. Hande ve Tekin'in bütün ısrarlarına rağmen Metin karısı üzülmesin diye yalıya bir içki içmek için bile gitmiyordu. Asuman'ın sevdiği tek kişi ailenin küçük kızı Gül'dü. Gül de yengesi Asuman'ın kendisine olan sevgisine fazlasıyla karşılık veriyor, "Sen benim cici annemsin," diyordu. Uzun süredir Gül'ü

Londra'daki okulu nedeniyle göremeyen Asuman biraz da bu defileyi izlemeyi, İstanbul'a gitmeyi Gül yüzünden istemişti.

Yıllar sonra şok karşılaşma...

Hande defilenin provasının ardından, oturacakları yeri öğrenmek için Belma'yı buldu ve ondan ailece oturacakları masada iki misafirleri olacağını, yıllardır New York'ta yaşayan ünlü tasarımcı Harun Şen ile ikinci karısı Süheyla'yla aynı masada oturacaklarını öğrendi. New York'ta tasarım atölyesi bulunan Harun yetmişli yaşlarda olmasına rağmen çok dinç biriydi. Süheyla ise kırklarındaydı ve Harun'un öğrencisiydi. Harun, ilk eşi Müge'yi basit bir safra kesesi ameliyatında kaybetmişti. Ameliyatta aldığı fazla narkoz nedeniyle masadan kalkamamıştı kadın. Eşini kaybettikten bir süre sonra da genç öğrencisi Süheyla'yla evlenmişti Harun. Hande daha önceden tanışmadığı bu önemli kişilerle aynı masada olmaktan zevk duyacaklarını söyledi Belma'ya. Ardından son hazırlıkları tamamlamak için Uğurkan Erez'in yanına döndü.

Gece çok şıktı, kırmızı halılardan geçerken Hande'nin bacakları titriyordu heyecandan. Gecenin tüm yükü onların üzerindeydi. Önce kokteyle geçtiler. Hande'nin yanık teni üzerine giydiği beyaz tuvalet Yıldırım Mayruk imzalıydı. Kocasını Tekin de Faruk Saraç imzalı bir smokin giymişti. Kızları Gül D&G imzalı şık bir elbise giyerken, oğulları Mithat beyaz bir pantolon üzerine D&G imzalı bir gömlek ve lacivert Beymen blazer bir ceket giymişti. Dicle ise yine Yıldırım Mayruk imzalı ye-

şil bir tuvaletleydi. Asuman biraz kilo almıştı, bu nedenle Versace'den siyah bir tayyör, kocası Metin ise damatlığından kalma yine Faruk Saraç imzalı smokinini geçirmişti sırtına.

Kokteylin ardından hemen sahnenin yanındaki masalarına geçtiler. Yan masada ise derginin patronu, vali, belediye başkanı ve emniyet müdürleri ile eşleri oturuyordu. Metin hepsini çok yakından tanıyordu. Zaten vali eskiden Ankara'da bir ilçede kaymakam olarak görevliydi ve başarılarından ötürü de İstanbul'a atanmıştı. Servis başladığı halde masanın iki yabancı konuğu ortada yoktu, özellikle Asuman yanlarına oturacak kişileri çok merak ediyordu. Asuman, Gül'le Londra günlerini konuşurken, yanındaki ve karşısındaki sandalyenin garsonlar tarafından çekildiğini fark etti, masaya çok güzel ve çok şık bir kadın gelmişti. Herkese "Merhaba" diyerek zarif bir şekilde kendisini tanıttı. Ardından masaya Belma'nın eşliğinde Harun geldi. Tekin, Harun'u görünce telaşla ayağa kalkarken önündeki şarap dolu bardağı üstüne döktü. Suratı sapsarı olmuştu bir anda, masada hiç kimse ne olduğunu anlamamıştı. Tekin elleri titreyerek "Kaç yıl oldu sizi görmeyeli, beni çok heyecanlandırdınız," diyerek elini uzattı. Harun da çok şaşırılmış görünüyordu, kendini toparlayıp şaşkınlığını üzerinden attı ve iki adam sonunda tokalaştılar. Harun ardından Hande'yi gösterip, "Sanırım bu da güzel karınız," dedi ve Hande'nin elini nazik bir şekilde öptü. İlk heyecanların ardından masadakilerle teker teker tanışıldı.

Tekin hâlâ heyecanını üzerinden atamamıştı. Alnında soğuk terler birikmişti, karısı Hande de kocasının bu

haline bir anlam verememişti, sessizce kocasının kulağına eğilip, “Beyefendiyi bir yerlerden tanıyorsun herhalde hayatım,” diye imalı konuştu, ancak Tekin evde kendisine anlatacağını, Amerika’da öğrencilik yıllarında Harun’u tanıdığını, yıllar sonra da görünce heyecanlandığı cevabıyla geçiştirdi karısını. Güzel karısına nasıl anlatabilirdi ki, Amerika’da kaldığı dört yıl süresince Harun ve artık hayatta olmayan eski karısıyla birlikte grup seks yaptıklarını. Türkiye’ye döndükten sonra da halihazırda fabrikasında stilist olarak çalışan Esra ve Kimya Mühendisi kocası Murat’la yıllardır bu işi sürdürdüğünü nasıl anlatabilirdi? O ailesinin ve herkesin tanıdığı saygın kişiliğini koruyordu nasıl olsa. Kimse ünlü tekstilcinin bu garip zevkini hâlâ bilmiyor...

Sosyetik Kulüpçünün Sübyan Merakı

Yine sessizce resepsiyondan odasına doğru süzüldü. Çocukluk arkadaşı Cem'in Taksim'deki dört yıldızlı otelinin kral dairesini bir yıllığına kiralamıştı. Çapkınlıklarının yeni mekânı burasıydı. Burada işini akşamüstü, günbatımına yakın görüp, evine ve dünya güzeli karısının yanına döndüğü için en yakın birkaç arkadaşı dışında kimsenin çapkınlıklarından haberi yoktu. Kimse karısını aldattığına inanmazdı zaten, henüz kırk yaşındaki eşi güzel olmasının yanı sıra zengin bir ailenin de tek kızıydı. Babası bin dereden su getirmişti Ahmet'e Sema'yı verirken. Bunları düşünürken odasının kapısı çalındı. Üzerindeki bornozun kuşağını sıkıca bağladı, aynaya baktı, saçlarını parmaklarıyla düzeltti. Ünlü pezevenk Kız Ali bu seferki malın çok iyi olduğunu, henüz on yedisinden gün aldığını söyleyince iştahı kabarmıştı.

Elliyelerdiven dayayan Ahmet Ünlü, tam üç yıldır çıtırlara bayılıyordu. Bugüne değin on sekiz-yirmi yaşları arasında birçok sevgilisi olmuştu. Son sevgilisi podyumlardan yeni bir mankendi. Bir güzellik yarışmasında birinci seçilmişti. Ahmet Ünlü soyadı gibi çok ünlü bir restoran ve gece kulübü sahibiydi. Şöhreti İstanbul dışına taşmıştı. Büyük paralar kazanıyordu. Ayrıca Paris'te ağabeyi Rıdvan'la birlikte işlettiği küçük bir restoranları vardı. Bu restoranı bahane ederek son sevgilisi Şima'yla Paris'e birkaç kez gitmişlerdi. Son seferinde karısının yakın bir arkadaşına yakalanmışlardı, ama çok azgın bir kadın olarak bilinen ve sosyete "donu elinde geziyor" diye tanınan Nuran'ın ağzını kapatmak kolay olmuştu. Kaç kez Nuran, kocasının yanında masa altından Ahmet'in bacaklarını okşamıştı. Ahmet çıtırlara düşkün olduğu için de Nuran'ın bu davranışlarını görmezlikten gelmişti.

Paris'te Şima'yla yakalanınca Nuran yılışık bir şekilde, Charles Jourdan'dan sevgilisine ayakkabı seçen Ahmet'e "Ne o! Semasız adım atmazdın sen, kızının arkadaşı mı bu küçük hanım?" diye sorunca çok bozulmuştu. Şima manken olmasına rağmen öyle piyasa kızı değildi ve çok tanınmıyordu. Zaten son zamanlarda Şima'nın bütün ihtiyaçlarını karşıladığı gibi çok sevdiği Toyota cipi de altına çekince, kız iyiden iyiye podyumlardan soğumuştı. Nuran'ın bu arsız sorularına hiç aldırmış etmeyen Ahmet, "Evet, kızım Zeynep'in oda arkadaşı. Zeynep ile ayak numaraları aynı, doğum günü için ona hediye alıyorum," diye karşılık vermişti. Nuran çok kurnaz bir kadındı karşılığında "A Zeynep'i ben de çok severim. Ben de bir hediye alayım!" deyince Ahmet'in

sabrı taşı. “Athena Oteli’nde kalıyorum, akşam birlikte yemek yiyelim, konuşuruz,” teklifine Nuran omuzlarını silkip “Ay, çok güzel olur. Ben de Arzu’nun evinde kalıyorum. Otele iki sokak mesafede. Zeynep’i de getir de bir göreyim. Kaçta buluşalım?” diye karşılık verince kurtuluşunun olmadığını anlamıştı. Çaresiz Nuran’ın gönlünü bir kez de olsa alacaktı. Aslında ağabeyinin Paris’teki küçük evinde kalıyorlardı. Rıdvan Brezilyalı sevgilisiyle birlikte tatile gittiği için de rahattı. Kızı Zeynep ise kuzeni Aylin’in yanına Londra’ya hafta sonu tatiline gitmişti.

Şimdi tek sorun Şima’yı nasıl idare edecekti. Kızı nasıl yalnız bırakacaktı? Birden kafasında şimşekler çaktı. Ağabeyinin oğlu Lütfi de Paris’te bir kafe işletiyordu ve Şima’yla çok iyi anlaşıyordu. Lütfi eşcinseldi ve ailesinden bu durumu saklıyordu. Ahmet ise yeğeninin durumunun farkındaydı, fakat bugüne değin hiçbir konuda yüz göz olmamışlardı. Şima’nın çok görmek istediği ama kendisinin tam iki kez izlediği Lido’daki şova gönderecekti onları. “Ancak en son seansa bilet bulabildim,” diyerek Şima’yı idare edecekti. Şima zaten fazla zeki bir kız değildi. Ahmet’in entrikalarına pek akıl erdiremiyordu, yalnızca güzeldi, hani şu beyni çalışmayan güzellerden. Üstüne üstlük Ahmet, onun hayatına giren ilk erkekti. Ahmet ona ev tutmuş, araba almış, yaşlı ve hastalıklı annesi Hatice’nin de bakımını üstlenmiş, hayatıyla ilgili her türlü sorumluluğu almıştı. Bu yaptıklarıyla da Şima’nın güvenini kazanmıştı.

Şima İzmirliydi, küçükken babası akciğer kanserinden ölmüştü. Biricik annesinin de sağlık durumu pek iyi değildi. Romatizma bütün vücudunu sar-

mıştı. Annesiyle birlikte İstanbul'da yaşayan ve deri atölyesi olan dayısının yanına yerleşmek zorunda kalmışlardı. Şima okulda çok başarılı değildi, ama çalışkanlığıyla üniversite sınavlarında Ege Üniversitesi İşletme'yi kazanmayı başarmıştı. Hatta yakın arkadaşları ona espri olsun diye "inek Şima" adını takmışlardı. Annesinin onu okutacak durumu yoktu, dayısına da böyle bir sorumluluk yüklemek istemediği için üniversiteye gidememişti Şima. Dayısı ve yengesi Münevver çok iyi insanlardı annesine de ona da sahip çıkmışlardı. Şima, daha sonra bilgisayar ve İngilizce kurslarına yazılmış bir yandan da dayısının Zeytinburnu'ndaki deri atölyesinde işe başlamıştı. Rusya'ya büyük çapta satış yapıyorlardı. Şima kısa zamanda işi kavradı ama deri sanayiinde işler ters döndü. Tüm ülkeyi sarsan krizle birlikte bavul ticareti de sıkıntılı zamanlar yaşamaya başladı. Müşteriye yapılan özel defileler sırasında tanıştığı ajans sahibi Erdem onu çok beğenince kendi mallarını müşteriye sunmanın dışında manken olarak yeni işler almaya başladı. Ardından da ailesinin desteğiyle girdiği yarışmada birinci olunca profesyonel olarak mankenliğe başladı. Dayısı da işleri iyice küçültmüş, atölyeyi kapatmış ve Aksaray'da küçük bir dükkânda sezon sonu giysiler satmaya başlamıştı.

Şima ile Ahmet'in tanışması...

Şima kısa süre içinde piyasada çok aranan bir manken olmuştu. Ahmet'in mekânlarından birinde düzenlenen bir araba tanıtımı sırasında tanışmışlar, Şima bugüne kadar babasından bile göremediği şefkati, ilgiyi ve

sevgiyi bulunca Ahmet'le birlikte olmayı kafaya takmıştı. Yamyamlarla dolu olan podyum dünyasında Ahmet hiç olmazsa herkes tarafından tanınan ağırlığı olan bir işadamıydı. Ayrıca çok yakışıklı ve bakımlı bir adamdı, arkadaşları ona bayılıyordu. Ahmet sayesinde hem daha saygın bir yeri olabilirdi bu dünyada hem de karmaşık ilişkilere girmekten kurtulabilirdi Şima. Sonunda Ahmet'in metresi oldu. Durumdan annesinin dışında kimsenin haberi yoktu. Annesi Hatice de özel bir hastanede özel bir odada tedavi ediliyordu artık.

Paris'te aşk ve nefret...

O akşam sevgilisinin teklifini çok yerinde buldu Şima. Ahmet "Aşkım, Bu karının ağzı çok laf yapar. Şununla ben bir yemek yiyip onu idare edeyim de ağzımızın tadı kaçmasın. Sen de o çok istediğin şovu seyredersin sonrasında buluşur Buda Bar'a gideriz," deyince Şima "olur" anlamında başını sallamıştı.

Nuran her zamanki gibi takıp takıştırmış, iri memelerinin çoğunu dışarıda bırakan bir bluzla masaya yerleşmişti. Athena'nın restoranında bereket tanıdık hiç Türk yoktu. Yemekte havadan sudan konuştular. Ahmet yanındakinin kızı Zeynep'in oda arkadaşı Jale olduğuna Nuran'ı inandırdı. Gerçekte Jale diye bir kız vardı ve kızının oda arkadaşıydı ama o da kızıyla birlikte Londra'ya gitmişti. Ahmet bol bol geyik yaptı Nuran'la. Ne kadar belden aşağı fıkra biliyorsa anlattı. Zaten bu konuda üstüne yoktu. Nuran'ı iyice azdırdı, kıvamına getirince de Athena'da bir geceliğine tuttuğu odasına kiralık orospular gibi attı. Nuran zaten bayılıyordu orospu

gibi davranmaya. Yatakta çok işveli, cilveli doyumsuz bir kadındı, tam üç kez boşalmıştı. Ahmet'in ayakları titriyordu, vücudunda hal kalmamıştı. Saatine bir baktı, hemen yataktan fırlayarak, "Allah kahretsin, ağabeyim bugün Bali'den dönüyor. Arabası bende, karşılayacağım dair söz verdim. Sen burada kalabilirsin ama ben gitmek zorundayım," dedi. Nuran bu duruma çok bozulmasına rağmen yaşadığı orgazmların yorgunluğuyla serildiği yataktan çıkmadı. İsteddiği gibi güzel bir gece geçirmişti.

Ahmet apar topar duşunu aldı ve aceleyle giyinerek Şima ile buluşacakları Buda Bar'a gitti. Bu arada biraz geç kalmıştı ama Şima'nın yanında yeğeni Lütfi olduğu için rahattı.

Ahmet'i yıkan haber...

Paris dönüşü Ahmet ile Şima yaklaşık bir ay görüşemediler. Bir yandan Bodrum'da yeni açacağı beach'in çalışmaları, diğer yandan kızının mezuniyeti nedeniyle uzun süre karısıyla birlikte Paris'te kalmak zorunda olması Ahmet'i çok sinirli yapmıştı. Bir gün Paris'te karısı ve kızıyla alışveriş yaparken karısının Türkiye'den getirttiği haftalık bir magazin dergisini eline alıp sayfalarını rasgele karıştırmaya başladı. Bir anda okuduğu haberle neye uğradığını şaşırdı Ahmet. "Eski güzellerden Şima, galerici Enis ile yakalandı" yazıyordu sayfanın en üstünde. Ahmet delirecek gibiydi, üstelik bu galerici Enis'i tanıyordu. Enis, Şima'ya araba aldıkları Ulus'taki meşhur "San Oto"nun sahibiydi. Gerçekten de çok yakışıklı bir çocuktü, ama nasıl olabilirdi bu, bel-

ki de gazetecilerin uydurmasıdır diye düşünmeye çalıştı. Bir fırsatını bulup Şima'yı aradı ama kızın cebi değişmişti, "Aradığınız numara kayıt dışıdır," diyordu telesekreter. Çaresiz Şima'nın annesini aramaya karar verdi. Aslında kadıncağızı da üzmemek istemiyordu, ama ne olduğunu öğrenmeliydi. Hemen Hatice'ye doğum gününde armağan ettiği cep telefonunun numarasını çevirdi, "Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor" diye yine telesekreter cevap verdi. Telefona mesaj yolladı. Mesajı attıktan on dakika sonra telefonu çaldı. Şima'nın aradığını düşünerek gizli bir köşeye çekilip heyecanla telefonu açan Ahmet, ne yazık ki Nuran'ın sesiyle irkilirdi. Kötü haber tez ulaşmıştı. Haberi okuyup Şima'yı tanıyan Nuran, Ahmet'e gözdağı veren bir şekilde "Senin kızının oda arkadaşı eski güzellerdenmiş bana niye anlatmadın?" diyerek çıkıştı. Ahmet'in zaten gözü dönmüştü, ama tecrübeli olduğu için Athena'daki gece minik bir teybe her ihtimale karşılık Nuran'ın sevişirken çıkardığı sesleri kaydetmişti. "Siktir orospu! Sana istersen seni düzerken çıkardığın o hayvani sesleri dinleteyim!" diye gürleyip telefonu Nuran'ın yüzüne kapattı. O sırada kızı ve karısı hâlâ Roberto Cavalli'nin haute couture mağazasında Zeynep'in mezuniyet gecesinde giyeceği tuvaleti seçmekle uğraşıyorlardı. Ahmet kızgınlığını ve öfkesini belli etmemeye çalışırken, bir ay içinde nasıl oldu da bu ilişki başladı diye düşünüyordu. Şima'nın bir yandan da galerici Enis'le beraber olabileceği fikri zehir gibi içine işledi. Akşama doğru telefonu çaldığında bu sefer arayan Cem'di, "Yahu, haber doğru bilesin. Enis bizim Sühâ'nın arkadaşı. Kızla on beş gün önce Laila'da karşılaşmışlar. Zaten sen arabayı oradan

almışsın Şima'ya. O tarihten beri de telefonla görüşüyorlarmış. Aralarındaki aşk Laila'daki geceden sonra başlamış. Çocuk çok ciddiymiş. Kız seninle olan ilişkisini ve hayatına giren ilk ve tek erkek olduğunu anlatmış. Kısacası azizim kuş yuvadan uçuyor. E, ne yapsın kızcağız daha bu yaşta! Evlenmek, çocuk sahibi olmak onun da hakkı. Zaten Allah'ı var, kızda hiç orospu ruhu yoktu," diye anlattı uzun uzun. Telefonu kapattığında, Ahmet artık iyice çökmüştü.

Kapının tekrar çalınmasıyla Ahmet birden kendine geldi, yeni hayatını ve yeni çıtırları düşündü. İşte bir tanesi daha onu kapıda bekliyordu. Ahmet aynaya bir kez daha baktı, kadınların peşinden koştuğu bir erkekti o. Uzanıp kapıyı açtı. Bayılmamak için kendini zor tutuyordu, kapıya yaslanıp "Senin ne işin var burada!" dedi şaşkınlık içinde. Karşısında duran on yedilik çtır, çocukluk arkadaşı Ali'nin küçük kızıydı...

Yasak Aşkılar

Tansel ve Cemil evliliklerinin onuncu yılını Ulus 29'da baş başa kutluyorlardı. Aslında Tansel, bir süredir kocasıyla aralarında iyi gitmeyen bir şeyler olduğu için bu kez büyük bir parti vermeyi düşünmüştü. Yuvasını kurtarmak için ailece sıcak bir akşam yaşamak istemişti Tansel, kız kardeşi Tülay'ı ve erkek kardeşi Bekir'i eşleriyle birlikte davet etmişti. Ancak Bekir'in haylaz kızı Gülçin attan düşüp başından yaralanınca gelememişler, Bekir ve karısı gelemeyince, Tülay da Adana'da kalmayı tercih etmişti. Sonunda Tansel bu daveti ertelemiş ve kocasıyla baş başa bir akşam geçirmeyi tercih etmişti.

İki yıldır yuvasının üzerinde dolaşan kara bulutlar son aylarda daha da artmıştı. Tansel bunun nedenini çocuğunun olmayışına bağlıyordu. Her yolu denemişlerdi ama sonuç her seferinde hayal kırıklığıydı. Bekir'in

dört, Tülay'ın da iki çocuğu vardı, ailede kısır yoktu. Bir ara evlatlık almayı düşündü Tansel, fakat ona da Cemil'in ailesi karşı çıktı. Cemil'in de iki kız kardeşinden yedi yeğeni vardı. Özellikle küçük kardeşi Nesrin'in kocasının hali vakti yerinde olmadığı için Cemil, küçük oğlan Bülent'i Tansel'in bütün karşı koymalarına rağmen evlatlık almıştı.

Hayatlarındaki tek eksiklik evlat sevgisiydi. İkisi de çok zengin ailelerden geliyorlardı. Tansel'in babası Yakup büyük inşaatlar yapan ünlü bir müteahhitti. Annesi Münevver ise Adanalı toprak sahibi bir ailenin tek kızıydı. Yakup ile Münevver görücü usulüyle evlenmelerine rağmen ilk görüşte birbirlerine âşık olmuşlardı. Düğünde takılanlardan Münevver kollarını kaldıramaz olmuştu. Hele Yakup'un taktığı gerdanlığa herkes gıptayla bakmıştı. Üzeri pırlantalarla kaplı, ortasında yakut bulunan çok hoş bir gerdanlıktı bu.

Ailenin büyüğü ve ilk kız çocuğu olan Tansel'i babası biraz da erkek gibi yetiştirmişti. Ardından Tülay da doğunca Yakup'un erkek çocuk hasreti iyice yüreğine çökmüş ve Tansel'e daha çok erkek çocuk muamelesi yapmaya başlamıştı. Tam yedi yıl sonra Bekir dünyaya gelince kurbanlar kesmişti. Müteahhitliğin yanı sıra bir de kereste fabrikası olan Yakup fabrikada davullar çaldırılmış, kazanlar dolusu yemek yaptırıp, işçilere dağıtmıştı. Sevinçten kendine sonunda bir erkek çocuk verdiği için karısına hediye etmişti kereste fabrikasını.

Bekir'in doğumuyla artık Tansel'le eskisi gibi ilgilenmeyi de bırakmıştı. Bütün sevgisini oğluna veriyordu, öyle ki daha kundakta bebekken yanına alıp oğluyla yatmaya başlamıştı. Karısı ve kızları Yakup'un Bekir'e olan bu aşırı sevgisinden korkmaya bile başlamışlardı.

Bekir'e beş yaşındayken İngilizce bilen özel-dadı tutuldu. İlkokulda koleje verildi Bekir. Çok haşarı bir çocuktuktu ve ortaokul sıralarında okulda dövmediği arkadaş kalmamıştı. Liseye geldiğinde ise öğretmenlerine asılmaya başlamıştı. Münevver, Bekir'i aile doktorları Ergun'a göstermiş, ardından da onun tavsiyesiyle psikolog Aylin'e gitmeye başlamıştı Bekir henüz on yedisindeyken. İki yıl üst üste girdiği üniversite sınavlarında başarılı olamamıştı, Yakup heveslenip oğlunu yurtdışına eğitime göndermek istemişti ama doktor Ergun ile psikologu Aylin bu fikre karşı çıkmışlardı. Bekir yurtdışında tek başına her an yoldan çıkabilirdi. Okulda öğretmenleri kaç kez kitabın içinde porno dergiler görmüşler ve durumu ailesine bildirdikleri zaman Bekir bacak kadar boyuyla öğretmenlerini tehdit bile etmişti. Bir keresinde İngilizce öğretmeninin çantasına fare ölüsü atmış, kadın okuldan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Bekir tüm bu haşarılıklarıyla ailenin başına dert olmaya başlamıştı. Sonunda Yakup, Bekir'e daha iyi göz kulak olmak için onu kendi yanına almıştı. Fabrikada çalışmaya başlayan Bekir kısa zamanda fabrikada çalışan ne kadar işçi kız varsa hepsini taciz etmişti. Sonunda da muhasebede çalışan Zekiye'nin fabrikanın deposunda ırzına geçmişti. Bir varoş kızını gelin etmek istemeyen Yakup sonunda Bekir'i Londra'ya güvenilir bir adamıyla birlikte lisan öğrenimine gönderdi. Bir jinekoloğa Zekiye'nin kızluk zarını diktirtip, kızın ailesine yüklü bir para vererek yeni bir hayata başlamalarını sağlayıp olayı kapattı.

Bekir Londra'da da boş durmamıştı. Birkaç kez kavga çıkarmış, İngiliz polisi tarafından iki kez ifadesi alın-

muş, ailenin başına orada da çok bela açmıştı. Londra'da da gönlünü bir Portekizli kıza kaptırmış, kızı yazlıklarına getirip bütün tatili onunla geçirmişti. Annesi ayılıp bayılırken babası da "Erkek çocuğu her türlü zamparalığı yapacak tabii. Benim ondan beklediğim bir şey yok. Askerlik dönüşü her erkek gibi akıllanır," demişti ama Bekir'in pek akıllandığı yoktu. Askerden de birkaç kez kaçmaya kalkışmış, Yakup da hatırı sayılır pek çok dostu araya koyarak sonunda oğlunun askerliğini rapor ala ala bitirtmişti. Yakup, oğlunu, yine kereste fabrikasında işe başlattı. İyi kötü bir lise diploması ve İngilizce bilgisi vardı. Babası işte başarılı olması halinde ona çok istediği SLK Mercedes marka arabayı da alacağını söylemişti. Zavallı Münevver Ankara, Adana ve İstanbul'da ne kadar hacı hoca ve üfürükçü biliyorsa oğlunu okutmuş. Muskalar yaptırmıştı. Bekir'i evlendirmek için helal süt emmiş bir kız bile aramaya başlamıştı.

Tansel yemek sırasında kocası mөнüyü incelerken aklından bunlar geçiyordu. Aslında Bekir'i o da çok seviyordu, ama haylaz oğlan aileye hep bela getirmişti, iki kız ise tam tersine hiç sorun çıkarmadan hayatlarını kurmuşlardı. Tülay liseden sonra pek okumak istemişti, zaten yaşından büyük gösteren genç kızın daha kolejde okurken kısmetleri çıkmıştı. Biri de annesinin çok yakın çiftlik sahibi bir akrabasının oğlu Baha'ydı. Baha Adana'da toprak sahibiydi ama gençliği Amerika'da geçmişti. Görgülü bir çocuktü ve çok yakışıklıydı. İlk görüşte Baha ile Tülay birbirlerine âşık olmuşlar, Tülay koleji bitirince de evlenmişlerdi.

Tansel ODTÜ'de Mühendislik bölümünden başarıyla mezun olmuş, ardından bir yıl Londra'da kalmış, da-

ha sonra da Ankara'ya dönerek tüm işi sırtlamıştı. Şirket gittikçe büyümüş ve İstanbul'a taşınmışlardı. Babası da inşaat işlerini tamamen Tansel'e devretmişti.

Kereste fabrikasını Münevver'in de isteğiyle Yakup elden çıkarmış, oğlu Bekir'e istediği işi yapması için gerekli sermayeyi vereceğini söylemişti, ancak Bekir'de çalışıp para kazanacak göz pek yoktu. İşlerin büyük çoğunluğunu İstanbul'a taşıyan Yakup sonunda evini de Tansel'in isteği üzerine İstanbul'a taşıdı. Bekir için İstanbul'da yepyeni bir hayat başlıyordu. Kanlıca'da bir yalı dairesi satın aldı Yakup. Bağdat Caddesi'nde de oğlu Bekir'e şık bir galeri açtı. Aslında kendisi için de oyalanacak bir iş gerekiyordu, çünkü Tansel işi çok iyi yürütüyordu.

Kocası Cemil Tapucu da inşaat sektörünün önde gelen isimlerinden biriydi. Türkiye'nin pek çok okul, baraj inşaatlarında onun şirketinin adı vardı. Bir davet sırasında tanışmışlardı. Tansel adama aylarca bin dereden su getirtmiş ama daha sonra samimiyetine güvenerek yemek davetini kabul etmişti. Kısa bir süre sonra da şampanya kadehinin içinde sunulan evlenme teklifine 'evet' demişti.

İstanbul'un büyüülü yaşamı...

Bekir uslanacağı yerde İstanbul'da daha da azmıştı. Ne kadar gece kulübü varsa Bekir'i tanıyordu. Burada şarkı söyleyen uvertürler için Bekir gecelerin kralıydı ve büyük nimetti. Her gece bir eğlence yerinde şişelerce şampanya açtıran Bekir faturaları galeriye gönderiyor, zavallı Yakup da rezil olmamak için ödüyordu. Silikon-

larıyla ünlü uvertür şarkıcı Semra ile Bekir'in dergilerde, gazetelerde boy boy resmi çıkmaya başlamıştı. Münevver perişan olup yataklara düşmüştü. Üstelik artık Bekir ne galeriye ne de eve gelir olmuştu. Gencecik delikanlıyken gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. Yüzü de düzensiz uyku ve beslenmeden kara sarıydı. Yakup, galeriden iki arabanın satıldığını ama parasının yok olduğunu, zaten birinin de o uvertür şarkıcıya hediye edildiğini anlayınca, artık bir baba olarak oğlunu dizginlemenin zamanının geldiğini anlamıştı. İlk iş olarak zararına da olsa galeriyi elden çıkardı. Nasıl olsa haylaz oğlan ne işe güce bakıyor ne de eve geliyordu.

Zavallı Münevver eriyip bitmişti. Kızları Tülay'ın hamileliği çok ağır geçtiğinden Adana'ya kızının yanına gitmesi gerekiyordu, ancak haylaz oğlanda akli kalacağı için bir türlü yola çıkamamıştı. Sonunda Tansel kardeşiyle sert bir şekilde konuşmaya karar verdi. Zaten Bekir'in ailede tek çekindiği ve saygı duyduğu insan da ablası Tansel'di. Aslında ablasına gıpta ediyordu, daha doğrusu imreniyordu Bekir, çünkü Tansel erkeklere kafa tutan çok başarılı ve saygın bir işkadını olmuştu. Pek çok hayır derneğine ve cemiyete üyeydi. Aile yaşamı da çok düzgündü. Eniştesi Bekir'e çok iyi davranıyor, ona arkadaşça yaklaşıp hep bir derdinin olup olmadığını, her sorunu kendisiyle çok rahat paylaşabileceğini söylüyordu. Hatta birkaç kez birlikte çalışabileceklerini bile söylemişti. Aslında ailesi, yakınları hep Bekir'e insanca, dostça davranıyor, ona yardım etmek istiyorlardı. Bekir ise şarkıcı sevgilisi sayesinde esrarın ardından şimdi de kokaine alışmıştı.

Bir gece Semra'nın evinde doğum günü partisi vardı. İşte kokainle o parti sırasında tanışmıştı. Semra'nın davulcusu eğlencenin orta yerinde masaya içinde una benzeyen bir madde bulunan torbayı atıp, "Haydi sizi bambaşka bir dünyaya götüreceğim arkadaşlar. Uçuşa geçeceğiz," deyip Bekir'den gıcır bir yirmilik istemiş, kâğıt parayı ince bir boru gibi yapıp bir tabağa döktüğü beyaz tozu burnuna çekmeye başlamıştı. Herkes sıraya girince, "Olmaz çok pahalı arkadaşlar. Herkes bir yirmi kâğıt atsın bakayım," demişti. Tabakta başlayan kokain partilerini o kadar ileriye götürmüşlerdi ki profesyonel içicilerin "nargile" dedikleri yöntemle geçmişlerdi. Önce esrar ardından da nargileli kokain partileri nedeniyle evden çıkamaz olmuştu Bekir. Bu arada yalnız kalmaktan da korkar hale gelmişti. Semra'nın işe gitmesine mani oluyor, sıkıştıkça eniştesinden para sızdırıyordu ama aldığı üç-beş kuruş harçlık çok çabuk bitiyordu.

Yakup, oğlunu göremiyordu. Münevver ise Adana'ya, karnı burnundaki kızı Tülay'ın yanına gitmişti. Sürekli telefon edip Bekir'i soruyordu. Cemil, Tansel'e, Bekir'in durumunu hiç beğenmediğini iş yerine gelmesinden rahatsızlık duyduğunu belirterek, "Bu oğlanı toparlamalıyız. Suratı sapsarı. Tıraş bile olmuyor. Yanında tuhaf üstü başı leş gibi kara benizli heriflerle şirkete geliyor. Baban da çok boş bıraktı biz mi ele alsak," deyince Tansel sonunda kardeşiyle konuşmaya karar vermişti. Bir de annesinin gözyaşlarına, babasının Bekir yüzünden kendini eve kapatmasına gönlü razı değildi. Fakat Bekir'i bulabilecek ne bir telefon ne de bir adres vardı elinde. Çaresizlik içinde kıvranırken kardeşinin ara sıra da olsa kocasına uğradığı aklına geldi. Cemil'e uğ-

radığı an kardeşinin kolundan tutup kendisine getirmesini istedi. Bekir ise işi o kadar ilerletmişti ki o yakışıklı, maço delikanlı kokain bulamadığı an çıldırmaya ve Semra'yı dövüp sövmeye başlamıştı. Bu yetmiyormuş gibi Semra'yı kendisine kokain bulmaya zorluyordu. Artık, Semra şarkıcılık yapamıyordu, kaç işe söz verdiyse gitmemiş, hatta bir keresinde Taksim'deki bar sahibi adamlarını göndererek verdiği avansı tekme tokat almıştı. O sırada evde bulunan Bekir'i de adamlar bir güzel benzetmiş, ağzını burnunu dağıtmışlardı. Semra'yla oturdukları evin kira ve aidat borcu altı aylık olmuştu. Evin kirası dolar bazındaydı ve yalnızca kira on sekiz bin dolar tutmuştu. Marka giymeye alışkın olan ve Semra'yı da alıştıran Bekir, ünlü butikçi Muzi'ye de on bin dolar borçlanmıştı. Babası kızdığı için galeriyi açtığı zaman oğluna hediye ettiği SLK Mercedes'i adamlarıyla altından çekip almıştı. Borçları ödemek için de Semra'nın BMW'sini yok pahasına satmışlardı. Elli bin dolar para kısa zamanda bitmişti. Zaten kokain pahalı bir uyuşturucuydu. Üstelik davulcu da komisyon alıp getiriyordu. Semra artık zengin, paralı adamların gözdesi olmuştu. Silikonlu memeleri ve dudaklarına rağmen alıcısı çoktu, çünkü iyi sevişiyordu. Zaten Bekir'i de yoldan çıkaran Semra'nın yatağıydı.

Bekir yine bir gün krize girdiğinde etrafı yıkıp geçti. Semra arada sırada birkaç kuruş parayı bir yerlere sıkıştırıyordu, bütün evi para bulmak için alt üst eden Bekir tek kuruş bile bulamadı. Soluğu çaresizlik içinde eniştesinin yanında aldı. Bu arada yolda giderken biraz sakinleşmek için kokain bulamadığı zamanlarda yaptığı gibi ağzına iki tane Zanak attı. Mecidiyeköy'de eniştesinin

on katlı iş hanındaki bürosuna girerken güvenlik Bekir'i önce içeri almak istemedi, çünkü kimse onu bu haliyle tanıyamazdı. Cemil'in sekreteri Asude aşağıya inerek Bekir'i yukarıya çıkardı. Asude genç adamın çok bitkin olduğunu görünce bir kahve ikram etti ve eniştesinin önemli bir toplantıda olduğunu söyledi. Cemil toplantı çıkışı odasında Bekir'i görünce hem sevindi hem de şaşırды. Genç adam gerçekten çok ama çok kötüydü. "Ne oldu sana böyle. Halin perişan. Ablan seni merak ediyor. İyi ki geldin. Elimizde ne adresin ne de bir telefon numaran var. Hadi kalk bize gidiyoruz," dedi. Aslında Bekir'in adım atacak hali yoktu. Bir an önce eniştesinden alacağı parayla kendisine kokaini bulan Habeşli Mürteza'ya gitmek istiyordu. Mürteza son zamanlarda veresiye mal vermeyi de kesmişti. Son gittiğinde Mürteza Bekir'in boynuna bıçağı dayayarak borcunu ödemesini istemişti. Ayrıca Mürteza'nın verdiği malın da epeydir eski tadı yoktu. Saf kokain değildi aldığı mallar, içine tebeşir tozu ve eroin karıştırmaya başlamıştı Mürteza. Böylelikle ucuza getiriyordu malı ama aynı paraya kakalıyordu Bekir'e. Sonunda Bekir çaresiz eniştesiyle Ulus'taki evlerine gitti.

Aileyi perişan eden kriz...

Haberi alır almaz eve gelen Tansel kardeşini beş aydır görmüyordu. Perişan haline çok üzüldü. Saçı başı dağılmıştı Bekir'in, yüzünde aylarca tıraş olmamanın verdiği bir yorgunluk vardı. Göz altındaki torbacıklar daha da şişmiş, gözleri kara sarı olmuştu artık. Üzerinde neredeyse düşecek gibi duran bir kot pantolon ve

belki bir haftadır çıkarmadığı için leş gibi ter kokan soluk bir gömlek vardı. Tansel'den bir süre sonra eve gelen babası oğluna içten sarıldı. Onun doğduğu günü hatırladı. Ne çok istemişti bir oğlu olmasını. Bayram ilan etmişti. Sünnetinde bütün Ankara sosyetesini, siyasi çevreden üst düzey bürokratlar hazır bulunmuştu. Karısının Adana'daki dostları da gelmiş, Yakup'un babası torununa bir yarış atı armağan etmişti. Karısının babası da altta kalmamış, Adana'da beş dönümlük bir çiftlik vermişti. Acaba suç biraz da bende mi diye düşündü kara kara Yakup, çok mu şımartmıştı Bekir'i? Oğluna delicesine sarıldı, öptü kokladı. Bekir de hassastı ailesine karşı, bazen niye bu kadar eziyet ettiğini kendi kendine sorar ama bir türlü cevabını bulamazdı. Babasının ellerine sarıldı, öptü, alnına götürdü. Yakup, oğlunun alnından akan terleri sildi. Bekir'in vücudu titriyordu. Lanet olası kriz yine gelmişti.

Babası, ablası ve eniştesine fark ettirmemeye çalışıyordu Bekir. Sabahtan beri bir şey yememiş, çay, sigara bir de boru gibi cigaralık sarıp içmişti, üstüne aldığı iki Zanak da midesini delmişti anlaşılan. Koşturarak kalktı babasının yanından, kusmadan banyoya yetişmeye çalıştı. Koşarken evin hizmetçisi Hesna'ya çarptı, kadının sofraya getirdiği bir tencere dolusu çorba salonun ortasına döküldü. Bekir öğürmeye başlamıştı banyoda, ne olduğunu anlamayan Tansel koşturarak kardeşini yakaladı. Ağzından sarı sular akıyordu, yüzü yine ter içinde kalmıştı, kardeşinin titremeleri karşısında ne yapacağını bilemeyen Tansel deli oldu. Koşarak kocasını çağırırdı. Yığılıp kaldı Bekir, banyonun köşesinde öğürürken kollarını vücuduna doladı. Titreyen bedenine hâ-

kim olmaya çalışıyordu. Ailede kimse ne olduğunu anlamıyordu. Tansel uyuşturucu kullanan bir gencin krizini seyrettiği bir filmi hatırladı, kardeşi Bekir de aynı pozisyondaydı. Kocasına sarılarak "Bekir'i acilen bir hastaneye götürmemiz gerek," dedi. Bekir titreyen vücuduna hâkim olamıyordu, devamlı öğürüyor, ağzından saf-ralar akıyordu. Yakup, oğlunun içler acısı durumunu gözyaşları içinde seyrediyordu. İki eliyle başını kavramış, "Allahım hata mı ettim senden erkek evlat istemekle!" diye söyleniyordu. Cemil hemen telefona sarılarak bir ambulans çağırdı. İhlamur yolundaki İstanbul Cer-rahi Hastanesi'nde doktor arkadaşları vardı. Kimsenin haberi olmadan bu skandalı çözmeliydi. Bekir ayağa kalkmak istedi bir ara fakat hiç gücü kalmamıştı. Yerde yılan gibi sürünmeye başladı. Etrafı pis bir koku kapladı. Bekir tutamıyordu kendini, altına sıçmaya başlamıştı. O sırada "pat" diye bir ses duyuldu. Babaları yığılıp kalmıştı. Cemil yaşlı adamın hemen kravatını gevşetti ve sarsmadan koltuğa yatırdı. Yaşlı adam kalp krizi geçiriyordu.

Bir yanda nefes alamayan sapsarı bir suratla yerde yatan babası, öte yanda çaresiz bir çocuk gibi de-bele-nen, bedenini kontrol edemeyen kardeşi Bekir karşısında ne yapacağını şaşırmıştı Tansel. Hizmetçinin ambulans geldi demesiyle hemen kapıya fırladı. Cemil yakın arkadaşı Dr. Fikret'i de çağırmıştı. Fikret babasına ilk müdahaleyi yaparken, hastabakıcılar üstü başı bok ve kusmuk içinde kalan Bekir'e özel bir gömlek giydirip ellerini de bağlayarak sırtladılar. Tansel bir an için erkek kardeşinin sonunun geldiğini düşündü. Annesi olsaydı, çoktan kalbi durmuştu kadının. Hastanede çabuk topar-

landı Yakup. Ne de olsa eski topraktı. Hafif bir kalp krizi geçirmişti. Doktorlar korkulacak bir şeyin olmadığını ve yaşlı adamın dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylediler. Tansel babasını Adana'ya annesi ve kız kardeşinin yanına gönderdi. Kardeşi Bekir'le de artık kendisi ilgilenecekti.

Doktor Fikret, Bekir'in durumunun çok kötü olduğunu, karaciğerinin artık bittiğini, psikolojisinin de çok bozulduğunu söyledi, en önemlisi Bekir bir bağımlıydı ve durumdan kurtulmak için uzun bir tedavi görmesi gerekiyordu. Tansel kararlıydı kardeşini iyileştirmeye, Dr. Fikret'e gereğinin yapılmasını ve hiçbir harcamadan kaçınılmayacağını, hatta gerekirse kardeşini yurtdışına bile gönderebileceğini söyledi.

Cemil'in gizli yaşamı...

Kocası mönüden onun için ahtapot carpaccio seçtiğini söyledi. Ana yemek için ise tercihi kendisinin yapmasını istedi. Tansel yılların ne kadar çabuk geçtiğini düşünüyordu, kardeşi Bekir artık sağlığına kavuşmuştu. Çok mücadele etmişti onu hayata döndürmek için, İstanbul'dan sonra annesiyle birlikte Bekir'i Amerika'ya götürmüşlerdi. Özel bir klinikte tam bir yıl süren bir tedavi altına alınmıştı. Bütün kanı değiştirilmiş, özel bir beslenmenin yanında psikolog gözetiminde yapılan günlük spor da tedaviye eklenmişti. Klinik muhteşem bir yerde ormanın içindeydi. Hastaları her sabah bir saatlik, özel hocalar eşliğinde yapılan yürüyüşlerle güne başlatıyorlardı. Televizyonda bilgi verici ve uyuşturucunun insan bünyesindeki zararlarını konu edinen eği-

tici filmler gösteriyorlardı. Bu kadar emekten ve sabırdan sonra hayata dönmüştü Bekir. Artık, Adana'daki çiftlikte karısı Güliz'le mutlu bir hayat sürüyordu. Dört de çocuğu olmuştu. İlk çocukları ikizdi. Bekir, evliliğini göremeden bir kalp krizi sonucunda hayata gözlerini yuman babasının adını vermişti ikizlerin birine, diğeri-ne de İsa. Art arda iki de kızı olmuştu.

Tansel, hiç çocuğunun olmamasına çok üzülmüştü ilk yıllar. "Allah belki böyle uygun gördü," diye düşün-dü içinden o gece yemekte ama Cemil'in yeğenini nüfu-suna geçirmesini bir türlü kabullenememişti. Ulus 29 her zaman olduğu gibi yine tıklım tıklımdı. Buranın iş-letmesini ve müziğini yapan Salih Saka bir ara yanları-na gelerek istedikleri bir müzik olup olmadığını sordu. Tansel'in aklına Cemil'le ilişkilerinin başlarında ortak şarkıları olan Sezen Aksu'nun "Firuze" adlı parçası gel-di, ama birden vazgeçti. Artık Cemil'e karşı içinde sev-gi kııntısı bile olmadığını fark etti. Aslında Cemil de ona karşı kayıtsızdı ama ikisi de tüm Türkiye'nin tanı-dığı popüler isimlerdi. Tansel geçen yıl babasının adına yaptırdığı okul nedeniyle Başbakan tarafından ödüllен-dirilmiş, bütün magazin dergileri ve gazeteler onunla röportaj yapmıştı. Kocas da en fazla vergi ödeyenler lis-tesinde ön sıralardaydı. Sesyete köşelerinde hep adları, giydikleri, yedikleri yayınlanıyordu. Böyle bir hayatı bır-akıp ne yapacaktı, üstelik kendisi kırk yedi, kocası da elli bir yaşına gelmişti. Ayrılıp da bu yaştan sonra ele güne dedikodu malzemesi mi olacaktı! Tam altı aydır sevişmemişlerdi bile. Zaten son üç yıldır ayda bir kez zor birlikte oluyorlardı. İki arkadaş gibiydiler artık, ama arada sırada olsa da birbirlerini içnelemekten geri kal-

mıyorlardı. İkisi de sık sık seyahat ediyordu. Tansel iş gezisi diye gittiği her seyahati uzatmaya başlamıştı. Cemil ise arayış içine girmiş, ufak tefek kaçamaklar peşinde koşturup duruyordu. Ta ki Oya'ya rastlayınca kadar...

Oya danışman olarak yanında işe başlamış, tam bir yıl boyunca birbirlerinin derdini dinleyen ve bundan keyif alan aralarında patron-çalışan ilişkisi olmayan iki dost gibiydiler. Çok çalışkan ve zeki bir kadın olan Oya'nın baş döndürücü güzelliği, sıcaklığı, hep iyimser olması Cemil'in aklını başından almıştı. Karısı Tansel'le yaşadığı sorunları bile Oya'ya anlatır olmuştu bir süre sonra. Bir Antalya iş seyahati sırasında da olanlar olmuştu. Karısı Tansel'le uzun süredir beraber olmayan ve hep para karşılığı kadınlarla gecelik ilişkilere giren Cemil, içki masasında eli Oya'nın eline değince yüreğini bir sıcaklığın kapladığını hissetmiş ve Oya'nın ellerini avuçlarının içine alarak biraz da alkolün verdiği cesaretle, ilanı aşk etmişti. O gece ilk kez Cemil'in Antalya'da yeni yaptırdığı ikinci beş yıldızlı otelde birlikte olmuşlardı. Ardından da ateş bacayı sarmıştı. Oya kocasının ihanet ettiğini ve boşandıklarını, babasının da bir Alman kadın yüzünden annesini boşadığını söyleyerek bu ilişkiden rahatsızlık duyduğunu söylemişti. Cemil karısıyla iki yıldır aralarının açık olduğunu, çevre ve ortak işleri, şirketleri nedeniyle de bu evliliği görüntüde yürütmek zorunda kaldıklarını söylemişti. Oya kısmen de olsa rahatlamıştı bunları öğrendikten sonra. Çevrenin duymaması için de Oya'nın işten ayrılmasının uygun olduğu konusunda görüş birliğine varmışlardı. Çok da güzel bir plan yapmışlardı Oya ile Cemil. Oya

bir gün şirkete parmağına alyans takıp gelecek ve nişanlandığını, müstakbel eşinin de artık kendisini çalıştırmak istemediğini söyleyecekti toplantıda. Her şey istedikleri gibi oldu. Oya'yı Tansel de çok iyi tanıyordu. Otel Cemil ve Tansel'in kurduğu ortak şirketin malıydı, bu nedenle Tansel her yönetim kurulu toplantısına katılıyordu. Oya'nın evlilik arifesinde olduğunu söyleyip şirketten ayrılmak istemesine çok üzölmüştü Tansel. Zeki, başarılı, tuttuğunu koparan bir kadın olan Oya'yı biraz da kendine benzetmişti Tansel. O gün toplantı masasında, "Nişandan haberimiz olmadı, dilerim düğününe çağırırsın," demesi Oya'yı biraz üzölmüştü, ama Cemil'in hayatında Tansel'e ihanet ettiğı bir sürü kadın olmuştu. Kendisi olmasaydı, nasıl olsa bir başka kadın olacaktı.

Bu ilişkiye çok direnmişti Oya. İlk birlikte oldukları gecenin ardından Cemil'i, işini, her şeyi terk edip İstanbul'dan kaçmak istemişti. Fakat ilişkinin yaşandığı gecenin sabahında odasının güllerle donatılması ve bir servis görevlisinin odasına getirdiğı orkide kutusunun içinden çıkan tek taş pırlanta hangi kadını mutlu etmezdi ki. Üstelik kartın üzerine "Beni çok mutlu ettin. Dilerim sende mutlu olursun ve ben de seni mutlu ederim..." diye bir notun olması Oya'yı hem şaşırtmış hem de heyecanlandırmıştı.

Bir zamanlar severek evlendiğı, kızının babası olan adamdan hiçbir zaman böyle jestleri görmemişti. Evliliğı süresince kocası ona hep azap vermişti. Hangi işe girseyse kavga edip ayrılmış, sırtını Oya'ya dayamıştı. Cemil ona unuttuğı kadınlığını otuz beş yaşından sonra yeniden yaşatmıştı.

Kimi kimsesi de yoktu Oya'nın. Yaşlı bir annesi vardı yalnızca, bir de altı yaşındaki kızı. Babası Almanya'ya çalışmaya diye gitmiş ve kendisinden uzun bir süre haber alamamışlardı. Bir ara evlendiğini duymuşlardı Oya ile annesi Mürvet. Cahil bir kadın olan Mürvet, kocasının seni de buraya aldıracağım diyerek gönderdiği evrakları doğru dürüst incelemeden imzalayıp geri göndermişti. Sonunda da boşanma celbini kapısında bulmuştu zavallı kadın. Ondan sonra da kocasından kalan oturdukları Etiler'deki kocaman evi kiraya verip Gültepe'de tek odalı bir ev tutup diğer evden gelen kira parasıyla da geçinmişlerdi. İyi el işi yaptığından mahallenin evlenme çağındaki pek çok kızının da çeyizini yapmıştı Mürvet ve böylelikle de harçlıklarını çıkarmışlardı. Kocasını yıllar sonra gelip adreslerini konu komşudan öğrendiğinde, o sıralar ortaokulda olan Oya'yı Almanya'ya yanına almak istediğini söylemişti. Mürvet iki gözü iki çeşme ağlamış, Oya babasıyla gideceği gün ortalıktan yok olup eski mahallelerindeki yan komşuları Yahudi Beti'nin yanına sığınmıştı. Beti durumu meraklanmasın diye gizli kapaklı Mürvet'e bildirmişti, Oya'nın babası Hüseyin Efendi ise yılmayıp, mahallenin karakoluna kızının kaybolduğunu ve karısının onu saklamış olabileceğini hemen bildirmişti. Mürvet ağlayarak ifade vermiş ve kızının velayetinin kendisinde olduğu halde kocasının zor kullanarak kızını kendisinden ayırmak istediğini anlatmıştı. Polisler de içleri kan ağlayarak dinlemişler ve Mürvet'e destek vermişlerdi. Hüseyin Efendi sonunda Almanya'ya tek başına dönmüştü. Oya yirmili yaşlarda babasını çok özlediğinde onu Almanya'ya görmeye gitmişti. İşte o sırada, Alman ka-

rısı Helga'dan da babasının bir erkek evladı olduğunu öğrenmişti. Babası kardeşine Yiğit adını takmıştı, ama Helga oğluna Pier diyordu.

Babasının sağlığı pek iyi değildi. Yıllarca yerin kilometrelerce dibinde havasız, karanlık ve rutubetli bir ortamda çalışan babası zatürree olmuştu sonunda. Almanlar çalışanlara büyük değer veriyordu ve çok iyi hastanelerde Hüseyin Efendi'yi tedavi etmek için uğraşmışlardı, fakat adamcağızın bünyesi zayıf düşmüştü sonunda emekliye ayrılmak zorunda kalmıştı. Oya'nın o yıl babasını son görüşüydü, iki yıl sonra babasının ölüm haberini almışlardı. Her şeye rağmen Oya'ya ve karısına hatırı sayılır bir para bırakmıştı. Karısını da kızını da hep sevmişti Hüseyin Efendi. Helga'yla aşk izdivacı yapmamıştı ve bu sırrı mezarına götürmek istemişti.

Hüseyin Efendi, Almanya'ya sözleşmeli işçi olarak gitmiş, daha sonra sözleşmesi bitip Türkiye'ye geri döneceği sırada, köylüsü İzzet, isterse bir Alman kadınla evlenip hem çalışma izni alabileceğini hem de Almanya'da kalabileceğini söyleyince arayışa geçmişti. Sonunda yine imdadına köylüsü İzzet yetişmişti. Bir ayağı topal olan baldızı Helga'yla yirmi bin mark karşılığında anlaşmalı bir evlilik yapabileceğini söylemişti. Elinde avcunda ne varsa Helga'nın babasına veren Hüseyin Efendi daha sonra karısından hıleyle boşanmak zorunda kalmıştı. Aslında Mürvet'e bütün bunları anlatmak istemişti ama onun hiç anlayamayacağını düşünerek vazgeçmişti. Nasıl olsa aşk evliliği olmayacağı için haklarını elde edince karısını ve biricik kızını Berlin'e getirecekti. Hiçbir şey hayal ettiği gibi olmadı.

Helga'yı tanıyınca acımış, İzzet'in baldızı olması ve onların yanında yaşaması nedeniyle çok sık bir araya gelir olmuşlardı Berlin'e geldiği günden beri. Bir yılı aşkın bir zaman eline kadın eli değmediğinden bir gece bir biraevinden hep birlikte dönerlerken farkında olmadan Helga'nın elini tutmuştu. Hüseyin Efendi çok sıcak ve yumuşak şeyler hissetmişti içinde Helga'ya karşı. İzzet'in çok iyi yaptığı ve karısına da öğrettiği ev yemeklerini yemeğe gittiğinde daha da yakınlaşmışlardı Helga'yla. Karısını boşadıktan sonra adresini de kaybedince ister istemez Helga'yla birlikte olmaya başlamıştı. Zaten resmi nikâhlı karısıydı Helga. Bir de Hüseyin Efendi'yi kalbinden vuran bir jest yapmıştı Helga. Hüseyin Efendi'nin babasına verdiği parayı bankada tuttuğunu, amacının sakat olan ayağını tedavi ettirmek olduğunu açıklamış ama kalkıp parayı bir zarf içinde Hüseyin Efendi'ye teslim etmişti. "Sen benim kocamsın, sevdiğim erkeksin, beni böyle kabul ettin, benim bu paraya ihtiyacım yok artık," demişti. Hüseyin Efendi o günden sonra Helga'ya kocalık yapmayı bir görev bilmişti. Aklı hâlâ karısı Mürvet'teydi ama bir de aslan gibi bir oğlu olunca Mürvet'i unutmaya ve tüm sevgisini oğlu Yiğit'e vermeye başlamıştı. Helga hassas ve duygulu bir kadındı. Hüseyin Efendi'nin hâlâ karısına ve kızına nasıl âşık olduğunun farkındaydı, çünkü kocası boynundaki kalp şeklindeki kolyede ölünceye kadar kızı ile karısının sarmaş dolaş resmini taşımıştı. Hiçbir zaman da bunu Helga'ya fark ettirmemişti. Hüseyin Efendi bir gün boy abdesti almak için boynundan kolyeyi çıkarıp masanın üzerine bırakmıştı, o zaman da Helga bu kolyenin sırrını öğrenmişti. Öldüğü zaman musalla taşında boynundan hoca tarafından çıkarılan kolye Helga'ya teslim

edilmişti. İşte mezara götürmek istediği sırrı Hüseyin Efendi'nin önce karısı Helga sonra da kızı Oya tarafından o kolye sayesinde öğrenilmişti. Oya cenaze sırasında babasının kolyesini teslim alıp içine baktığında annesini ve onu ne kadar çok sevdiğini ve asla unutmadığını anladı.

Helga da kötü bir kadın değildi, Oya'yı çağırıp bankadaki nakit parasını, arabasını ve geriye ne kaldıysa dürüstçe söylemişti. Oya da annesi de tok gözlüydü zaten. Evlatlık görevini yerine getirmiş ve babasının cenazesi için Berlin'e gitmişti.

Türk mahallesinde oturan Hüseyin Efendi'nin cenazesi mahalledeki küçük bir camiden yine Türk mezarlığına gömülmüştü. O gün, Oya, babasının yıkanmasına yardım ederken Yiğit'in onu nasıl seyrettiğini de unutmamıştı. Yiğit çok yakışıklı bir delikanlı olmuştu. Türkçeyi de muntazam konuşuyordu. Berlin'de bir turizm şirketi vardı. Büyük turlar düzenliyordu. Türkiye'yi çok merak ettiğini, babasıyla çok küçük yaşlarda bir kez Antalya'ya tatile gittiklerini anlatmıştı Oya'ya. Babasının sık sık kendilerinden bahsettiğini ve on yaşındayken bir ablasının olduğunu öğrendiğini söyledi Yiğit. Türkiye'yi bir kez daha görmeyi çok istediğini ve iş yapmak için muhakkak geleceğini söylemişti. Oya kardeşinin kendi mesleğini seçmesine çok sevinmişti. Her zaman Yiğit'e yardımcı olabileceğini, istediği zaman Türkiye'ye gelmesini ve onu ağırlamaktan mutluluk duyacağını söylemişti. Ne de olsa babaları birdi ve onlar kardeşti. Cenaze sonrası İstanbul'a döndü Oya. Babasında kalan yüz elli bin markı ise annesinin adına bankaya yatırdı.

Cemil Nakkaştepe’de muhteşem bahçeli bir villa kiralamıştı Oya’ya, ayrıca son model bir araba bir de şoför tahsis etmişti. Ayda da beş bin dolar veriyordu Oya’ya. İlişkilerinin üzerinden bir buçuk yıl geçmesine rağmen üç kez yurtdışına çıkmışlardı birlikte ve valizler dolusu giysilerle geri dönmüşlerdi her seferinde. Hiçbir zaman Oya bu kadar alışveriş yapmak istememiş, her seferinde Cemil zorlamıştı. Annesinin, kızının hediyelerini hep Cemil seçiyordu. Aldığı kıymetli mücevherleri ise kasa-sında saklıyordu Oya. Görgüsüz kadınlar gibi takıp takıştırmayı hiç sevmiyordu. Cemil, kızı Nazlı’nın bir koleje kaydını yaptırmış ve tüm masraflarını üstlenmişti zaten. Cemil Nazlı’ya aşırı düşküncü. Kızı gibi görüyordu Nazlı’yı. Oya’dan da bir çocuğu olmasını arzulu-yordu Cemil, ama Oya metres olarak kimseye bir çocuk doğuramayacağını söylemişti. İşte o sıralar, Cemil, karı-sından ayrılmayı kafasına koymuştu ama nasıl yapaca-ğını bilmiyordu. Tansel’e çok saygı duyuyor, onun zehir gibi zekâsı sayesinde de varlıklarına varlık kattığını bi-liyordu. Bunu inkâr etmesi mümkün değildi ama Oya’ya da yalnızca gönlünü değil, yüreğini de açmıştı. Gizli bir birliktelikti belki yaşadıkları ama hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu Cemil Oya’yla.

Sürpriz karşılaşma...

Biraz kilo aldığı için Tansel canı çok istediği halde ahtapot carpaccio yerine tavuk külbastı istedi. Cemil ne yerse yesin hiç kilo almıyordu. O önce lazanya arkasın-dan da domuz pırzolası istedi. Tansel ile Cemil’in yıllar-dan beri anlaşılmadıkları bir nokta da Tansel’in dinine

olan düşkünlüğüydü. Ramazanda orucunu tutar, camileri gezer ve fırsat buldukça da namaz kılardı. Cemil ise ramazanda bile akşamları bir kadeh kırmızı şarabını içer, domuz eti yemekten çekinmezdi.

Saatlerdir karı-koca olarak konuşacak işin dışında hiçbir ortak konularının kalmadığını fark etti Cemil. Boşalan bardağına su koyması için etrafta garson ararken birden dondu kaldı. Karşıdan ona doğru gelen kadın Oya'ydı, üstelik yanında bir de genç ve yakışıklı bir adam vardı. Aslında bugün Oya'ya evlilik yıldönümleri olduğunu söylediğini ama nereye gideceklerini belirtmediğini hatırladı bir an. Oya da çok severdi Ulus 29'u. Yakın okul arkadaşı Mehtap ve kocası Bülent'le çok sık gelirlerdi buraya.

O kadar dikkatli bakmıştı ki farkında olmadan Cemil, ister istemez karısının da başı aynı yöne dönmüştü. Tansel Oya'yı hemen tanımıştı. Halbuki Oya işten ayrılınca koyu kumral saçlarını Cemil istiyor diye sarıya boyatmıştı. Bir de yeşil lens takmaya başlamıştı, birkaç kilo da vermişti. Tansel ile Oya, neredeyse bir buçuk sene-den fazla bir süredir görüşmemişlerdi. Bu kadar kötü bir tesadüf olamazdı Cemil için, sevdiği kadının masasını tam onların oturdukları locanın yanına ayırmışlardı. Şef Durmuş, Oya ile yanındaki erkeği masalarına doğru getirirken Tansel, "Oya değil mi Cemil, ne güzel tesadüf," deyince Cemil kendini toparlamaya çalıştı. Ayağa kalkarak kendisini hâlâ fark etmeyen Oya'ya doğru bir adım attı. Oya birden karşısında Cemil'i görünce sıçradı, ardından da Tansel'i fark edince hemen kendisini toparlamaya çalıştı. Oya hemen Tansel'e elini uzatarak "Sizi görmek ne büyük mutluluk," dedi. Daha

sonra da elini Cemil'e uzattı. Bu arada arkasında duran yakışıklı genci göstererek "Kardeşim Yiğit," dedi. Cemil rahat bir nefes aldı, çünkü bir an için yanındaki adamın Oya'nın gizli bir sevgilisi olabileceğini düşünmüştü. Cemil Oya'nın Almanya'da yaşayan bir kardeşinin olduğunu biliyordu, ama Tansel'in hiç haberi yoktu. "Bir kardeşiniz olduğunu hiç bilmiyordum. Ne kadar hoş bir delikanlı," dedi farkında olmadan. Oya "Delikanlı dedğiniz otuz dördünde bir adam, üstelik Berlin'de bir turizm şirketi var Yiğit'in. Almanya'da yaşayan Türkler ve Alman vatandaşları için Türkiye'ye turlar düzenlemek için geldi. Kismetse Bodrum, Kuşadası, Antalya ve Çeşme'yi birlikte dolaşıp bağlantılar yapacağız," diye karşılık verdi Tansel'e.

Tüm bunlardan hiç haberi olmamıştı Cemil'in. Birden öfkelenildi ama belli etmek istemedi. Yiğit'e dönerek, "Uzun zamandan beri mi buradasınız?" diye sordu. Yiğit sabah geldiğini otelde kaldığını ve bazı turizm şirketleriyle görüşmeler yaptığını, öğleden sonra da ablasını aradığını söyledi. Rahatladı Cemil. Demek yeni gelmişti Yiğit. Birden Tansel, Oya'ya dönerek "Ayakta kaldınız. Bizimle otursanız seviniriz. Bugün bizim onuncu evlilik yıldönümümüz. Henüz daha ana yemeğe geçemedik, birlikte kutlayalım isterseniz," dedi. Oya şaşkın, kendini toparlamaya çalışırken Cemil'in de ısrarı karşısında masaya yerleştiler Oya ile Yiğit.

Yemek boyunca Tansel gözlerini Yiğit'ten ayırmadı. Bu genç adamda onu etkileyen bir şeyler vardı. Yiğit'e devamlı işiyle ilgili sorular sormaya başladı. Cemil de tutukluğunu atmış, o da Oya'yla havadan sudan konuşarak gevezelik yapmaya çalışıyordu. Tansel, Antal-

ya'ya birlikte gidebileceklerini ve iki otellerinin olduğunu, Bodrum'da da bu yıl bir otel satın aldıklarını, turizm konusunda bilgi sahibi olduğunu ve gerekirse de kendisine yardımda bulunabileceğini söyledi Yiğit'e. Oya, erkek kardeşiyle Tansel'in bu kadar samimi olmasını tuhaf karşılamış, bir anlam da verememişti bu yakınlığa. Yemek sonrası kulüp kısmına geçildi. Cemil ve Tansel kendilerine ikram edilen şampanyayı Oya ve Yiğit'le birlikte içtiler. Tansel herkesi dansa davet etti. Cemil, Oya'yla baş başa kalmayı tercih ederek, Yiğit'e, "Deli kanlı karım sana teslim. Bakalım sen de karım kadar iyi dans edebiliyor musun?" diye takılarak, Yiğit'in Tansel'i dansa davet etmesini istedi. Tansel ve Yiğit oturmak bilmediler. Aslında Cemil ve Oya'nın da işine gelmişti onların bu kadar uzun süre piste tepinmeleri. Cemil Oya'yı çok özlediğini ve hafta sonu bir İsviçre seyahati olduğunu birlikte gitmelerini önerdi. Oya kardeşi Yiğit'i Antalya ve Bodrum'a götürecekti ama Yiğit isterse Tansel'le gidebilirdi, böylelikle ikisi çok güzel bir tatil geçirebilirlerdi.

Tansel ve Yiğit arasında tuhaf yakınlaşma...

Tansel bu genç adamdan çok etkilenmişti. Hayatına ilk giren ve ona göre de son olacak tek erkek kocası Cemil'di, fakat bir süredir çok boştu içi. Yıllardır iş hayatında pek çok erkek kendisine kur yapmıştı, ama başını kaldırıp kimselere bakmamıştı. Acaba kırk yaş sendromu mu diye geçirdi içinden Tansel. Masaya oturdukları an bir sessizlik oldu. Tansel kocası Cemil'e dönerek "Hafta sonu hep birlikte Antalya'ya gidelim. Biz de din-

leniriz hem de Yiğit Bey'e iki oteli gösteririz," dedi. Oya ne söyleyeceğini şaşırdı. Yine Cemil toparladı durumu. "Bu hafta benim İsviçre'de olmam gerekiyor, biliyorsun," dedi. Tansel "Gerçekten unuttum, o zaman haftaya gideriz," diye karşılık verdi. Ancak, Yiğit zamanının olmadığını ve bir hafta sonra döneceğini söyleyince Tansel, "O zaman Oya Hanım, ben ve Yiğit Bey birlikte gideriz," dedi. Oya ne cevap vereceğini şaşırdı çünkü kendi ağzıyla kendini ele vermişti. Hafta sonu Yiğit'le birlikte Antalya'ya, Bodrum'a geçeceğini söylemişti. Artık kurtuluşu yoktu. Tansel hafta sonu için kendi şirketlerinden uçak biletlerini hemen yarın sabah ayıracağını söyledi. Yiğit şaşkın şaşkın konuşulanları dinliyordu, ama orta yaşın tüm güzelliğini taşıyan bu kadından kendisi de çok hoşlanmıştı. Bugüne değin Alman Türk pek çok arkadaşı olmuş olsa da Tansel'in kendine olan güveni, şıklığı, zekâsı onu çok etkilemişti.

Gece çok hareketli ve de güzel geçmişti. Yiğit ayrılırken Tansel ve Cemil'e kartını uzattı. Onlar ise kartvizit taşımadıklarını özür dileyerek söylediler. Bir garsondan kâğıt kalem isteyen Tansel hemen telefonlarını yazarak genç adama uzattı. Cemil biraz şaşkın, biraz da garipseyerek baktı karısına. Acaba Tansel kendisini kışkandırmaya mı çalışıyor diye içinden geçirdi, ama böyle ucuz numaralar yapmayacak kadar düzgün birisiydi karısı.

Oya yolda giderken nasıl bir bahane bulup da Yiğit'i de kırmadan bu seyahatten vazgeçebileceğini düşünüyordu. Yiğit'i Taksim'deki The Marmara Oteli'ne bıraktı. Kardeşi iyi para kazanıyordu çünkü çok iyi bir işi vardı. Babasının ölümünden sonra bir kez annesi Helga'yla bir kez de tek başına Türkiye'ye gelmişti Yiğit.

İkisinde de Oya onu karşılamış ve gezdirmişti. Oya da işi gereği birkaç kez Almanya'ya gitmiş, Yiğit'le buluşmuşlardı. Abla kardeş hiçbir zaman bağlantıyı kesmemişlerdi. Yiğit, yeğeni Nazlı'nın minik resmini bile cüzdanına koymuştu.

Bunları düşünürken Oya'nın aklına parlak bir fikir geldi, tansiyon sorunu vardı, bunu Tansel de Yiğit de biliyordu. Tansel'le çalıştığı yıllarda bir kez şirkette fenalaşmış ve doktor gelmişti. Yine bir Almanya seyahatinde kardeşinin de yanında olduğu bir alışveriş sırasında yığılıp kalmıştı Oya. Uçuş günü fenalaştığını söyleyecekti. Her şeyi planladı Oya ve istediği gibi de oldu, kimseler bir şey anlamadı. Yiğit ile Tansel VIP salonunda buluştular. Uçağın kalkış saatine kadar selam verip de konuşmadığı insan kalmamıştı Tansel'in. Bunların her biri yüksek mevkide insanlardı. Kimisi milletvekili, kimisi bürokrat ve işadamıydı. Tansel herkese de Yiğit'i "genç ve başarılı bir turizmci Yiğit Bey'le iyi işler yapacağız," diye tanıtmıştı. Uçağın iki saate yakın rötar yapmasına rağmen Tansel ve Yiğit vaktin nasıl geçtiğini hiç anlamamışlardı. Otelin kral dairesini Genel Müdür Alişan patroniçeye yani Tansel'e ayırmış, hemen aynı katta bir süit odayı da Yiğit'e tahsis etmişti. Aynı akşam otelin üst düzeydeki yönetici ve eşleriyle birlikte muhteşem teras restoranında yemek yenildi, daha sonra gece kulübüne geçildi. Tansel yine çok neşeliydi. Yiğit'le birlikte kaldırdıkları rakı kadehlerinin sayısını unutmuştu Tansel. Böyle rahat içki içen erkeklere bayılıyordu, kocası pek alışık değildi. Bir akşam bir şişe şarap sonrası midesi bozulunca arabanın içine kusup durmuştu. Ertesi gün de arabayı kötü kokuyor diye hemen değiştirmişti

Cemil. Yiğit'i ise rahmetli babası daha on yedi yaşında rakıyla tanıştırmıştı. Tansel, Oya'nın o âna kadar Yiğit'le öz kardeş olduklarını sanıyordu. Yiğit biraz da alkolün etkisiyle hayatını anlattı Tansel'e. Annesinin Alman olduğunu ve de Oya'yla baba bir, anneleri ayrı olduğunu söyledi.

Saat gece yarısını geçmişti, Genel Müdür ve diğerleri vaktin hayli geç olduğunu söyleyerek izin istediler. Tansel saatine baktı, "O, gerçekten de haklısınız. Valla vaktin nasıl geçtiğini anlayamadık. Biz de Yiğit Bey'le kalkıyoruz," dedi. Aslında canı hiç de kalkmak istemiyordu. Bir şeyler vardı bu genç adamda onu kendine çeken. "Biz de birer kahve içip kalkarız," deyip herkesi masasından gönderdi Tansel. Yiğit'in pek kahve içeceği yoktu. Garsona, "Rahmetli babam hep içkinin sonunda bir yere gidince 'yap bir yolluk' derdi, şimdi ben de bir yolluk istiyorum," dedi. İlk kez Tansel'le göz göze geldiler. Farkında olmadan Yiğit Tansel'in elini tutarak, "Beni çok etkiledin," dedi. Tansel Yiğit'i kucaklamak, ona sarılmak, o muntazam dudaklarından doyasıya öpmek istiyordu, ama burası onun oteliydi, üstelik bütün personel ona "kraliçemiz" diyordu ve o bir patroniçeydi, böyle bir çılgınlığı yapamazdı. Hemen elini Yiğit'in elinden çekti. "Ben ne yapıyorum Tanrım, burada olmaz. İnsanlar görürse ne der!" diyebildi heyecanla. Artık iyice kafayı bulan Yiğit sarhoşluğunda verdiği cesaretle, "Siz Türkler hep insanlar ne der diye düşünerek yaşamaktan, yaşamdan zevk almıyorsunuz, kendinizi yaşayamıyorsunuz," dedi sert bir şekilde. Tansel bu sözler karşısında cesaretlendi, "Odaya çıkalım istersen, orada daha rahat konuşuruz," dedi.

Belki bu yaptığı bir çılgınlıktı ama kendine engel olamıyordu Tansel. Yiğit'le aynı katta kaldığını düşünerek biraz da rahatladı. Kral dairesi otelin en üst katındaydı. Aynı katta iki tane de süit vardı. Birinde Yiğit kalacaktı. Diğeri ise her zaman boş tutuluyordu. Aniden gelen bir devlet büyüğü, ya da bir dost arkadaş, hatırı sayılır bir müşteri olabilir umuduyla. Kendisine eşlik etmek isteyen resepsiyon müdürünü de nazikçe reddetti. Elleri titreyerek odasının kapısını açtı. Üzerindeki şalı koltuğa fırlattı. Omzunda güçlü, sımsıcak bir elin varlığını hissetti ve döndü. Yiğit delicesine soluyordu, o güzel yeşil gözlerini Tansel'in yüzünde gezdirdi. Bir şey demesine fırsat vermeden çılgıncasına dudaklarına yapıştı, Tansel nefes alamıyordu, vücudu titriyordu. Hiç karşı koymadı, Yiğit omuzlarını öpücüklere boğdu Tansel'in. Konuşmadan seviştiler saatlerce. Sabahın ilk ışıklarıyla beraber Tansel yataktan doğruldu ve "Ne olur bana kızma ama senin burada kalman biraz mahsurlu, sabah temizlikçiler fark edebilirler," dedi. Yiğit, toparlandı ve kendi odasına doğru yol aldı...

Aşk bacayı sarınca...

Muhteşem iki gece üç gün geçirdi Tansel ile Yiğit. Uzun bir aradan sonra, üstelik de menopoza girerken kadınlığını hissettirdi Yiğit ona yeniden. Uçak yolculuğu sırasında çevresinden utandı Tansel ve çok istediği halde başını Yiğit'in omzuna dayayamadı. Yiğit'e Bodrum'a da birlikte gitmeyi teklif etti. Yiğit, "İlk kez bir kadın beni bu kadar mutlu etti. Cinsel olarak da kişilik olarak da. Bilmiyorum çok ama çok kötüyüm, sen evli-

sin ve bu ilişkinin sonu yok. Yasak bir aşk hikâyesi olarak anılarımızda kalacak. Bodrum'a birlikte gitmeyelim, sana daha fazla alışmak istemiyorum," dedi. Tansel, rüyada gibi hissediyordu kendini. Yiğit'in söylediklerini gülerek karşıladı. "Ben iki gün işleri toparlamak zorundayım. Bir de Rusya'daki alışveriş merkezinin inşaatı nedeniyle, oradaki ortaklarımız pazartesi gelecekler. Bir toplantım var, çarşambaya biletlerimizi ayırıyorum. Şu an Bodrum'un tam zamanı!" dedi. Yiğit hiçbir şey söylemeden baktı Tansel'e.

Akşam Cemil ve Tansel konuklarını yine Ulus 29'a götürdüler. Cemil'in karşısında sanki karısı Tansel değil de yirmi yaşında bir genç kız vardı. Her zamanki gibi çok şıktı Tansel. Aşk onu daha da gençleştirmiş, güzelleştirmişti. Bu kez şık bir şifon pantolon ceket giymişti. Rus ortakları İvan'ın yemek boyunca Tansel'i iltifatlara boğması Cemil'i biraz rahatsız etti. Zaten canı da çok sıkındı. Oya ile muhteşem bir hafta sonu geçirmişti o da, ama genç kadın âdet kanamasının geciktiğini ve endişe ettiğini söylemişti. Aslında Cemil çok istiyordu Oya'nın hamile kalmasını ve çocuğu aldırmasını. Oya ise kararlıydı, şayet doktoru "hamilesin" derse hemen oracıkta aldıracaktı. Yaşı otuz sekizdi zaten. Korunamıyordu Oya. Alerjik bir bünyesi olduğu için doktoru yasaklamıştı spiral takmasını, doğum kontrol hapi da tansiyonu nedeniyle ağır geliyordu. Bugüne değin tam iki kez kürtaj olmuştu. Üçüncüsü için doktoru biraz tehlikeli olacağını söylemişti bu yaştaki kürtajın, ama kararlıydı Oya.

Cemil İvan'ın konuştuklarını pek dinlemiyordu bile. Çünkü akşam üzeri Oya doktora gitmişti hâlâ da ses

çıkamamıştı. Telefonları da cevap vermiyordu. “Herhalde neticeyi aldı, ânında da çözümünü buldu,” dedi içinden Cemil. İvan birkaç gün İstanbul’da kalmak istediğini söyledi Cemil ile Tansel’e. Tansel, çarşamba günü bir konuğunun olduğunu ve onunla Bodrum’a gideceğini söyleyerek, “Üzgünüm çok önceden verilmiş bir söz, üstelik de iş. O yüzden sizi eşim ağırlar artık. İki erkek baş başa gezersiniz,” dedi gülerek. Karısının yaptığı bu programdan haberi olmadığı için Cemil şaşırarak baktı Tansel’e. Tansel ise gayet rahat Yiğit ile Bodrum’da yeni aldıkları oteli görececeklerini söyledi. Biraz tadı kaçtı Cemil’in ama masada fazla bir şey söylemek istemedi. İvan’ın gelişi, işlerin yoğunluğu nedeniyle Antalya’yla ilgili dedikoduları alamamıştı Tansel’den. Aslında fazla da merak etmiyordu. Karısına çok güveniyordu. Yemek saat on bire doğru bitti ve kulübe geçmediler, Cemil’in sabah uçağıyla bir ihale için Ankara’ya gitmesi gerekiyordu. Arabada Cemil biraz da sert bir sesle, “Dün tanıdığın adam ile nasıl bu kadar samimi olursun. Bodrum’a gitme kararını bana sormadan nasıl alırsın!” diyerek Tansel’e kızdı. Kocasının alındığının ve biraz da kıskandığının farkına varan Tansel “Bu kadar rahatsız olacağınızı bilmiyordum. Hemen iptal edebilirim. Alt tarafı bir iş gezisi. Çocuk çok şeker. Lütfen saçmalama canım!” diyerek kocasını yumuşatmaya çalıştı. Aslında Cemil’in de işine geliyordu çarşamba günü Tansel’in yok oluşu çünkü perşembe akşamı Oya’yla birlikte Atina’ya gitmek istiyordu. “Birlikte Atina’ya gideceğimizi sandım, Perşembe gecesi biliyorsun Kos’taki o tatil köyünün sahipleriyle görüşecektik. Adamlar kendileri davet ettiler. Birlikte söz verdik nasıl unutursun?” dedi.

İçinden de Tansel'in bu seyahate itiraz etmesini istedi. Sanki Tanrı dualarını kabul etmişti. Tansel, Aleks ve karısı bana göre çok antipatikler, ne olur sen bizim turizm koordinatörüyle git," dedi.

Cemil içten içe çok sevinmişti ama aklı hâlâ Oya'daydı, birden sabahın erken saatinde Ankara'ya gideceği bile önemsiz geldi. Oya'yı görüp, olanları öğrenmek için içinde müthiş bir istek duydu. İvan ile biraz daha konuşmak istediğini ve onu otele kendisinin bırakacağını söyleyerek, önce karısını eve bıraktı. Ardından İvan'ı ve gazladı geçti Ulus'tan Nakkaştepe'ye. Villanın ışıkları yanıyordu. Anlaşılan daha yatmamıştı Oya. Zaten geç uyurdu sevdiği kadın. Evde Oya, annesi Mürvet ve kızı Nazlı, bir de yardımcı bir karı-koca kalıyordu. Kadın evin işlerine yardım ediyor, yemek yapıyor, kocası da şoförlüğünü yapıyordu Oya'nın. Bu çifti de Cemil'in koruması Murat bulmuştu onlara. Murat, Oya ile Cemil'in arasındaki ilişkiyi çok iyi bilen, en güvencikleri insandı. Cemil Murat'ı kardeşi gibi seviyordu. Eski bir polis görevlisiydi Murat ve kırk yaşında ama çakı gibiydi. Çok iyi silah kullanıyor, iyi İngilizce biliyor ve şık da bir adamdı. Başından bir evlilik geçmiş, sonra mesleğiyle evliliğin birlikte yürümediğine inanınca da ayrılmıştı. Şantöz bir kızla birlikte yaşıyordu. Bir an için Cemil Murat'a da haber verip birlikte gitmek istedi ama sonra vazgeçti. Kapının zilini çaldı. Oya o saatte karşısında Cemil'i görünce şaşırdı. Çünkü bugüne kadar hiç habersiz eve gelmemişti Cemil. Oya telaşla, "Ne oldu, bir şey mi var?" diye sordu. Cemil kendisini merak ettiğini, doktorun ne dediğini sordu. Oya'nın gözlerinin ağlamaktan şiştiğini fark etti Cemil. Tekrar "Ne oldu?"

diye üsteledi. Oya iki buçuk aylık hamile olduğunu, doktorunun artık kürtaşı riskli bulduğunu, çaresizlikten saatlerdir ağladığını anlattı Oya.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştı Cemil, nihayet bir çocuğu olacaktı, kendi kanından ve canından. “Hiç üzülme, ne olur! Seni Amerika’ya gönderirim, doğumunu orada yaparsın, lütfen, benim de baba olmaya ihtiyacım var. Bu yaştan sonra da olsa!” dedi. Delicesine sarıldılar birbirlerine ve vaktin nasıl geçtiğini anlamadılar. Cemil kendine geldiğinde saat sabahın dördüydü, istemeyerek de olsa Ulus’un yolunu tuttu. Eve gittiğinde Tansel çoktan uyumuştı. Zaten bir süredir ayrı odalarda yatmaya başlamışlardı.

Acı haber...

Yiğit, Oya’nın Antalya seyahatiyle ilgili sorduğu sorulara nasıl cevap vereceğini şaşırdı. Oya ne zaman Tansel’i sorsa, onunla fazla ilgilenmediğini, otelin çok güzel bir resepsiyon şefinin olduğunu ve onunla çok güzel vakit geçirdiğini söyleyerek, Oya’nın sorularından kurtuluyordu ama Bodrum’a Tansel’le birlikte gitmelerini nasıl izah edeceğini bilmiyordu. Etiler’de Venge Kebap’ta buluştular Oya, annesi ve güzel kızı Nazlı’yla. Yiğit yeğenini kucağına oturttu. Oya siparişleri verirken, “Bodrum’a ne zaman gidiyorsun Yiğit? Ben gelemeyeceğim, biliyorsun dışarıdan bazı otellerin danışmanlığını yapıyorum. Çok büyük ve de iyi getirisi olan bir iş çıktı. Sen bilirsin böyle durumları. Kos’ta bir tatil köyünün satışı var. Türkiye’den alıcıları götüreceğim, istiyorsan sen de gel,” dedi. Yiğit’in yüreğine su serpildi. Çok kolay kur-

tulmuştu, Tansel'e müjdeyi verebilirdi hemen. Yemek sonrası Tansel ile Sarıyer'de bir kafede buluşacaklardı. Cemil Ankara'daki ihalenin uzun sürdüğünü ve ertesi sabahki uçakla İstanbul'a döneceğini söyleyince, Tansel Yiğit'i aramış, Yiğit'in Oya'yla olan yemek randevusunun ardından geç saatte buluşmayı kararlaştırmışlardı.

Yiğit saatlerin nasıl geçtiğini anlamadı. Oya'ya yorgun olduğunu söyleyerek otele gitmek istedi. Oya'nın arabası gözden kaybolunca bir taksiye atladığı gibi Tansel'in verdiği adreste aldı soluğu. Burada kimse onları tanıyamazdı nasıl olsa, el ele, diz dize oturdular. Yiğit çok özlediğini söyledi Tansel'e. Tansel'in, "İki gün sonra birlikteyiz sevgilim," sözlerine Yiğit, "Ben bir ömür boyu birlikte olmayı istiyorum sevgilim," diye karşılık verdi. Bu kadar kısa zamanda böyle bir yıldırım aşkına bu yaşta tutulacağına inanamamıştı Tansel. Yiğit'in aklına bir çılgınlık geldi. "Benimle otele gel. Garajdan çıkarız. Odanın anahtarı cebimde," dedi. Tansel evdeki kadının merak edeceğini ve kocasının gecenin bir yarısında telefonla arayabileceğini söyleyerek, bu çılgınca teklifi kabul etmedi.

Bodrum'da yeni aldıkları otel beş yıldızlı değildi, bu yılın sonunda derleyip toparlayacaklardı, bu nedenle The Marmara'dan yer ayırttı Tansel. Otel personeline karşı zor durumda kalmamak için de şirketinin Genel Müdürü olarak tanıttı Yiğit'i herkese. Üç günlük tatil boyunca satın aldıkları otele bir kez, o da yarım saatliğine uğradılar. Aslında kaldıkları otele de akşam yatmak için gidiyorlardı sadece. Eskiden tanıdığı Kaptan Rüstem aracılığıyla üç günlüğüne bir tekne kiralamıştı Tansel. Sabahın erken saatlerinde koylarda aldılar soluğu.

Delicesine seviştiler denizin içinde. Ayın batışını izlediler Safran'ın tepelerinde. Güneşin doğuşunu izlediler Türkbükü'nde. Tansel kendisinin bir seks delisi olduğunu düşünmeye başladı. Artık Yiğit'siz yapamayacağını anladı, bu genç adam bütün dünyasını altüst etmişti. Gözünde ne para pul ne de kariyer vardı. Bu durumu insanlara nasıl anlatacağını bilemiyordu. Yiğit'in de kendisini bu kadar tutkulu sevdiğinden emin olmalıydı. Bunu çok dürüst bir şekilde soracaktı ve şayet olumlu cevap alırsa işte o zaman ailesi pahasına hayatını değiştirecek kararı verecekti.

Odasındaki telefonun çalmaya başlamasıyla düşüncelerinden sıyrıldı Tansel, arayan Cemil'di. Atina'da işlerin çok iyi gittiğini ve Kos'taki tatil köyünü almaya karar verdiğini söyledi. Onun da fikrini almak için telefon etmişti. O sırada banyodan çıkan Yiğit sessizce konuşulanları dinliyordu. Tansel, kocasının turizm koordinatörleriyle birlikte Kos'taki bir tatil köyünü satın almak üzere Atina'ya gittiğini, pazar günü de döneceğini söyledi. Yiğit biraz şaşırdı "Oya'da orada. Üstelik aynı iş için," dedi farkında olmadan. Tansel "Oya evlenmedi mi? Bu işleri bırakmadı mı?" diye sordu, ne olduğunu anlamadan. Yiğit "Ne evliliği, hayatında biri var galiba, hiç yüz göz olmadık ama Oya evli değil. Üstelik de Almanya'daki şirketimin bir şubesini de buraya açacağız, ama ortaklar da var, işi büyüteceğiz Oya da bize ortak olacak belki," dedi. Tansel, kocası Cemil ile Oya'nın aynı anda ve aynı iş için aynı yerde olmalarına bir anlam veremedi. Ulus 29'da karşılaştıkları gece de Oya'nın parmağında yüzük göremeyince herhalde sonu üzücü oldu diye evliliğiyle ilgili soru sormamıştı genç kadına

Tansel. Yiğit'le yaşayacakları son gecede fazla düşünmek de istemedi bunları. O gün Gümüşlük'te salaş bir balıkçıda yemeklerini yediler. Otele döndüklerinde Yiğit'in sırtını tırnak izlerinden kan içinde bırakacak kadar ateşli bir şekilde sevişmeye başladılar. Defalarca orgazm oldu Tansel, bu yaştaki bir kadının bu kadar ateşli sevişmesini kendisi bile yadırgamıştı, ama Yiğit'e doyamıyordu.

Yiğit banyo yaparken Tansel, kocasından boşanmak istediğini söyleyip tepkisini ölçmenin en iyi yol olduğunu düşündü. Sevddiği adam saçlarını kurularken, ona sarıldı ve "Ben Cemil'den ayrılmak istiyorum, evlenmemiz şart değil, ama artık kocama da şerefsizlik yapmak istemiyorum," diye açıkladı. Yiğit Tansel'i kucakladığı gibi yatağa attı. Onu güçlü kollarıyla sararak, "İnanamıyorum sana, boşandığın gün hemen evleniriz!" dedi. Yiğit de çok seviyordu Tansel'i, ama onun kendisini bir gün bırakacağını düşünüyordu çünkü Tansel trilyoner bir işkadınıydı. O ise daha işin başındaydı. Aralarındaki yaş farkı Yiğit için hiç önemli olmamıştı başından beri, ama Tansel çok önemsiyordu bunu. Bu yüzden evlenmek de istemiyordu.

Yiğit İstanbul'a dönerken dünyanın en mutlu insanı olduğunu düşündü, artık Oya'ya açıklayacaktı her şeyi, ama bu konuda Tansel'den izin alması gerektiğini biliyordu. Tansel'in kimse umurunda değildi, "Sevgilim, Taksim'in ortasına eline bir megafon alıp aşkımızı herkese açıklayabilirsin!" diyordu gözlerinin içine bakarak.

Aslında yaklaşan seçimlerde İstanbul'dan milletvekili adayı olmak istiyordu Tansel. Böyle bir rezalet duyulduğu an siyasi hayatı da başlamadan bitebilirdi an-

cak aşk öylesine gözünü döndürmüştü ki hiçbir şey umurunda değildi. Kocasına her şeyi açıkladıktan sonra bir süreliğine Yiğit'i de alıp Amerika'ya gidecekti. Üstelik her şeyi sessiz halledecekti, medyaya malzeme olmak istemiyordu.

Cemil de aynı akşam dönecekti ve o akşam her şeyi açıklamayı düşünüyordu Tansel. Yiğit otel yerine Oya'nın evine doğru yol aldı. Nasıl olsa cici annesi ve yardımcıları evdeydi ve ona kapıyı açarlardı, ama hâlâ kafası Oya ile Cemil'in nasıl olup da aynı anda Yunanistan'da bulunduklarına takılıyordu. Birden her şey kafasında netleşti, yedikleri yemek sırasında Oya'ya zarf götüren adamı Tansel'in ofisinde görmüştü. Adamın Cemil'in koruması Murat olduğunu söylemişti Tansel. Oya'ya ne diye para getirmişti Murat. Taşları bir bir yerine oturtmaya çalıştı. O ilk karşılaşmalarında Oya ve Tansel bir buçuk yıldır birbirlerini görmediklerini söylemişlerdi. Cemil'in durumu bir tuhaftı. "Olamaz!" dedi içinden, "Cemil Bey ve Oya!". Kapıyı evin yardımcı kadını açtı. Yeğenin ve cici annesinin erken yattıklarını Oya'nın da yolda olduğunu söyledi. Bir kahve istedi kadından Yiğit, televizyonda gece haberlerini izlemeye başladı. Bir anons çılgına döndürdü Yiğit'i. Elinden kumandayı düşürdü. Spiker "Tanınmış iş adamlarımızdan Cemil ... geçirdiği trafik kazasında ağır şekilde yaralandı. Yanında bulunan Oya ... adlı kadının kaza sonrası durumunun iyi olduğu açıklandı ama işadamlarının durumu ciddiyetini koruyor," diye veriyordu haberi. Yiğit'in eli hemen telefona gitti Tansel'i aradı. İki ev telefonundan birini çevirdi meşguldü, hemen diğerini çevirdi Tansel'di telefonu açan, "Bir dakika," dedi, ardından da "Sen misin Yiğit duydun mu olanları?" diyebilirdi.

Miami’de Delona Otelı’nin barında Yiğit ile Tansel birinci evlilik yıldönümleri kutlarken Bekir ve Tülay ile eşleri de onlarla birlikte kadehlerini kaldırdılar. Tansel, Yiğit’in boynuna sarılıp burnundan öptü. Garson, İngilizce, “Bir şampanya da armağanınız var, bu da kartı,” diyerek elindeki zarfı uzattı, “Cemil, Oya ve minik Cem, mutluluklar diler” diye yazıyordu kartta...

Sıradışı İlişkiler

Yıllarını birlikte geçirdiği, bir çocuk doğurduğu kocasını nefret ve tiksinti içinde hatırladı. Bu aynı adam olamazdı. Ne yaşadığı hayat ne de içinde yüzdüğü para hiçbir şey gözünde yoktu artık. Bu adamdan kurtulmak hayatını yeniden kurmak istiyordu. Kuşlar kadar özgür olacağı yeni hayatını...

Çocukluğu da lüks içinde geçmişti, evin tek çocuğuydu Sırma. Babası Türkiye'nin en ünlü şarap fabrikalarından birinin sahibiydi. Dadılarla büyümuş, lise öğrenimini Londra'da tamamladıktan sonra Boston'da işletme okumuştı. Kenan'ı üniversitedeyken tanımış ve âşık olmuştu. Kenan okulun en yakışıklı öğrencilerinden biriydi. Sırma da alımlı bir kızdı, ama öyle çok güzel değildi, annesi gibi havalıydı, giyinmesini, konuşmasını, oturup kalkmasını çok iyi bilirdi.

Annesi Hamiyet sosyetenin en alımlı kadınlarından biriydi. Gittiği her yerde tüm bakışları üzerine çekerti. Hamiyet'in ailesi Osmanlı soyundan geliyordu. Büyük-babasının babası padişahın yaverlerinden biriydi, ama alkole yenilen adam siroz olmuş ve acılar içinde ölmüş-tü. Hamiyet kocası Vehbi'yle bir davette tanışmıştı, tanışmalarından kısa bir süre sonra da evlenmişlerdi. Hamiyet'in ailesi kızlarını Vehbi'ye pek layık görememişlerdi.

Vehbi ise Adanalı zengin ama biraz görgüsüz bir ailenin çocuğuydu. Babası Hüseyin Nayman'ın Adana'da geniş toprakları vardı. Diğer işlerinin yanında çok da önemsemeden şarapçılığa başlamış ama kısa sürede Türkiye'nin sayılı şarap üreticilerinden biri olmuştu. Tam yedi çocuğu vardı ve başından iki evlilik geçmişti. İlk eşi Sultan'dan beş sene çocuğu olmamıştı. Ne kadar tanınmış doktor, uzman varsa gitmişlerdi ama nafîle. Hüseyin Ağa karısını çok seviyordu. Babasının ısrarıyla İstanbul'dan bir şehir kızıyla ikinci kez evlenmek zorunda kaldı.

Zühre, babasının çocukluk arkadaşı Fettah'ın kızıydı. Fransız okullarında okumuş, yemyeşil gözleri, simsiyah saçlarıyla hem güzel hem de tam bir şehirliydi. Ailesi yıllar önce Adana'dan İstanbul'a göç ettiğ-i için Zühre İstanbul'da doğup büyümüş-tü. Şiveşi çok düzgündü, ayrıca çok da güzel Fransızca konuşuyordu. Hiç istememişti Hüseyin Ağa'yla evlenmeyi ama ailesi zorla evlendirmişti kızlarını. Zühre serseri bir oğlana âşıktı, Murat'ın kızı yapmadığı eziyet kalmamıştı. Ağabeyi Ferhat bir gün ikisini Nişantaşı'nın ortasında yakalamış ve balytana kadar dövmüş-tü, sonunda da karakolluk olmuş-

lardı. Babasının, Zühre'yi bir süreliğine Paris'e lisanını geliştirisin diye göndermesi de işe yaramamıştı, genç kız kendisine gönderilen harçlıklarla sevgilisi Murat'ı Paris'e getirtmişti. Zühre ile Murat'ı Champs Elleyse'de bir kafede otururken gören babasının bir arkadaşı, haberi hemen İstanbul'a yetiştirmişti. Fettah da apar topar kızını İstanbul'a çağırıp Hüseyin Ağa'ya aralarında tam on iki yaş fark olmasına rağmen gelin göndermişti. O İstanbul kızı, Fransız okullarında yetişen, dadılarla büyüyen Zühre, sonunda Hüseyin Ağa'yı da ayrıldığı karısı Sultan'ı da çok sevmişti ve tam yedi çocuk doğurmuştu. Daha doğrusu altı tane kız, bir oğlan, soyu devam ettirmek için oğlan oluncaya kadar çalışmışlardı. Çocuklar arasında ikişer üçer yaş vardı. Son çocukları Sırma'nın babası. Vehbi'ydi.

Sırma ailenin tek çocuğu olduğu için el bebek gül bebek yetişmişti. Dedesi Hüseyin soyadını yürütecek tek oğlundan erkek torunu olmayınca çok üzülmüştü ama altı kızından on dört torunu olmuştu, bunların yedi tanesi de erkekti. Hüseyin Ağa öldüğünde büyük bir servet bırakmıştı geriye, mirasın paylaşımı sırasında ise aile birbirine girmişti. Sırma'nın babası ablalarıyla görüşmüyordu ama Sırma ve annesi Hamiyet yılda bir kez de olsa Adana'ya gider, halalarını ziyaret eder, böylece Sırma da kuzenleriyle özlem giderirdi...

Hamiyet'in ihaneti, Sırma'nın yıkılışı...

Vehbi biraz alaturka bir adamdı ama karısı Hamiyet'i çok seviyordu. Karısının mutluluğu için tüm servetini ayaklarının altına sermişti. Bu ilgi hoşuna gitse de

Hamiyet'in istediği başka şeyler vardı. O bir aşk kadınıydı, daha gençti, biraz göğüsleri sarkmış, göbek yapmış, yağlanmıştı ama hoştu ve çevresi gözlerini ondan ayırmayan açlarla doluydu. Sekse çok düşküncüydü Hamiyet, eskiden kocasıyla sabah bir iki akşamlarıysa üç ke-re sevişmeden rahat etmezdi. Hatta bu kadar sekse düşkün olması Vehbi'yi tedirgin etmiş ve bir doktora görünmesini istemişti. Sırma daha küçükken oturdukları büyük villada çatı katındaki yatak odasından annesinin sevişme feryatlarını duyduğunda bir anlam verememişti. Bir keresinde hizmetçi ile dadısının konuşmalarına tanık olmuş, dadısı Hürrem Kalfa, hizmetçileri Zehra'ya "Bizim Hanım çok azgın. Zavallı Bey sabah kahvaltıda yüzümüze bakamıyor ama Hamiyet Hanım ne kadar da pervasız. Biz de kadınız ama o işi yorgan altında yapıyoruz, sesimiz çıkmıyor. Bizim kocalarımız da erkek, bu Vehbi Bey ne yapıyor da Hamiyet Hanım çıldırıyor bu kadar anlamadım doğrusu!" demişti. Yağmurlu bir gecede Sırma henüz daha on-on bir yaşlarındayken gök gürültüsünden korkunca anne ve babasına sığınmak için odalarına gitmiş ama aralık kalmış kapıdan gelen hayvani sesleri duyunca daha da korkmuş, odasına geri dönmüştü. Annesi, babasına "Canımı acıt, ısır kocacığım. Oh, ah!" diye boğuk boğuk bağıırıyordu. Babasını annesinin üzerinde dunsuz görmesi onu daha da rahatsız etmiş, hatta bir süre uykularına girmişti bu görüntü. Bir hafta boyunca da anne ve babasıyla kahvaltı edememişti.

Hamiyet çok rahat bir insandı, kızıyla hiç ilgilenmemiş, onunla herhangi bir özel konuda konuşmamış ve özellikle ergenlik çağında hiçbir şey anlatmamıştı. Sır-

ma ne öğrendiyse dadısından öğrenmiş, bütün dertlerini de ona açmıştı. Vehbi için ise kızı bütün dünyasıydı. Bütün hayali, bir gün Sırma'yı işinin başına getirmekti.

Sırma Londra'da okurken annesi onu sık ziyaret eder olmuştu, bahanesi de hazırdı, kızını çok özliyordu ama Sırma'nın artık akli başındaydı ve babasının annesine yetmediğinin farkındaydı. Zaten kalp hastası olan Vehbi'nin heyecan yaşamaması gerektiğini aile doktoru Mazhar Kuseyri üstüne basa basa söylemişti. Mazhar kırk beş yaşlarında dul, boyunca bir kızı olan hoş bir adamdı. Zaman içinde doktor aileden biri gibi olmuştu, Vehbi onsuz adım atmıyordu. İster istemez Hamiyet'le de çok samimiydi doktor. Amerika'dayken kendisini ziyarete gelen annesi, "Mazhar Bey de burada, bir ilaç firmasının toplantısına gelmiş," dediğinde içi cız etmişti. Sırma annesiyle bu yakışıklı doktor arasındaki samimiyetten rahatsızdı. Aslında içini kemiren bu korkunç şüpheden kurtulmak istiyordu. Durumu Kenan'a açtı. Hamiyet'i Kenan'la tanıştırmak için yemeğe davet ettiğinde, Sırma, annesine "Mazhar Bey'i de çağır istersen. Ben kendisini çok özledim, sohbet ederiz," deyince Hamiyet hiç şüphelenmemiş, büyük bir heyecan ve keyifle "Olur, olur!" demişti. Yemek sonrası Kenan, "Kızım bunlar mercimeği çoktan fırına vermişler babanı uyutuyorlar," dediğinde inanmak istememişti. Annesi bir başka Amerika seyahatinde yine Mazhar'la gelmiş, bu kez de annesi check-up yaptıracığını ailenin doktoru olarak Mazhar'ı da yanlarında getirmenin uygun olduğunu söylemişti. Artık hiç şüphesi kalmamıştı Sırma'nın, babasına söylemek istiyordu ama nasıl söyleyeceğini bil-

miyordu. Kalbi zayıf olan adamcağız için son olurdu bu. Sırma, ayrıca adamın babasını sömürdüğüne inanıyordu. Mazhar allem etmiş kallem etmiş, Vehbi'yi kendi çalıştığı hastaneye ortak ettirmiş ve yönetimde Vehbi adına söz hakkı almıştı.

Boston'da okulu Sırma'dan bir yıl önce biten Kenan Türkiye'ye dönüp ailesinin turizm şirketinin başına geçti. Sırma'nın mezuniyetinden bir ay sonra da Çırağan'ın Balo Salonu'nda yapılan muhteşem bir düğünle evlendiler. Haftalık dergilerin 'Görünmeyen adam' köşelerinde annesiyle Mazhar'ın yaşadıkları sıra dışı ve yasak ilişkinin dedikoduları yer almaya başlamıştı düğün arifesinde. Babası bu haberlerden hiçbir rahatsızlık duymadığı gibi "Şerefsiz gazeteciler yazıyorlar işte!" diyor-du.

Kenan, hayatının dönüm noktası olacaktı, yalansız bir hayat kurabilecekti onunla.

Düğün sonrası kral dairesinde yaşanan ilk gecede Sırma çok sarhoş olduğu için pek bir şey anlamamış, kendine geldiğinde yatak çarşafındaki pembemsi lekeler ona kadınlığını hissettirmişti. Sabah kahvaltısının ardından Kenan'la çılgınca sevişmişlerdi. Kenan, ısrarla Sırma'nın işaret parmağını poposuna sokmasını istiyordu. Sırma seks konusunda fazla deneyimli değildi. Kenan hoşlandığı için tiksinierek de olsa bu işi yapıyordu.

Balayı için Güney Fransa sahillerine gittiler, döndüklerinde Kenan işinin başına geçti, Sırma da babasının şirketinin başına. İki yıl sonra çok güzel bir erkek çocukları oldu, adını Can koydular. Annesi ile Mazhar'ın ilişkileri artık gazete manşetlerine taşınmıştı, Sır-

ma annesini görmek bile istemiyordu. Babasına boşanması konusunda müthiş baskılar yapmaya başladı. Zaten Adana'daki halaları, enişterisi de ayaklanmıştı ama Vehbi'nin gözü karısından başka kimseyi görmüyor ve Mazhar'ı da yanlarından ayırmıyordu, hatta "O bizim evladımız gibi," diyordu. Sırma artık babasından da uzaklaşmıştı, yalnızca yönetim kurulu toplantılarında bir araya geliyorlardı.

Bir toplantı sonrası Sırma babasıyla Paper Moon'da yemek yiyecekti, Kenan'ı da çağırmıştı ama yorgun olduğunu ve eve gidip biraz kitap okuyacağını söylemişti kocası. Oğlu Can babaannesi ve dedesiyle Büyüka'da yazlıktaydı. Sırma son günlerde kocasında birtakım huzursuzluklar seziyordu. Cinsel hayatları da gariplişmişti. Kenan Amerika'dan birtakım aletler getirmişti, karısına vibratör takıp kendisini becermesini istemişti bir seferinde. Sırma neye uğradığını şaşırılmıştı, ilk kavgaları bunun üzerine çıkmıştı. Kenan her zamanki duyarlılığıyla Sırma'ya bu gibi fantezilerin evliliklerine asla zarar vermeyeceğini tam tersine seks hayatlarını ve evliliklerini renklendireceğini ama istemezse de asla böyle bir şeyi bir daha yaşamayacaklarını söylemişti. Sırma ikna olmuştu ama o günden sonra da normal bir ilişki yaşamamışlardı. Haftada üç-beş kez birlikte olurlarken o sıralarda neredeyse bire düşmüştü bu sayı, o da hep Sırma'nın ısrarıyla oluyordu. Kenan her seferinde yorgunluğunu bahane ediyordu, bir keresinde Sırma, kocasının sırtında gördüğü morluğun ve tırnak izlerinin nedenini sormuş, Kenan saunada masörün yaptığını söylemişti. Sırma pek bir anlam verememişti bu açıklamaya ama aklına da kötü bir şey gelmemişti.

Babasıyla birlikte yönetim kurulu toplantısında-ken aklına hep Kenan ve ilişkileri geliyordu. Toplantı bitiminde babası Paper Moon'a gidemeyeceklerini, aşırı nem nedeniyle kendini iyi hissetmediğini söyledi. Sırma, sağlığı giderek bozulan babasına bakıp, bir an için annesi tarafından yavaş yavaş zehirlendiğini ve ölüme sürüklendiğini düşündü. Bu korkunç düşüncelere dayanamıyordu artık. Oğlu Can'ı aradı sesini duymak için, hafta sonu babasıyla birlikte Büyükada'ya geleceklerini ve hep birlikte olacaklarını söyleyerek telefonu kapadı. Bir an önce kendini eve atıp soluk almak için arabaya bindi. "Bugün de toplantı çok uzun sürdü," diye düşündü. Bir ara kocasının eve erken dönmesine sevinip sevinmeyeceğini düşündü. Aslında neme rağmen güzel bir havaydı. Kenan'ın keyfi yerinde olsaydı, eskiden yaptıkları gibi baş başa yemek yiyip birer kadeh şarap içebilirlerdi. Bunları düşünürken Maya Sitesi'ndeki evlerinde buldu kendini. Evin hizmetçisi Mualla, Can olmadığı için izinliydi. Kenan'ın dinlendiğini düşünüp zili çalmadan anahtarıyla açtı kapıyı. Alt salondaki sehpanın üzerinde iki içki kadehi, kül tablasında sönük sigaralar ve ortaya saçılmış çerezler dikkatini çekti. Yukarıdan müzik sesine karışan inlemeler geliyordu, Sırma "Allahım neler oluyor!" diyerek merdivenlerden çıkmaya başladı, eli ayağı titriyordu. Hatta dizlerinde o merdivenlerden çıkacak gücün olmadığını fark etti. Bir anlık cesaretle sessizce basamaklardan yukarıya doğru süzüldü, yatak odasından geliyordu sesler. Kapı zaten aralıktı, Sırma bu aralıktan başını uzattı. Gördükleri karşısında donup kalmıştı, önce inanamadı ama yataktan yükselen iniltilerle kendini geldi. İki erkeğin zevk inilti-

leriydi bunlar, geldiğini bile duymamışlardı. Sırma biraz daha ilerledi. “Aman Allahım!” diye bağırdı. Sesinin durdurduğu iki beden, birbirlerinden ayrılmadan öylece kaldılar. “Olamaz!” dedi Sırma ve düşmemek için TV sehпасına tutundu. Kocasının birlikte olduğu erkek, turizm şirketinin genel müdürüydü.

Henüz otuz yaşlarında olan Ender’in rehberken birden şirketin genel müdürlüğüne getirilmesine bir anlam verememişti o zamanlar. Gerçi Ender üç lisanı ana dili gibi konuşuyordu, babası Türk, annesi İtalyan’dı. Çok genç yaşta ve tecrübesiz biri olarak şirketin genel müdürü olmasını kayınpederinin çok istediğini sanmıştı. Kocasını, Ender’i babasının çok sevdiğini, hatta oğlu gibi gördüğünü ve çok başarılı bulduğu için de böyle bir göreve getirdiğine inandırmıştı Sırma’yı.

Kenan üstüne çarşafı çekmeye çalışırken, dağılmış eşyaların üstüne basarak odadan çıkmaya çalışan Sırma artık hıçkırıklarını tutamıyordu...

Sevginin Bedeli

Ülfet Demirtaş öğretmen emeklisi olduktan sonra İstanbul'un keşmekeşinden sıkılıp, ordudan emekli kocası Ramazan'la birlikte Ayvalık'a yerleşmişti. Ülfet-Ramazan Demirtaş'ın bir zamanlar sahnelerin ünlü asso-listi kızları artık sosyetenin hatırı sayılır kadınları arasındaydı. Meral, sanayici Abdülkadir Menteşe'yle evlenince şarkıcılığı bırakmış, evinin kadını olmuştu. Meral ile Abdülkadir'in kızları Tuğba da artık kocaman bir kız olmuş, hatta okula bile başlamıştı.

Ülfet, kızı Meral'in hiçbir zaman sahneye çıkmasını istememişti. Boylu poslu, çok güzel bir kız olan Meral, diğer assolistler gibi kenar mahalleden kopup şans eseri solist olmamıştı. Bu işin okulunu bitirmişti. Uzun bir süre radyoda kadrolu sanatçı olarak çalışmış. TRT'nin bir konser programı sırasında ünlü gazinocular kralı

kendisini görmüş ve gazinolarında assolist olmasını teklif etmişti Meral'e. Babası bu teklife hiç sıcak bakmamış, hatta sahneye çıktığı an kızını evlatlıktan reddedeceğini söylemişti. Anne Ülfet ise kızı ve kocası arasında kalmıştı uzun süre. Sonunda Meral bu büyüleyici teklife "evet" demişti. Baba Ramazan, karısına kızıyla görüşmeyi yasaklamış ve medyaya da "Benim Meral adında bir kızım yok, lütfen beni ve eşimi asla rahatsız etmeyin," diye açıklama yapmıştı.

Kızlarının kendilerinden koptuğu o tarihlerde, yaşlı anneannesiyile yaşam savaşı veren Şakir'i evlatlık almışlardı. Ramazan, yazları sabahın beşinde özellikle de tatil günlerinde Ortaköy kıyılarında balık tutmayı seviyordu. İşte yine böyle bir günde tanışmıştı Şakir ve nine-sini. Sabahın köründe torununun elinden tutan yaşlı kadın, Ortaköy'deki lokantaların çöp tenekelerine atıklarını bir poşetin içinde topluyordu. Yüreği sızlamıştı bu manzara karşısında Ramazan'ın. Yaşlı kadın ile torununu alıp kahvelerin birine oturtmuş, pastaneden aldığı sıcacık poğaçalarla karınlarını doyurmaya çalışmıştı. Bir yaz sabahı olmasına rağmen dokuz-on yaşlarındaki Şakir açlığın, uykusuzluğun etkisiyle tir tir titriyordu. Ramazan çok üzülmüştü Hicran Kadın ve torununun durumuna. O gün balık tutmak bile istemedi canı. Semtin ne bakkalı ne de kasabı daha henüz dükkânlarını açmadığı için de ne yapacağını şaşırılmıştı. Onlara erzak almak istiyordu. Sonunda yaşlı kadının cebine biraz harçlık koydu. Onlar poğaçalarını yerken, nerede oturduklarını, bir evlerinin olup olmadığını sordu. İşte o zaman öğrendi ki yaşlı kadın ve torunu Ortaköy tepelerinde, esnafın yaptığı tahta bir barakada yaşıyordu.

Başı ağrıyarak evine gitti Ramazan. Ne insanlar vardı dünyada, bir yandan gecede milyarlar kazanan, altında son model arabası ve çok güzel bir evi olan kızı Meral, öte yanda da karınlarını doyurmak için çöp tenekelerinden kendilerine erzak arayan bu zavallılar... Ülfet okula gitmişti. Onun durumuna da çok üzülüyordu. Bir yanda kızı, öte yanda kocası ve öğrencileri nedeniyle Ülfet de zor günler geçiriyordu. Gerçi kızlarının düzgün bir yaşantısı vardı, öyle sansasyonlar yaratan bir assolist değildi, ama ne olursa olsun gazete ve dergilerde, televizyonların paparazzi programlarında çıkan haberler karı-koca ikisini de rahatsız ediyordu.

Şakir'in yıkılan çocukluk hayalleri...

Akşam Ramazan, karısı Ülfet'e, Ortaköy'de bir balıkçı restoranına gitmeyi önerdi. Canı çok sıkındı, ne kadar da kızsın kızı Meral'i çok özliyordu. Sabahki manzara ise hâlâ gözlerinin önünden gitmiyordu. Ne yapması gerektiğini soracaktı Ülfet Hoca'ya. O akşam bir duble rakı koydu önüne balıkçı lokantasında, Ülfet ise oldum olası hiç hoşlanmazdı alkol ve sigaradan ama Ramazan kendi tabiriyle bir kadeh aslan sütünü, özellikle de balık yerken eksik etmezdi. "Seninle bir konuda konuşmak istiyorum. Sabahleyin keyfim çok kaçtı. Canım balık bile tutmak istemedi," diye konuya girmek istedi Ramazan. Ülfet, kocasının yine kızı Meral'in bir yerlerde, fotoğrafını ya da haberini gördüğünü düşünerek irkildi. "Bu sabah burada yaşlı bir kadın ile dokuz-on yaşlarında bir oğlan çocuğu gördüm. Şu köşedeki çöp tenekelerini karıştırıyorlardı. Kadın elindeki poşete çöpler arasından bulduğu yemek artıklarını dolduru-

yordu, torununun karnını doyurmak için. İçim sızladı. Hani diyorum evde bir nefes, ses olsun, şu çocuğu alıp ilgilensek, kimi kimsesi yokmuş. Yaşlı anneannesinin de sanki bir ayağı çukurda,” diye derdini anlatmaya başlamıştı. Şaşırmıştı Ülfet, biraz da canı sıkılmıştı bu söylediklerine, kocasını acaba yeterince mutlu edemiyordu da çocukta mı arıyordu adam mutluluğu. Kızı Meral’in ardından üst üste üç düşük yapmıştı Ülfet Hoca. Rahmi çocuk tutmuyordu. Meral’e hamileliği sırasında da çok zorluk çekmişti, tam altı ay sırtüstü yatmak zorunda kalmıştı. Uzun bir süre korundu Ülfet, ikinci çocuğu da kocası Ramazan’ın isteğiyle yapmaya karar verdi. Kızı Meral beş yaşına geldiğinde ikinci çocuğuna hamile kalmıştı ama iki buçuk aylıkken düşük yapmıştı, üstelik bebek erkekti. Çok üzölmüşlerdi, ardından da aynı kader devam etmişti.

Ramazan, Ülfet’in kendisini duymadığını sanarak, “Şu çocuğu bir gör. Simsiyah gözleri var, nasıl masum bakıyor anlatamam, sen de seversin. Kadını da bir düşünler evine yerleştiririz,” diye devam etti. Kocasının bu isteği karşısında Ülfet bir an duraladı, bu yaştan sonra nasıl çocuk büyütebilirdi? Karı-koca istedikleri gibi rahat rahat yaşıyorlardı. Tatil için on beş gün askeri kampta, on beş gün de öğretmen evine gidip huzur buluyorlardı. Sonunda Ülfet dayanamayıp “Allah aşkına Ramazan nereden çıktı bu şimdi! Tamam, yardım edelim de soyunu sopunu bilmediğimiz bir çocuğu niye evimize alalım?” diye sordu. Ramazan nedense ısrarlıydı. Çok istemişti bir erkek çocuğu olmasını, Şakir’in simsiyah zeytin irisi gözlerine de vurulmuştu. “Bir gör yalnızca, tek istediğim bu, eminim sen de seveceksin, sen de isteyeceksin,” dedi. Sonunda kabul etmekten başka çaresi kalmadı Ülfet’in, bir kere de olsa görecekti çocuğu.

Ramazan'ın yüreği pır pır ediyordu. Utanmasa gecenin bir yarısı gidip bulacaktı Şakir'i. Sabahı zor etti, saat yedide düştü yola Ramazan, Ortaköy tepesini aştıktan sonra, ağaçların arasında bir baraka gördü. Barakanın ne kapısı vardı ne de doğru dürüst bir tavanı, içeriye şöyle bir kafasını uzattı, keskin bir koku burnunun direğini kırdı. Kimsecikler yoktu o izbe yerde. Heyecanlandı Ramazan, etrafta biraz gezindi, bir köpek hırslayarak üzerine geldi. "Belki yine çöp kutularından erzak toplamaya gitmişlerdir," diyerek tepeden koşturarak inmeye çalıştı. Ayağı burkuldu ve çalılarının arasına düştü, üstü başı toz içinde kalmıştı. Toparlandı hemen, pek fazla acısı yoktu ama hafif hafif topallayarak yürümeye başladı. Düzlüğe inmişti ki o zeytin irisi simsiyah gözlerle karşılaştı, Şakir'di, karşısında duruyordu. Yaşlı kadının bir yandan bastonuna yaslanıyor bir yandan da içinde yemek ve ekmek artıkları olan torbayı taşımaya çalışıyordu. İki de tanıdıktı Ramazan'ı, kadın "Evladım senin burada ne işin var?" derken, Şakir de o cılız sesiyle "Amca bizi mi arıyordun?" diye sorarak Ramazan'a doğru koştu. Üstü başı kirli, yıkanmamaktan saçları keçeleşmiş, ama o zeytin irisi siyah gözlerinde büyük bir zekâ pırıltısı olan çocuğu kucağına aldı, ellerini saçlarının arasında şefkatle gezdirdi. Şüphesiz, karısı Ülfet ve kızı Meral bu durumu görse inanamazlardı çünkü çok titiz bir adamdı Ramazan. Yaz kış, sabah akşam banyo yapar, tepeden tırnağa üzerindeki her şeyi değiştirirdi. Yemeğe otururken tekrar ellerini yıkar, Allah muhafaza üzerine bir şey dökülse hemen üzerindikileri çamaşır makinesine atardı.

Ramazan, karısı Ülfet'e okula gitmeden önce yetişmek ve onu Şakir'le tanıştırmak istiyordu. Yaşlı kadının

elinden torbayı alarak, bir metre ötesinde duran çöp kutusuna attı. Hicran Kadın şaşırdı, heyecanla “Ne yaptınız, bugün ne yiyeceğiz biz?” diye telaşla sordu. Ramazan, yaşlı kadının koluna girdi, Şakir’in de elinden tutarak, “Tüm bu çektikleriniz artık bitecek. Sizin için yeni bir hayat başlıyor,” dedi.

Eve geldiklerinde Ülfet kapıdan çıkmak üzereydi, kocasını yaşlı kadın ve küçük çocukla birden karşısında görünce şaşırdı, biraz da keyfi kaçtı. Aslında dün akşamdan beri hep bunu düşünüyordu. Bütün düzenleri bozulacaktı. Bu çocuğun geleceğini nasıl garanti altına alacaklardı? Kızları ünlüydü, yarın bir gün bu çocuğun varlığından haberdar olan gazeteciler kim bilir neler yazacaklardı! Belki de “Ünlü assolistin babasının gayri meşru çocuğu,” diyeceklerdi. Konu komşuya ne anlatacaklardı. Bütün gece düşünmüş ve bu yüzden de gözüne uyku girmemişti. Okula yetişmesi gerekiyordu Ülfet’in ama kapıda yaşlı kadınla minik çocuğu öylece bırakamazdı. Ramazan da geç kalıyordu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu Ülfet, eli ayağı birbirine karışmıştı. Ramazan, “Tanımanı istedim, akşam gelsinler mi?” diye sorunca tamamen çaresiz olduğunu anladı Ülfet ve “Tamam,” dedi isteksizce. Çocuk o kadar masum bakıyordu ki biraz da üzüldü böyle davrandığına. “Benim hemen çıkmam lazım. Derse yetişeceğim, akşam buyurun lütfen,” diyerek evden ayrıldı.

Çok mutluydu Ramazan, komutanını aradı, balık tutarken ayağını burktuğunu ve biraz geç kalacağını söyledi. Hicran Kadın yetmişine merdiven dayamıştı. Gözü kör olasıca fakirlikten ağzında iki tane dişi kalmıştı. Üzerinde solmuş, yağ içinde olan leş gibi bir pardösü, başında da saçlarını sıkıca bağladığı yine rengi

kaçmış bir siyah eşarp, altında da plastik terlikler vardı. Ayakları kir pas içindeydi. Ramazan ikisini alarak doğruca, müdürü arkadaşı olan Ortaköy hamamına getirdi. Ardından da yine çok yakın olduğu alt komşusu Muzaffer'in konfeksiyon dükkânına soktu onları. Bir güzel giydirdi. Sonunda yüzlerine bakılacak hale gelmişlerdi. Hele Şakir, çok şeker bir oğlan olup çıkmıştı. O akşam bir aile sıcaklığı yaşatmak istedi Ramazan onlara. Sağ olsun Ülfet de yardımcı oldu. Evlerinin bir odasını şimdilik anneanne ile toruna verdiler. Hicran Kadın ve Şakir çok çabuk uyum gösterdiler yeni yaşamlarına. Yaşlı kadın, gündüz ev işlerine yardım etmeye başladı Ülfet söylemeden. Şakir'i zaten tüm mahalle ve esnaf tanıyordu. Ülfet evlerine bir hareket ve canlılığın geldiğine sevindi. Çocuğa akşamları ders çalıştırmaya bile başlamıştı. Şakir'in dördüncü sınıfta olması gerekiyordu ama iki yıldır okula gidemiyordu.

Ailesi karşıdan karşıya geçerken alkollü bir sürücünün kullandığı arabanın altında kalmıştı. Baba gece bekçisiydi, anne de evlere temizliğe gidiyordu. Babasının köyünde yaşlı bir babaannesinden başka geride kimsesi yoktu. Bir de anneanesi. Babası gece bekçiliğinin yanı sıra Ortaköy'de bir apartmanda da gündüzleri kapıcılık yapıyor, dolayısıyla da apartmanın kalorifer kazanının olduğu bodrum katında kira vermeden oturuyorlardı. Hicran Kadın, Şakir'e bakıyor, evi derleyip topluyor, Şakir'in annesi Selma da temizliğe gidip, çocuğunu okutuyor ve yaşamlarını sürdürüyorlardı. Kazadan sonra ise sefalet dolu günler başlamıştı. Önce kaldıkları bodrum katından atılmışlar, bir süre sokaklarda kaldıktan sonra esnafın elbirliğiyle yaptığı tahta barakaya taşınmışlardı.

Ülfet gelecek yıl sınavla Şakir'e sınıf atlatarak yaşitlarıyla aynı sınıfta okumasını sağlayacaktı.

Ülfet bir akşam eve döndüğünde kapının önünde buldu Şakir'i, kitlenmişti çocuk, konuşmıyor ve hareket edemiyordu. Ne olduğunu anlayamayan Ülfet "Anneannen nerede?" diye sorunca, yine hiçbir tepki vermedi çocuk ve anlamsız anlamsız yüzüne bakmaya devam etti. Kendi anahtarıyla kapıyı açarak içeriye girdi Ülfet, Şakir'i de elinden tutarak içeriye sokmak istedi ama direniyordu çocuk, birden ağlamaya başladı. Şakir'i kapıda bırakarak salona geçti, "Neredesiniz Hicran Hanımcığım?" diye seslenerek odalara, mutfığa bakıyordu. Hiçbir yerde yoktu kadın, üstelik de kimse cevap vermiyordu kendisine. Tam banyoya gireceği sırada Şakir ayaklarına yapışmıştı. Eteğinden çekerek banyoya girmesine engel olmaya çalışıyordu. Daha çok heyecanlanan Ülfet banyonun açık duran kapısından içeri başını uzattı. Gördüğü manzara karşısında bir çığlık attı farkında olmadan. Yaşlı kadın hemen alaturka tuvaletin dibinde, gözleri tavana bakar halde, öylece uzanmış yatıyordu. Ağzından kan sızıyordu. Bu manzara karşısında çocuğu kucağına aldığı gibi dışarı çıkardı Ülfet. Alt kattan konfeksiyoncu Muzaffer'in karısı Zübeyde çığlığı duyup koşup gelmişti, o da Hicran Kadın'ın boylu boyunca banyoda yatışını görünce önce bir çığlık attı. Ağzından "Ne oldu bu zavallı kadına böyle?" sözleri dökülmüştü Zübeyde'nin.

Hemen kocasına haber vermek istedi Ülfet, telefona uzandı ama zaten Ramazan gelmişti. Şakir hâlâ eteklerine yapışmış o nereye giderse Ülfet'in arkasından sürükleniyordu. Bir koltuğa yığıldı Ülfet, Şakir de ayaklarının dibine. Zübeyde şaşkın, ellerini iki yana açarak, "Öl-

müş, Allah taksiratını affetsin,” demesi üzerine daha olanların farkında olmayan Ramazan, “Ne oldu? Kim öldü, niye kapı açık, Şakir niye ağlıyor?” gibi birtakım sorularla evin içinde dolaşmaya başlamıştı. Ülfet bir an sakinleşmeye çalıştı, “Hicran Hanım ölmüş, banyoda, ani bir kalp krizi olabilir,” diye açıklamak istiyordu olanları. Ramazan hızla banyoya doğru yöneldi, eğilip kadının nabzını ölçtü, olan olmuştu.

Yaşlı kadının mutluluğu, rahatlığı çok kısa sürmüştü. Ortaköy Mezarlığı’na gömdüler Hicran Kadın’ı. Şakir ise hâlâ şoktaydı, doğru dürüst konuşamıyordu. O sürekli bıcır bıcır konuşan zeki çocuk içine kapanmış, hep ağlıyordu. Sonunda Şakir’i bir psikoloğa götürmeye karar verdiler, çocuk bir türlü toparlanamadığı gibi geceleri de yatağına işemeye başlamıştı...

Meral’ın evliliği ve ailenin yeniden bir araya gelişi...

Kocası Ramazan ne kadar izin vermese de Ülfet, gizli gizli buluşuyordu kızıyla. Meral kimi zaman okula geliyor, öğle tatillerinde annesini alıp kıyıda köşede kalmış bir yerlerde yemek yiyorlardı. Her dakika gazetecilerin takibi altında olan Meral, annesiyle yakalanıp haber olacak endişesiyle hep bilinmedik yerleri seçiyordu. Genelde Yeniköy’de Yelken Balık ve Samatya’da Develi Kebap ikisinin de sevdiği yerlerdi. Bir öğle yemeğinde Meral, artık sahneleri bırakacağını ve sanayici Abdülkadir Menteşe’yle evleneceğini söyleyince Ülfet hiç de şaşırılmamıştı, çünkü paparazzi programları ve gazetelerde rastlamıştı Meral ile Abdülkadir Menteşe’nin beraberlikleriyle ilgili haberlere, ama kızıyla yüz göz olmamak için bu konuyu hiç açmamıştı. Okulda en yakın arkada-

şı Ayten, “Maşallah kızın bir cevher buldu. Abdülkadir Bey Diyarbakırlı bir aileden geliyormuş. Çok zenginmiş. Maden yatakları varmış. İnşallah evlenirler,” demişti.

Abdülkadir’in ailesinin, bir sahne sanatçısını gelin olarak görmek istemediklerine dair de haberler yer almıştı medyada. Bu yüzden çok üzülmüştü Ülfet ama akıllı kızının da yaş tahtaya basmayacağını biliyordu. Sonunda aile de kabul etmişti Meral’i.

Abdülkadir uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı. Aslen Diyarbakırlıydı ama Amerika’da öğrenim görmüştü. Üstelik maden mühendisiydi ve ailesinin tüm madenlerini o işletiyordu. Ayrıca İstanbul’da da bir tekstil fabrikasının sahibiydi. Meral, Abdülkadir’i anne ve babasıyla tanıştırmak istiyordu, Abdülkadir’in ailesi önce Meral’in ailesini araştırmış ve ondan sonra Meral’i gelin olarak kabul etmişlerdi. Annenin öğretmen, babanın ise orduda astsubay olarak görevli olması Menteşelerin hoşuna gitmişti. Sonunda Ülfet, kocası Ramazan’a durumu anlattı, aslında karısının uyuduğu bazı akşamlar gözü televizyona takılan Ramazan bir paparazzi programında kızıyla ünlü işadınının evlilik haberini duymuş ama bir türlü karısına açılmamıştı.

Sonunda Tarabya’da Kıyı Balıkçısı’nda buluştular. Ramazan ve Ülfet damat adayını çok beğenmişlerdi. Bir evin bir oğlu olan ve üç kız kardeşi bulunan Abdülkadir, ailesinin Meral’i dördüncü kız çocukları olarak gördüklerini ve hacı olan anne ile babasının Allah’ın emriyle kızlarını onlardan istemek için gün beklediklerini, ziyarete gelmek istediklerini söyledi. Bu arada Meral küçük Şakir’i görmek istiyordu hep. Ülfet ve Ramazan onu da bir güzel giydirip getirdiler masaya. Abdülkadir çok

sevdi Şakir'i. Psikoloğa gittiğinden beri Şakir'de önemli gelişmeler olmuştu. Biraz tutuk da olsa konuşuyordu. Üstelik derslerine çok çalışıyor, Ülfet'in verdiği ödevleri sektirmeden yapıyordu. Gerçi biraz hatalı oluyordu ama psikolog, bu durumun normal olduğunu söylemişti Ülfet'e. Balıkçıdan çıkışta yazılı ve görsel medyadan gazetecilerle karşılaştılar. Ülfet ve Ramazan kaçmaya çalışırken Meral, müstakbel kocası Abdülkadir'le belki de son kez paparazzilerin karşısına çıktı. Gazetecilerden bir tanesi uzaklaşmakta olan Ülfet, Ramazan ve Şakir'i kıştırdı, soru yağmuruna tuttu. Bereket, hem Meral hem de Abdülkadir bu tarz sıkıştırmalara alışık olduklarından çabuk toparladılar medyanın saldırısını. Meral, anne ve babasını medyayla tanıştırmak zorunda kaldı.

Bu ilk tanışmanın üzerinden iki ay geçmeden tüm hazırlıklar tamamlandı ve Büyük Kulüp'te gerçekleşen düğüne sanat, sosyete ve iş dünyasının önemli isimleri katıldı. Büyük Kulüp'ün önünde bir gazeteci ordusu Meral ile Abdülkadir'i bekliyordu, düğünün yapılacağı bahçeye basın mensupları alınmamıştı. Meral'in menajeri Ragıp son görevini yerine getirdi. Basın mensuplarına düğün bitiminde fotoğraf ve görüntü vereceklerini söyleyerek içeri geçtiler.

Sıkıntılı günler ve Ülfet'in emekliliği...

Ülfet çalıştığı okulda müdür yardımcılığına atandığı gün çok mutlu olmuştu. Üst üste birçok sevinçli birlikte yaşıyorlardı. Kızı kraliçeler gibi bir hayat yaşıyordu, damatları Abdülkadir onları kendi öz anne ve babasından ayırt etmiyordu. Üstelik Ülfet ile Ramazan'ın evli-

lik yıldönümlerinde Toyota bir araba hediye etmişti onlara. Eski arabayı da Ülfet kullanmaya başlamıştı. Bir gün kızının hamilelik haberi geldi. O akşam hep birlikte Kanlıca'daki yalı dairesinde bir araya geldiler. Tek sıkıntıları vardı hayatta, Şakir. Dersleri hiç iyi gitmiyordu. Haylaz, uyumsuz ve kavgacı bir çocuk olmuştu. O şirin, küçüklüğündeki tatlı oğlan gitmiş, asi bir çocuk ortaya çıkmıştı. Bir keresinde Ramazan cüzdanının pantolonunda olmadığını fark etti. Bütün ev talan edildi. Sonunda Şakir'in yatağının altında buldular cüzdanı ve içinden elli milyon lira eksikti. Ramazan ve Ülfet psikoloğa başvurarak durumun açıklamasını yapmasını istediler. Tam on dört yaşına gelmişti Şakir, Ramazan ve Ülfet onu bir meslek lisesine vermişler, hiç olmazsa bir an önce hayata atılsın istemişlerdi. Ona gerçek annesi ve babası gibi davranıyorlar, arkadaşları karşısında maddi manevi hiçbir şeyden yoksun bırakmıyorlardı.

Meral ve Abdülkadir'in yalılarında verdikleri bir davet sırasında birden ortadan kaybolan Şakir'in ardından güm diye bir ses duyuldu. Herkesin sohbet etmesini fırsat bilen Şakir, Abdülkadir'in son model BMW arabasını kullanmaya kalkışmış, garajın duvarına toslamıştı. Aslında bu ilk kazası değildi, daha önce de bir alışveriş sırasında, Şakir'i Ramazan arabada bırakmıştı, anahtarlarının üstünde olmasını fırsat bilen Şakir arabayı kullanmayı denemiş, manav dükkânının ortasında bulmuştu kendini. Bereket, canı yanmamıştı sadece sebze ve meyveler ortalık yere dağılmıştı. Bir keresinde de okulun müdürü Ülfet ve Ramazan'ı okula çağırıp Şakir'i şikâyet etmiş, devamsızlıktan sınıfta kalacağını söylemişti. Sanki çocuğa şeytan eli dokunmuş ve bambaşka bir kişiliğe bürünmüştü.

Meral, Ramazan ve Ülfet şok geçirmişlerdi BMW'yi görünce. Abdülkadir çok anlayışlı bir adamdı, sesini bile çıkarmamış "Ne yapalım, cana geleceğine mala gelsin," deyip geçiştirmişti olayı. Bu olaydan sonra Ramazan ve Ülfet, Şakir'le ilgili ne yapacakları konusunda Meral'den yardım istediler. Durumu kocasına açan Meral, Abdülkadir'in "Fabrikaya gönderin, ben orada adam ederim," demesi karşısında rahat bir nefes aldılar. Okulu yarım bırakan ve askere kadar tekstil fabrikasında çalışan Şakir, Abdülkadir'den korkusu nedeniyle gerçekten düzelmişti. Yine de Ramazan ve Ülfet'e eziyet etmeye devam ediyordu. Alt komşuları Muzaffer'in kızı Gülizar'a göz koymuştu bir de. Bir gece alkolü fazla kaçıran Şakir, Muzaffer'in kapısına sustalıyla dayanarak, ağzına ne geliyorsa sayıp dökmüştü. Dünün zeytin irisi siyah gözlü sevimli oğlanı Şakir, artık Ülfet ve Ramazan'ın başına dert olmuştu.

Bu rezilliklere dayanamayan karı-koca emekli olup Ortaköy'den ayrılıp Ayvalık'ta damatlarının aldığı yazlığa gitmeyi ve yaşamlarını orada sessiz ve sakin sürdürmeyi düşünüyorlardı. Şakir'in de askerliğini fırsat bilip bu kararı almışlardı. Ülfet ise hâlâ "Bu deli oğlan belki askerde düzelir. Dönünce de onun başını bağlar, olmazsa Ortaköy'deki evde oturturuz," diye planlar yapmaya devam ediyordu. Nasıl olmuştu da bu çocuk bu kadar değişmişti, artık koskoca delikanlı olan Şakir'i isteseler de sokağa atamazlardı.

Ayvalık günleri ve beklenmeyen ziyaret...

Şakir askerliği süresince tam iki kez kaçmaya yeltenmişti. Abdülkadir bütün siyasi çevresini Şakir'in as-

kerlikte rahat etmesi için kullanmıştı. İstanbul doğumlu olmasına rağmen Kalender Ordu Evi'nde mutfakta çalışıyordu. Gerçi çuvallar dolusu patates ve soğan soy-maktan yakınıyordu ama hafta sonları izin alıyordu. Pa-şalar gibi de eğleniyordu. Abdülkadir çalışır gibi ona maaş ödüyordu. Askerde bir ara düzeldi Şakir ama ge-nelde gel-git akıllı bir oğlan olmuştu. Bazı günler şeker gibi tatlı olan çocuk, bazı günler canavara dönüşüyordu. Çocukluğundan beri süren psikolojik tedavisi nede-niyle zaman zaman kullandığı ilaçlar onu sakinleştir-iyordu. Askerde Kasımpaşalı bir arkadaşından esrar iç-meyi de öğrenmişti. Ülfet, bir izin dönüşü eve geldiğin-de Şakir'in odasındaki sigara tablasını dökerken külle-rin arasında bulunan pirinç büyüklüğündeki bazı kırın-tılar dikkatini çekmiş, eşi Ramazan da bunun esrar ol-duğunu söylemişti. Artık Ülfet ne yapacağını şaşırmıştı, bunu da Abdülkadir'e söyleyemezlerdi.

Şakir'in askerliği sırasında Ülfet ile Ramazan planla-dıkları gibi Ayvalık'a yerleştiler. Buradaki hayat onların çok hoşuna gitmişti. Ülfet ve Ramazan Ayvalık'ta hiçbir şey düşünmek istemediler. Ülfet bahçede domates, bi-ber, dereotu ekerek vaktini geçiriyordu, Ramazan ise ar-tık haftanın her günü balığa çıkmaya başlamıştı.

Bir hafta sonu yine aile bir araya gelecekti. Damatla-rı Abdülkadir, hemen Ülfet ile Ramazan'ın villalarının yanında muhteşem bir malikâne yaptırmaktaydı Meral ve kızı için. İnşaatla ilgilenmek istediği için, Meral de gi-decekti Ayvalık'a ama bu kez kocasının daha rahat ede-ceğini düşünerek otelde kalmaya karar verdi Meral. Kızları Tuğba ise babaanne ve dedesinin yanına Diyar-bakır'a gitmişti bir haftalığına. Haylaz oğlan Şakir de gelecekti ziyaretlerine, Meral kocasından son bir kez Şa-

kir'le konuşmasını istemişti. Ona Şakir'i askerlik bitimi, bir süre Rusya'daki tekstil fabrikasına göndermesini söyleyecekti. Meral artık Şakir'den nefret ediyordu, bir keresinde annesine el kaldırırken yakaladığı Şakir'den kurtulmanın yollarını arıyordu sadece. Meral'in amacı Şakir'i Rusya'ya göndermek ve bir daha da Türkiye'ye dönmesine engel olmaktı.

Kocasının, Ayvalık'a giderken Şakir'i de aynı arabada götürme isteğini, "Otobüsle gelsin. O bugüne kadar yaptıklarımızın hiçbirine layık değil!" diye sert bir şekilde reddetmişti Meral. Abdülkadir de zor durumda kalmıştı, bu çocuğu ne yapmak gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. O gün sabahın erken saatlerinde yola koyuldular. Ayvalık'ın en lüks otellerinden Temizel'de bir süit ayırtmıştı Abdülkadir. Şakir de aynı saatlerde otobüsle yola çıkacaktı.

Akşam kocası ve annesiyle konuştuktan sonra Şakir'e gitme teklifini cazip bir hale getirerek açıklamak niyetindeydi Meral. Öğleden sonra Ayvalık'a vardıklarında, Meral'in hiç anlayamadığı bir sıkıntı vardı içinde. Bu arada anne ve babasını sık sık aramasına rağmen bir türlü ulaşamamıştı. O gün Ayvalık'ın pazarı olduğu için oraya gitmiş olabilecekleri aklından geçiyor, içindeki garip sıkıntıyı da anne ve babasının sesini duyamamasına veriyordu. Yine de telaşlanmıştı Meral, kocasına, "Şoför beni annelere bıraksın. Sen biraz otelde dinlirsin, sonra gelirsin. Saatlerdir annemlerin telefonu cevap vermiyor. Belki arızalıdır ama ben yine de meraklandım. Annem de beni bugün hiç aramadı," derken İstanbul'dan annesine aldığı çiçekli salata tabaklarını, nevresim takımlarını bir minik çantaya koymuştu bile.

Şoför daha arabayı durdurmadan Meral dışarıya fırladı, villanın kapısı açıldı, hemen içeriye dalan Meral bir yandan da “Anne, baba neredesiniz?” diye sesleniyordu. Mutfağa girdiği anda gördükleri karşısında olduğu yere yığılıp kaldı genç kadın. Meral’in hemen arkasından gelen şoför evin telefonundan Abdülkadir’i arayarak “Efendim, kayınvalideniz ve kayınpederiniz hunhar bir cinayete kurban gitmiş sanırım, çünkü ikisi de mutfakta delik deşik edilmiş bir durumda, etraf kan gölü olmuş. Meral Hanım da bayıldı!” diye olanları anlatmaya çalışırken, Abdülkadir hışımla otelden çıkmıştı bile. Neye uğradığını anlamadan bir taksiye atlayıp, villaya doğru yola koyuldu.

Abdülkadir villaya geldiğinde evin çevresi ve salon polislerle doluydu. Karısını ise koltuğa uzanmış, çenesi kilitlenmiş bir şekilde buldu. Hemen mutfağa koştu. Polisler kanıtlar kaybolmasın diye mutfakın çevresinibir bantla çevirmişti. Vahşi manzarayı gördü yine de. O sırada yanına gelen komisere dönerek, “Nasıl olur efendim! Hiç düşmanları yoktu. Çevrelerinde çok sevilen insanlardı, böyle vahşi bir cinayeti kim işleyebilir? Çevrede bir kanıt bulabildiniz mi?” diye sorabildi ancak, çünkü onun da midesi bulanmaya ve başı dönmeye başlamıştı. Komiser, elinde bir poşetin içinde tuttuğu zinciri Abdülkadir’e uzattı, bir şeyler anlatmaya çalıştı ama hiçbir şey anlamadı Abdülkadir, kendini toparlayarak poşeti eline aldı. Poşetin içindekini hatırlıyordu. Evet, Meral Şakir’e on altıncı doğum gününde armağan etmişti bu kalın zinciri...

Yılmaz Erdoğan ile

Ebru Gündeş ile

Meltem Cumbul ile

Gülben Ergen ile

Aziz Yıldırım ile

Lucescu ve Sinan Ergin ile

Galatasaray'lı Futbolcularla İftar Yemeği

Mahsun Kırmızıgöl ile

İsmail Akkaya ve Bülent Ersoy ile

Müzeyyen Senar ile

Sibel Can ile

Seda Sayan ile

İzzet apa ile

Hande Ataizi ile

Yıldırım Mayruk ve Barbaros Şansal ile İtalya'da

Gönül Yazar ile

Ajda Pekkan ve o günkü menajeri Leyla ile

Deniz Akkaya ile

Nükhet Duru ve Cenk Eren ile

Rıfat Ababay ve Özgür Köylü ile

Emel Sayın ve Muazzez Abacı ile

Yeğenleriyle

Türkan Şoray ile

Umrede Ailesiyle

Adana'da Pamuk İşçileriyle

Urfa'da Çarşı Esnafı ile

İlk TV Programı...

Modacı Emel Koygun ve Rahmetli Yönetmen
Mansur Sunkar ile

Annesi Hamide ve Babası Naci Düdek

Ve Şenay Düdek

